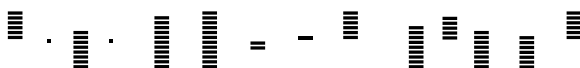
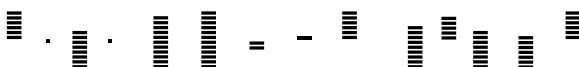

EOIN COLFER
**ARTEMIS
FOWL**
VĚČNÁ ŠIFRA

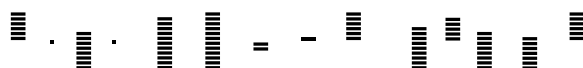

EOÏN COLFER

ARTEMIS FOWL

V Ě Č Π Á Š Ĭ F R A

ALBATROS PRAHA

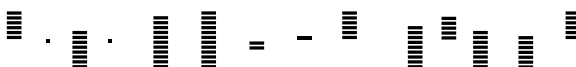
Přeložila Veronika Volhejnová

Nakladatelství Albatros děkuje za finanční podporu
na vydání této knihy překladatelskému fondu
Ireland Literature Exchange, Dublin Irsko
www.irelandliterature.com
info@irelandliterature.com

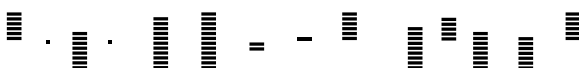
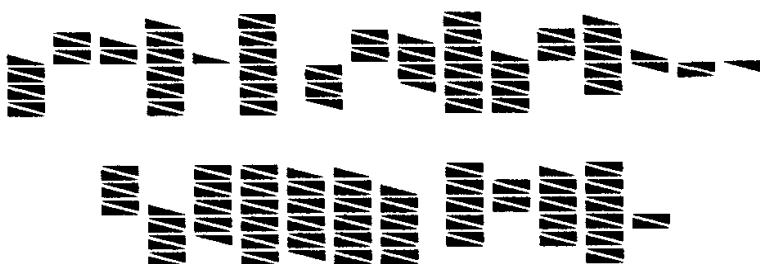
© 2003 by Eoin Colfer
Cover illustration © Tony Fleetwood, 2003
Translation © Veronika Volhejnová, 2003

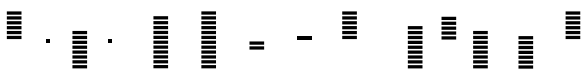
www.albatros.cz

ISBN 80-00-01237-5

Rodině Powerových
Artemis lovec

PROLOG

VÝPATEK Z DEPIKY ARTEMISE FOWLA

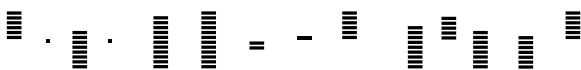
DISK 2. ŠIFROVÁNÍ

Během posledních dvou let mé obchodní podnikání vzrůstalo bez vměšování rodičů. Za tu dobu jsem prodal pyramidy jednomu západnímu obchodníkovi, padělal a v aukci vydražil ztracené deníky Leonarda da Vinciho a připravil skřítčí Národ o velký kus jejich drahocenného zlata. Ale volnost k takovým podnikům je téměř u konce. V době, kdy toto píšu, leží můj otec v nemocniční posteli v Helsinkách, kde se zotavuje po dvouletém věznění ruskou mafii. Je pořád ještě v bezvědomí po tom, co zažil, ale brzo se probere a vezme fowlovské finance do vlastních rukou.

Ve chvíli, kdy se vrátí na Fowl Manor oba rodiče, nebudu už moci provozovat různé své ilegální podniky nepožorovaně. Dřív by to nebyl problém, protože můj otec byl větší zločinec než já, ale matka je rozhodnutá se postarat, aby se odted' Fowlové už vždycky drželi zákona.

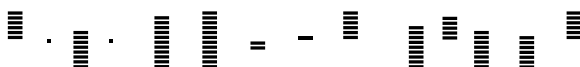
Mám ovšem čas ještě na jednu poslední akci. Na něco, co by matka neschválila. A myslím, že ani skřítům by se to moc nelíbilo. Takže jim to neřeknu

.

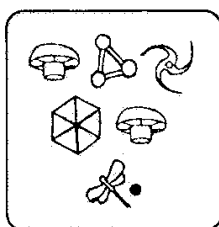

ČÁST I

ÚTOK

KOSTKA

ΕΠ ΦΙΠ, ΚΝΙΓΗΤΣΒΡΙΔΓΕ, ΛΟΝΔΥΝ

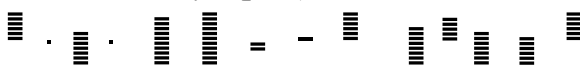
Artemis Fowl byl skoro spokojený. Jeho otce už každým dnem pustí z helsinské Univerzitní nemocnice. On sám se těšil na skvělý oběd v *En Fin*, londýnské rybí restauraci, a jeho obchodní kontakt by měl každým okamžikem dorazit. Všechno klapalo podle plánu.

Chlapcův osobní strážce Butler tak klidný nebyl. Ale na druhou stranu, on nebyl úplně klidný nikdy - člověk se nestane jedním z nejnebezpečnějších mužů světa tak, že by zapomínal na opatrnost. Obrovský běloch se míhal mezi stoly restaurace v Knightsbridge, instaloval obvyklá bezpečnostní zařízení a připravoval únikové cesty.

„Máte ty ucpávky do uší?“ zeptal se svého zaměstnavatele.

Artemis si shovívavě povzdechl: „Ano, Butlere. I když si nemyslím, že bychom tu byli v nebezpečí. Je to naprosto legální obchodní schůzka za bílého dne, proba.“

Ucpávky do uší byly ve skutečnosti sonické filtry, houbičky vykuchané z helem skřítkovské policie. Butler helmy získal spolu s pokladnicí skřítkovské technologie před rokem, když při jednom z Artemisových

plánů musel čelit skřítkovské zásahové jednotce. Ty houbičky se pěstovaly v policejních laboratořích a měly drobounké pórovité membrány, které se automaticky zatahovaly, když úroveň decibelů překročila bezpečnou hranici.

„Možná ano, Artemisi, jenže se zabijáky je ta potřeba, že člověka s oblibou zastihnou nepřipraveného.“

„Snad,“ připustil Artemis a zkoumal přitom předkrmy v jídelníčku. „Ale kdo by mohl mít důvod nás zabít?“

Butler se zle podíval po jedné z asi šesti dalších stolujících, čistě pro případ, že by měla něco za lubem. Té ženě muselo být aspoň osmdesát.

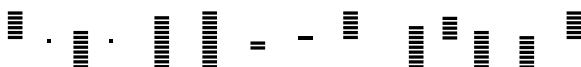
„Nemusejí jít *po nás*. Nezapomínejte, že Jon Spiro je mocný muž. Hodně společností už donutil zavřít krám. Mohli bychom to prostě odnést s ním.“

Artemis přikývl. Butler měl pravdu jako obvykle, což také vysvětlovalo, proč byli oba dosud živí. Jon Spiro, onen Američan, s nímž měl schůzku, byl skutečně muž toho druhu, jací přitahují kulky vrahů. Úspěšný miliardář v oboru IT s nejasnou minulostí a údajně i s kontakty s mafií. Říkalo se, že jeho společnost Fission Chips se dostala na vrchol díky ukradenému výzkumu. Nic se samozřejmě nikdy nedokázalo - a ne že by se chicagský prokurátor nesnažil. Několikrát.

Přiloudala se číšnice a obdařila je zářivým úsměvem.

„Dobrý den, mladý muži. Budeš si přát dětský jídelní lístek?“

V Artemisově spánku pulzovala žíla.

„Ne, *mademoiselle*, rozhodně si nepřěji *dětský jídelní lístek*. Nepochybuji o tom, že dětský jídelní lístek sám chutná lip než jídla, která na něm jsou. Rád bych si objednal *à la carte*. Nebo snad nepodáváte ryby nezletilým?“

Úsměv servírky se zkrátil o několik stoliček. Artemisovo vyjadřování mělo na většinu lidí tyhle účinky.

Butler obrátil oči v sloup: A on se diví, kdo by ho tak asi chtěl zabít? Přinejmenším většina číšníků a krejčích v Evropě.

„Ano, pane,“ zakoktala nešťastná servírka. Jak si přejete.“

„Přineste mi směs žraloka a mečouna, narychlo opečenou, se zeleninou a novými brambory.“

„A k pití?“

„Pramenitou vodu. Nejlépe irskou, jestli ji máte. A bez ledu, prosím. Nepochybuji o tom, že led děláte z vody z kohoutku, což pramenitou vodu značně kazí.“

Servírka odspěchala do kuchyně s úlevou, že může uniknout tomu bledému mladíkovi u stolu šest. Jednou viděla film o upírech. Ten nemrtvý měl přesně takovýhle hypnotický pohled. Možná že ten kluk mluví jako dospělý proto, že je mu ve skutečnosti pět set.

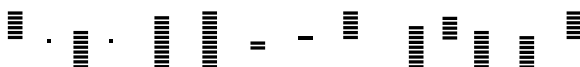
Artemis se usmál nad vidinou jídla, aniž by si byl v nejmenším vědom šoku, který servírce způsobil.

„Vy budete hvězda tanečních,“ podotkl Butler.

„Prosím?“

„Ta chudák holka skoro brečela. Však by vám to nic neudělalo, kdybyste byl občas milý.“

Artemise to překvapilo. Butler se jen málokdy vyjadřoval k osobním věcem.

„Já nemám v úmyslu chodit do tanečních, Butlere.“

„Nejde o tanec, ale o komunikaci.“

„O komunikaci?“ ušklíbl se mladý pan Fowl. „Pochybuji, že se někde najde teenager, který by měl takový slovník jako já.“

Butler chtěl právě poukázat na rozdíl mezi vyjadřovací schopností a komunikací, když se otevřely dveře restaurace. Vešel malý snědý muž s obrem po boku. Jon Spiro a jeho strážce.

Butler se sklonil ke svému svěřenci a zašeptal mu do ucha: „Opatrně, Artemisi. Víím, jakou má ten hromotluk pověst.“

Spiro se proplétal mezi stoly a rozmachoval se rukama. Byl to Američan středního věku, hubený jako tyčka a jen o málo vyšší než Artemis sám. V osmdesátých letech podnikal v dopravě; v devadesátých řádl na akciových trzích. Teď to byly komunikace. Měl na sobě svůj pověstný bílý lněný oblek a prsty a zápěstí měl ověšené tolika šperky, že by se z toho dal pozlatit celý Tádž Mahal.

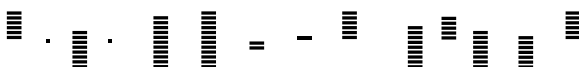
Artemis povstal, aby svého společníka pozdravil: „Vítejte, pane Spiro.“

„Á, malý Artemis Fowl. Jak se daří?“

Chlapec potřásl muži rukou. Šperky se rozezněly jako chřestýši ocas.

„Dobře. Jsem rád, že jste přišel.“

Spiro se posadil. „Když mi zavolá Artemis Fowl, že má pro mě nabídku, šel bych třeba po střepích, abych to nezmeškal.“

Strážci si jeden druhého otevřeně měřili. Kromě toho, že byli oba mohutní, bylo těžké si představit dva větší protiklady. Butler byl ztělesnění neokázalé výkonnosti. Černý oblek, oholená hlava; tak nenápadný vzhled, jak to jen jde, když má člověk přes dva metry. Nově příchozí měl odbarvené vlasy, tričko s ustríženými rukávy a stříbrný kroužek v každém uchu. Tohle nebyl muž, který si přál, aby na něj někdo zapomněl nebo si ho nevšímal.

„Arno Blunt,“ podotkl Butler. „Slyšel jsem o tobě.“

Blunt zaujal své postavení u ramene Jona Spira.

„Butler. Jeden z těch Butlerů,“ řekl novozélandským protahovaným přízvukem. „Slyšel jsem, že ta vaše rodina je nejlepší. Jsem slyšel. Doufám, že to nebudem muset vyzkoušet.“

Spiro se zasmál. Znělo to jako krabička cvrčků.

„Arno, prosím! Tady jsme mezi přáteli. To není vhodná chvíle pro výhrůžky.“

Butler si nebyl tak jistý. Jeho vojáčky šestý smysl bzučel jako sršní hnízdo. Tady bylo nebezpečno.

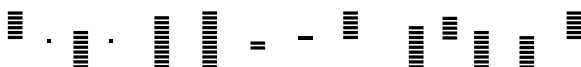
„Takže, příteli - k věci,“ řekl Spiro a zabodl do Artemise své blízko posazené tmavé oči. „Slintám celou cestu přes Atlantik. Co pro mě máte?“

Artemis se zamračil. Původně doufal, že obchod počká po obědě.

„Nechcete se nejdřív podívat do jídelníčku?“

„Ne. Já už teď moc nejím, jenom pilulky a tekutiny. Problémy se zažíváním.“

„Jak si přejete,“ řekl Artemis a položil na stůl hliníkový kufrík. „Tak k věci.“

várny se stanou bezcennými.“ Spiro se několikrát zhluboka nadechl. „Ale jak... jak?“

Artemis krabičku obrátil. Na zadní straně slabě blikal infračervený senzor.

„Tohle je to tajemství. Omnisenzor. Může přecíst cokoli, co na něm chcete. A když se do něj naprogramuje zdroj, může napíchnout každý satelit, který si vyberete.“

Spiro zahrozil prstem. „Ale to je ilegální, není?“

„Ne, ne,“ zavrtěl Artemis s úsměvem hlavou. „Proti něčemu takovému neexistuje žádný zákon. A nebude existovat ještě nejméně dva .roky od chvíle, kdy se to objeví na trhu. Jen si vzpomeňte, jak dlouho to trvalo zatrhnout Napster.“

Američan si zakryl tvář dlaněmi. Tohle bylo na něj moc. Já tomu nerozumím. Tohle je o léta - ne, o desetiletí dál než cokoli, co máme teď. A vy jste jen třináctiletý mladík. Jak jste to dokázal?“

Artemis vteřinku přemýšlel. Co má říct? Že si to Butler před šestnácti měsíci rozdal se zásahovou jednotkou skřítkovské policie a zabavil jim jejich technologii? A pak on, Artemis, z jednotlivých komponentů sestavil tuhle skvělou krabičku? To těžko.

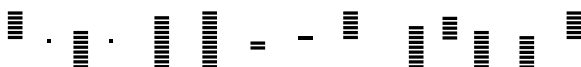
„Řekněme, že jsem velice chytrý mladík, pane Spiro.“

Američan přimhouřil oči. „Třeba ne tak chytrý, jak byste si přál, abychom si mysleli. Chci důkaz.“

„To je fér,“ kývl Artemis. „Máte mobilní telefon?“

„Přirozeně.“ Spiro položil svůj mobil na stůl. Byl to poslední model Fission Chips.

„Předpokládám, že je zabezpečený?“

Spiro pohrdlivě kývl. „Pětisetbitové šifrování. Nejlepší ve své třídě! Do Fission 400 se bez kódu nikdo nedostane.“

„Uvidíme.“

Artemis namířil na telefon senzor. Na obrazovce se okamžitě objevily útroby mobilu.

„Načíst?“ zeptal se kovový hlas.

„Potvrzeno.“

Ani ne za vteřinu bylo hotovo. „Načtení dokončeno,“ oznámila krabička tak trochu samolibě.

Spiro byl šokovaný. „Nevěřím. Ten systém stál dvacet milionů dolarů!“

„Vyhozených oknem,“ ubezpečil ho Artemis a ukázal mu obrazovku. „Chcete si zavolat domů? Nebo provést nějaké finanční transakce? Skutečně byste neměl nechávat číslo účtu na SIM kartě.“

Američan několik vteřin přemýšlel.

„To je trik,“ prohlásil nakonec. „Vy jste musel ten telefon znát. Nějak jste se k němu dostal už dřív, i když nevím jak.“

„To je logické,“ připustil Artemis. „Taky bych měl takové podezření. Tak si sám určete jinou zkoušku.“

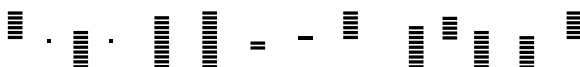
Spiro se rozhlédl po restauraci a bubnoval prsty o stůl.

„Támhle,“ řekl nakonec a ukázal na poličku s videokazetami nad barem. „Přehrajte jednu z těch kazet.“

„To je všechno?“

„Pro začátek to bude stačit.“

Arno Blunt sehrál okázalé divadýlko, když prohrabal kazety a nakonec vybral jednu neoznačenou.

Prásknul s ní o stůl, až ryté stříbrné příbory nadskočily o dobrý centimetr.

Artemis odolal nutkání obrátit oči v sloup a položil červenou krabičku přímo na povrch záznamu.

Na malícké plazmové obrazovce se objevily útroby kazety.

„Načíst?“ zeptala se krabička.

Artemis kývl. „Načíst, kompenzovat a přehrát.“

Celá operace zase trvala necelou vteřinu. Rozběhla se stará epizoda anglického seriálu.

„DVD kvalita,“ komentoval to Artemis. „Bez ohledu na vstup ho Kostka X kompenzuje.“

„Kdo?“

„Kostka X,“ opakoval Artemis. „Tak jsem tu krabičku pojmenoval. Je to trochu banální, to připouštím, ale sedí to. Za X si můžete dosadit cokoli.“

Spiro popadl videokazetu. „Zkontroluj to,“ přikázal a hodil ji Bluntovi.

Odbarvený mladý strážce zapnul televizi nad barem a zasunul video do příslušné štěrbin. Na obrazovce se rozběhla Coronation Street. Týž seriál - ale zdaleka ne ve stejné kvalitě.

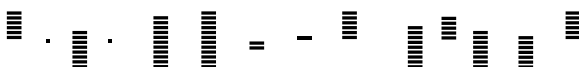
„Už věříte?“ zeptal se Artemis.

Američan si hrál s jedním ze svých mnoha náramků.

„Skoro. Ještě jedna poslední zkouška. Mám pocit, že mě sledují federálové. Můžete to ověřit?“

Artemis chvíli přemýšlel, pak si přidržel krabičku před ústy.

„Kostko, detekuješ nějaké sledovací paprsky zaměřené na tuto budovu?“

Přístroj chvíličku bzučel.

„Nejsilnější iontový paprsek je osmdesát kilometrů západně, vysílá satelit USA kódové číslo ST1132P. Registrován na Central Intelligence Agency. Odhadovaný čas zdejšího průchodu osm minut. Připojeno též několik LEPreko sond...“

Artemis rychlým stiskem tlačítka vypnul zvuk dřív, než mohla Kostka pokračovat. Bylo zřejmé, že skřítkovské komponenty Kostky dokážou zachytit i skřítkovskou technologii. S tím bude muset něco udělat. V nesprávných rukách by takové informace byly pro skřítkovská bezpečnostní opatření zničující.

„Co se děje, chlapče? Kostka ještě mluvila. Co je LEPreko?“

Artemis pokrčil rameny. „Zadarmo ani kuře nehrabe. Jeden příklad stačil. A zrovna CIA!“

„CIA,“ vydechl Spiro. „Podezřívají mě z prodeje vojenských tajemství. Stáhli jednoho z těch svých ptáček z oběžné dráhy jen proto, aby mě sledovali.“

„Nebo možná mě,“ připomněl Artemis.

„Možná vás,“ souhlasil Spiro. „Každým okamžikem vypadáte nebezpečněji.“

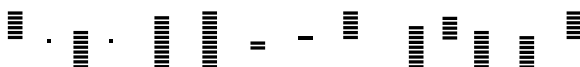
Arno Blunt se pohrdlivě uchechtl.

Butler to ignoroval. Aspoň jeden z nich musí být profesionál.

Spiro zapraskal klouby, což byl zvyk, který Artemis nesnášel.

„Máme osm minut, takže karty na stůl. Kolik za tu krabičku?“

Artemis nedával pozor, tak ho vyvedla z míry ta informace o LEPreko, kterou Kostka téměř odhalila.

V okamžiku nepozornosti málem prozradil své podzemní přátele přesně tomu člověku, který by je zneužil.

„Promiňte, co jste říkal?“

„Kolik za tu krabici?“

„Za prvé, je to Kostka,“ opravil ho Artemis. „A za druhé, není na prodej.“

Jon Spiro se zhluboka, přerývaně nadechl. „Není na prodej? To jste mě táhl přes Atlantik, abyste mi ukázal něco, co mi nehodláte prodat? Co to má znamenat?“

Butler sevřel prsty na pažbě pistole, kterou měl za pasem. Ruka Arna Blunta zmizela za jeho zády. Napětí se ještě o stupínek zvýšilo.

Artemis udělal z prstů stříšku. „Pane Spiro, Jone. Já nejsem úplný idiot. Uvědomuji si, jakou hodnotu moje Kostka má. Peníze celého světa nestačí, aby tuhle věcičku zaplatily. Cokoli mi dáte, příští týden to bude mít stonásobně vyšší hodnotu.“

„Tak co nabízíte, Fowle?“

„Dvanáct měsíců. Za příslušnou cenu jsem ochoten ještě rok nepustit svou Kostku na trh.“

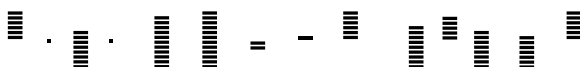
Jon Spiro si hrál se svým identifikačním náramkem. Daroval si ho sám k narozeninám.

„O rok tu technologii pozdržíte?“

„Správně. To by vám mělo poskytnout víc než dost času prodat své akcie dřív, než se zhroutlí, a ze zisků si koupit podíl ve Fowl Industries.“

„Žádné Fowl Industries neexistují.“

Artemis se pot'ouchle usmál: „Ale budou!“

Butler stiskl svému zaměstnavateli rameno. To nebylo moudré, provokovat někoho jako Jon Spiro.

Ale snědý Američan si toho posměšku ani nevšiml. Byl příliš zaměstnán počítáním, přebíral náramek jako růženec.

„A cena?“ zeptal se nakonec.

„Zlato. Jedna metrická tuna,“ odpověděl dědic fowlovského majetku.

„To je hodně zlata.“

Artemis pokrčil rameny. „Mám zlato rád. Zachová si hodnotu. A kromě toho, v porovnání s tím, co vám ten obchod ušetří, je to maličkost.“

Spiro o tom přemýšlel. Arno Blunt za jeho zády nespouštěl z Butlera oči. Fowlovský strážce klidně mrkal; v případě střetu by suché oči jen zmenšily jeho šance. Hypnotizování očima je pro amatéry.

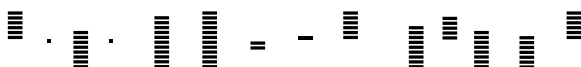
„Řekněme, že se mi vaše podmínky nelíbí,“ řekl Jon Spiro. „Řekněme, že se rozhodnu vzít si tu věciku hned teď s sebou.“

Hrud' Arna Blunta se ještě o centimetr nadmula.

„I kdybyste si ji vzal,“ odpověděl Artemis s úsměvem, „nebude vám nic platná. Její technologie je mnohem pokročilejší než cokoli, co kdy viděli vaši inženýři.“

Spiro se slabě, nepěkně pousmál. „Ale oni by na to určitě přišli. I kdyby to trvalo pár let, na tom už vám nebude záležet. Rozhodně ne tam, kam máte namířeno.“

Jestli někam *zamířím*, tak tajemství Kostky X půjde se mnou. Všechny její funkce jsou zakódovány na můj hlas. A je to dost chytrý kód.“

Butler maličko pokrčil kolena, připraven skočit.

„Vsadím se, že ten kód bychom rozluštili. Já mám totiž ve Fission Chips zatraceně dobrý tým.“

„Odpusťte, ale ten váš *zatraceně dobrý tým* na mě moc dojem nedělá,“ namítl Artemis. „Zatím jste několik let za Phonetixem.“

Spiro vyskočil. Tohleto slovo neslyšel rád. Phonetix byla jediná komunikační společnost, jejíž akcie si stály výš než akcie Fission Chips.

„No tak dobře, chlapče, pobavil ses. Teď je řada na mně. Musím jít, dřív než se sem dostane ten satelitní paprsek. Ale pana Blunta tady nechám!“ Poplácával strážce po rameni: „Víš, co máš dělat?“

Blunt kývl. Věděl to. A těšil se na to.

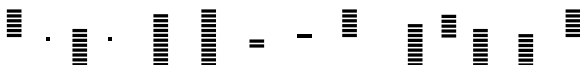
Poprvé od začátku schůzky zapomněl Artemis na oběd a soustředil se výhradně na nastalou situaci. Tohle nešlo podle plánu.

„Pane Spiro, to nemůžete myslet vážně. Jsme na veřejném místě, mezi civilisty. Váš člověk nemá proti Butlerovi nejmenší naději. Jestli budete pokračovat v tom směšném vyhrožování, budu nucen svou nabídku stáhnout a pustím Kostku X na trh okamžitě.“

Spiro se opřel dlaněmi o stůl. „Poslyš, hochu,“ zašeptal, „líbíš se mi. Za pár let jsi mohl být jako já. Ale přiložil jsi někdy někomu pistoli k hlavě a stiskl spoušť?“

Artemis neodpověděl.

„Ne?“ pokračoval Spiro. Já jsem si to myslel. Občas je to totiž nutné. Je potřeba mít kuráž. A ty ji nemáš.“

Artemis nevěděl, co říct. To se mu od pátých narozenin stalo teprve dvakrát. Ale zaskočil za něj Butler. Nepokryté výhrůžky byly spíš jeho obor.

„Pane Spiro, nepokoušejte se blufovat. Blunt je síce vazba, ale já ho přerazím jako suchou větev. Pak mezi vámi a mnou nebude stát nikdo. A věřte mi, to byste nechtěl zažít.“

Spiro se usmál tak, až se objevily zuby zažloutlé nikotinem.

„Ale já bych neřekl, že mezi námi nikdo nestojí.“

Butlerovi se v té chvíli sevřel žaludek. Tak, jak se to člověku stává, když se na něj soustředí půl tuctu laserových zaměřovačů. Byla to past. Spiro nějak Artemise převezl.

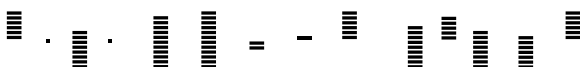
„Poslyš, Fowle,“ řekl Američan. „Co myslíš, proč ti tak dlouho nenesou oběd?“

V té chvíli si Artemis uvědomil, v jak velkém průšvihy jsou.

Všechno se to seběhlo v okamžiku. Spiro luskl prsty a všichni zákazníci *En Fin* do jednoho vytáhli zpod saka zbraň. Ta osmdesátiletá dáma náhle vypadala mnohem hrozivěji s revolverem v kostnaté ruce. Z kuchyně se vynořili dva ozbrojení číšníci se samopaly. Butler se nestačil ani nadechnout.

Spiro převrhl slánku. „Šach mat, chlapče. Vyhrál jsem.“

Artemis se snažil soustředit. Musí přece být nějaký způsob, jak z toho ven. Vždycky je nějaký způsob, jak z toho ven. Ale žádný ho nenapadal. Dostali ho. A

možná mu to bude osudné. Ještě žádný člověk nepřevezl Artemise Fowla. Jenže jednou je až dost.

„Já teď jdu,“ pokračoval Spiro a zastrčil do kapsy Kostku X, „než se objeví ten satelitní paprsek a ti ostatní. LEPreko - o téhle tajné službě jsem nikdy neslyšel. Ale jen co tuhle hračku uvedu do provozu, budou si přát, aby o mně nikdy neslyšeli. Ten obchod s tebou mě pobavil.“

Cestou ke dveřím Spiro mrknul na svého bodyguarda: „Máš šest minut, Arno. Splní se ti sen, ne? Budeš ten chlápek, co dostal velkého Butlera!“ Obrátil se k Artemisovi zády a neodpustil si poslední rýpnutí: „Mimochodem - Artemis, není to jméno pro holku?“ A zmizel v pestrém davu turistů na ulici.

Stará dáma za ním zamkla dveře. Cvaknutí bylo slyšet po celé restauraci.

Artemis se rozhodl chopit iniciativy. „No dobře, dámy a pánové,“ začal a snažil se nedívat příliš do upřených černých očí hlavní. „Jsem přesvědčený, že dokážeme dojít k nějaké dohodě.“

„Mlčte, Artemisi.“

Mozku mladého Fowla chvilku trvalo, než zpracoval fakt, že mu Butler *přikázal*, aby mlčel. A velice impertinentně.

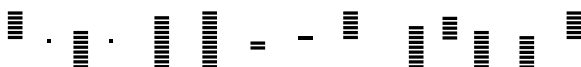
„Prosím...“

Butler přitiskl na ústa svého zaměstnavatele dlaň.

„Tíše, Arty. Tihle lidé jsou profesionálové, s těmi se vyjednávat nedá.“

Blunt otočil hlavu, až mu svaly na šíji zapraskaly.

„To máš pravdu, Butlere. Přišli jsme vás zabít. Hned jak jste panu Spirovi zavolali, začali jsme sem

posílat svoje lidi. Stejně pořád nemůžu uvěřit, žes na to skočil. Asi stárneš.“

Butler tomu taky nemohl uvěřit. Bývaly doby, kdy každé místo schůzky týden prověřoval, než ho schválil. Možná *skutečně* stárne, ale bylo velice pravděpodobné, že o mnoho starší už nebude nikdy.

„No dobře, Blunte,“ řekl Butler a vztáhl před sebe prázdné ruce. „Ty a já. Jeden na jednoho.“

„To je ušlechtilé,“ ušklíbl se Blunt. „To je asi ten tvůj asijský smysl pro čest, co? Já žádný takový nemám. Jestli myslíš, že budu riskovat, že se odtud nějak dostanete, tak to ses zbláznil. Tohle je jednoduché jako facka. Já tě střelím, ty umřeš. Žádný divadýlko, žádný souboj.“

Líně sáhl k pasu. Proč by spěchal? Jeden Butlerův pohyb a tucet kulek najde svůj cíl.

Artemisovi jako by vypověděl mozek. Obvyklý proud nápadů vyschl. Umřu, pomyslel si. Ne, tomu já nevěřím!

Butler něco říkal. Usoudil, že by měl poslouchat.

„Leze leze po železe, nedá pokoj, až tam vleze,“ vyslovoval jeho strážce velice zřetelně.

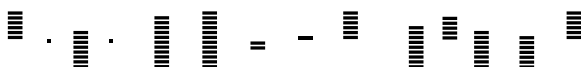
Blunt si mezitím šrouboval na hlaveň pistole tlumič.

„Co to povídáš? Co je to za nesmysl? No ne, že by velkému Butlerovi přeskočilo? To se teda nemůžu dočkat, až tohle povím mládencům!“ šklebil se.

Zato stará dáma vypadala zamyšleně.

„Leze leze... to znám.“

Artemis to znal také. Byl to skoro celý slovní detonací kód pro skřítkovský sonický granát, magnetic-

ky přilepený pod stolem. Jedno z Butlerových malých bezpečnostních opatření. Stačilo ještě jedno slovo a granát vybuchne, budovou prolétne zvuková vlna, vyrazí všechna okna a protrhne všem bubínky. Nebude žádný dým ani plameny, ale každý v okruhu deseti metrů, kdo si nedal do uší ucpávky, má čas asi pět vteřin, pak pocítí hroznou bolest. Ještě jedno slovo.

Stará dáma se drbala na hlavě hlavní revolveru.

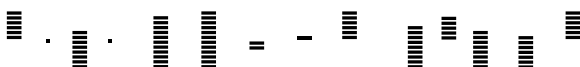
„Leze leze? Už si vzpomínám, tuhle hádanku nás učily jeptišky, když jsme byly úplně malé. Je to klíč.“

Klíč! Poslední slovo. Artemis si uvědomil - na poslední chvíli - že má pootevřít ústa. Kdyby měl zatáté zuby, zvukové vlny by mu je roztrhly jako kostku cukru.

Granát vybuchl stlačeným zvukem a okamžitě odhodil jedenáct lidí do všech koutů místnosti, až se střetli se stěnami. Ti šťastnější narazili do přiček a prolétli jimi. Ti méně šťastní vletěli do nosných stěn. Ledacos zapraskalo, ale stěny to nebyly.

Artemis bezpečně přistál v Butlerově medvědíh objetí. Strážce se zapřel o pevnou zárubeň dveří a chytil letícího chlapce do náruče. A ještě několik výhod měli oproti Spirovým zabijákům: zuby měli nedotčené, neutrpěli žádnou mnohočetnou zlomeninu a sonické filtrační houby se uzavřely a uchránily tak jejich bubínky před protržením.

Butler se rozhlédl po místnosti. Všichni zabijáci se váleli na zemi a drželi se za uši. Ještě několik dnů budou šilhat. Sluha vytáhl z pouzdra v podpaží svůj Sig Sauer.

„Zůstaňte tady,“ přikázal chlapci. „Zkontroluju kuchyň.“

Artemis se znovu posadil na židli a několikrát se přerývaně nadechl. Všude kolem vládl zmatek, zvířený prach, sténání. Butler je zase jednou zachránil. Všechno ještě není ztraceno, dokonce by možná i Spira stačili dosáhnout dřív, než opustí zemi. Butler měl na letišti Heathrow svůj kontakt: Sida Commonse, bývalého příslušníka Zelených baretů, s kterým sloužil jako bodyguard v Monte Carlu.

Vtom sluneční světlo zastínila mohutná postava. To se Butler vrací z průzkumu. Artemis se zhluboka nadechl a nezvykle procítěně začal:

„Butlere, musíme si vážně promluvit o výši tvého platu...“

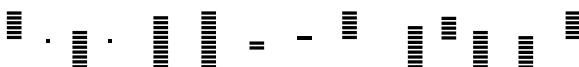
Jenže to nebyl Butler. Byl to Arno Blunt a v každé ruce něco měl. Na levé dlani mu ležely dva kužílky žluté pěnové hmoty.

„Fpunty do uří,“ prskl skrz polámané zuby. „Před stžiležkou fi je dycky bevu. Dobvý, ne?“

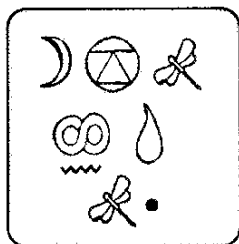
V pravé ruce držel pistoli s tlumičem.

„Napfed tebe,“ řekl, „a pak tu govílu.“

Arno Blunt natáhl pistoli, krátce zamířil a vystřelil.

UZÁVĚRA

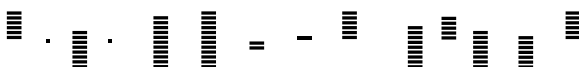

MĚSTO JISTOTA, PODZEMÍ

I když Artemis nic takového nezamýšlel, mělo pátrání Kostky po sledovacích paprscích dalekosáhlé následky. Parametry hledání byly natolik obecné, že Kostka vyslala sondy hluboko do vesmíru a samozřejmě také hluboko pod zem.

Dole v podzemí byla po nedávném skřetí po-
vstání skřítkovská policie vytižena na hranici svých
možností. Tři měsíce poté, co se skřeti pokusili zmoc-
nit vlády, byla většina hlavních hráčů ve vězení, ale v
tunelech Jistoty dosud řádily jednotlivé skupinky skře-
tů z triády B'wa Kell s laserovými Čumáky.

Každý policista, který byl k dispozici, se podílel na
akci Očista, protože bylo třeba dokončit ji před začát-
kem turistické sezóny. Aby turisté utráceli své dovo-
lenkové zlato v Atlantidě, protože na pěší zóně kolem
hlavního náměstí Jistoty nebude bezpečno, to bylo
poslední, o co by Městská rada stála. Z turistiky mělo
město osmnáct procent svých ročních příjmů. Kapi-
tánka Myrta Krátká byla pro tento účel „zapůjčena“ z
rekognoskačního oddělení. Za normálních okolností
by jejím úkolem bylo létat nad zemí a vyhledávat skřít-

ky, kteří se nahoru dostali bez víza. Kdyby třeba jen jeden neposlušný skřítek padl do rukou Blátivým, přestala by Jistota být jistotou. Nyní ale, než i ten poslední člen skřetích gangů si bude olizovat oční bulvy v nápravném zařízení ve Větrném pytli, měla Myrta stejné povinnosti jako kterýkoli jiný policejní důstojník: rychle reagovat na každý poplach s B'wa Kell.

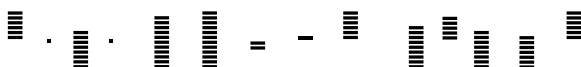
Dnes eskortovala na policejní ředitelství k příslušným procedurám čtyři skřeti výtržníky. Našli je v hmyzích lahůdkách, jak tam vyspávají s břichy nacpanými po nočním obžerství. Ostatně měli štěstí, že Myrta přišla, protože permoník, kterému lahůdky patřily, se zrovna chystal ponořit tu šupinatou čtyřku do fritovacího kotle.

Myrtiným partákem při operaci Očista byl desátník Pony Chaluha, mladší bratr slavného kapitána Riska Chaluhy, jednoho z nejvyznamenávanějších policejních důstojníků. Pony ovšem měl do bratrovy stoické osobnosti daleko.

„Když jsem dával tomu poslednímu skřetovi pouta, zlomil jsem si nehet,“ hlásil právě a okusoval si palec.

„Au, to bolí,“ poznamenala Myrta a snažila se, aby to znělo účastně.

Jeli po magnapásu k policejnímu ústředí, zločince měli spoutané v zadní části vozu. Tedy on to nebyl regulérní policejní vůz. B'wa Kell se totiž během krátké vzpoury podařilo spálit tolik policejních aut, že policie byla nucena zabavit všechno, co mělo motor a vzadu místo pro pár vězňů. Myrta řídila pojízdný bufet, který měl na boku sprejem nastříkaný policejní

symbol žaludu. Gnómové z autoparku zamkli pouze výdejní okénko a odmontovali vaříče. Škoda jen, že pach odmontovat nemohli.

Pony si prohlížel poraněný prst. „Ta pouta mají ostré hrany, asi podám stížnost.“

Myrta se soustředila na cestu, ačkoli magnapás řídil vlastně za ni. Jestli Pony podá stížnost, nebude to jeho první ani poslední. Riskův mladší bratr viděl chyby na všem kromě sebe. V tomhle případě se ale na-prosto mýlil: vakuová pouta-rukavice žádné ostré hrany neměla. Kdyby totiž měla, tak by některému skřetovi mohlo napadnout prorazit jedním poutem díru v tom druhém, aby se mu k rukám dostal kyslík, a nikdo nestál o ohnivě skřeti koule.

Já vím, že to zní malicherně, podávat stížnost kvůli zlomenému nehtu, ale mě přece z malichernosti nikdo vinit nemůže.“

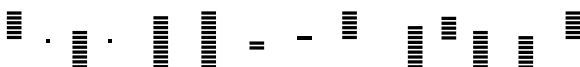
„Ty a malicherný?! Ani náhodou!“

Pony nadmul hrud': „Koneckonců, jsem jediný příslušník První zásahové jednotky, který se úspěšně postavil tomu člověku Butlerovi!“

Myrta nahlas zasténala. Upřímně doufala, že to odradí Ponyho od dalšího vyprávění jeho artemisovské historky, jež každým novým opakováním nabývala na délce a na fantastických detailech. Ve skutečnosti to bylo tak, že Butler nechal Ponyho jít, jako by rybář pustil mřenku.

Desátník Chaluha však nebyl z těch, kdo by chápali náznaky.

„Vzpomínám si na to dobře,“ začal melodramaticky. „Byla tmavá noc.“

A jako by tato slova byla mocným zaklínadlem, všechna světla ve městě zhasla.

A co víc, také magnapás zůstal bez proudu, takže uvízli v prostředním pruhu znehybnělé silnice.

„To jsem nezpůsobil já, že ne?“ zašeptal Pony.

Myrta neodpověděla, protože byla už napůl venku. Sluneční pásy nahoře nad nimi, které měly napodobovat denní světlo, černaly. V posledním okamžiku šera zamžourala kapitánka k Severnímu tunelu, a jak čekala, právě se tam zavíraly bezpečnostní dveře a kolem jejich spodního okraje blikala výstražná světla. Šedesát metrů pevné oceli oddělovalo Jistotu od okolního světa. Po celém městě zapadaly do strategicky důležitých kleneb stejné dveře. Uzávěra. Existovaly pouze tři důvody pro to, aby Rada město úplně uzavřela: povodeň, karanténa nebo objevení Jistoty lidmi.

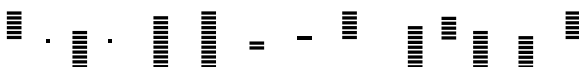
Myrta se rozhlédla. Nikde žádný tonoucí ani na smrt nemocný. Takže přicházejí Blátiví. Konečně se naplňuje nejhorší noční můra každého skřítka.

Nahoře blikla nouzová světla, měkký bílý svit slunečních pásů nahradila přízračná oranžová. Oficiální vozidla dostanou krátkou dodávku energie z magnapásu, která jim vystačí do nejbližšího depa.

Obyčejní občané takové štěstí neměli; ti budou muset pěšky. Stovky jich vylézaly z automobilů, ale neprotestovali; na to byli příliš vyděšení. Protesty přijdou později.

„Kapitánko Krátká! Myrto!“

To byl Pony. Určitě zase chce podávat nějakou stížnost.

„Desátníku,“ obrátila se k němu do auta. „Teď není vhodné panikařit. Musíme být příkladem...“

Přednáška jí odumřela v krku, když uviděla, co se děje s autem. Všechna policejní vozidla už touhle dobou měla dostat povinnou desetiminutovou energii z magnapásu, aby se vozy i jejich náklad dostaly do bezpečí. Elektrina z magnapásu by také udržovala v poustech vakuum. Jenže tohle nebylo oficiální policejní auto a neměli tedy právo na nouzovou dodávku energie - a to si skřeti zjevně uvědomovali, protože se pokoušeli propálit se z vozu ven.

Pony se vypotácel z kabiny, přilbu začernalou sazemí.

„Oni roztavili pouta a začali pálit do dveří,“ vyhrkl a ustoupil do bezpečné vzdálenosti.

Skřeti! Takový žertík evoluce. Nejtupější tvorové na celé planetě - a mají schopnost vytvářet oheň. Jestli hned nepřestanou pálit do obrněných stěn vozu, brzo se utopí v roztaveném kovu. A to není zrovna hezká smrt, i když je jeden ohnivzdorný.

Myrta zapnula megafon ve své policejní přilbě.

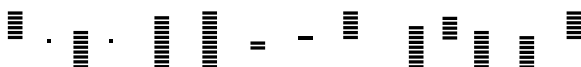
„Vy tam vevnitř! Přestaňte pálit, nebo to auto chytí a vy zůstanete v něm.“

Několik vteřin se z průduchů valil dým. Pak se vůz přestal kolébat. Za mříží se objevil obličej, pletivem proklouzl rozeklaný jazyk.

„Si myslíš, že sme pitomý, elfko? Tudle hromadu šrotu propálíme jak nic.“

Myrta přistoupila blíž a zesílila reproduktory.

„Poslouchej dobře, skřete. Pitomí jste určitě, o tom nemusíme diskutovat. Jestli budete dál metat ty

své ohnivé koule, tak se střecha roztaví a skápně na vás jako kulky z lidských pistolí. Možná jste ohnivzdorní, ale jste taky neprůstřelní?“

Skřet si olizoval oči bez víček a uvažoval o tom.

„Lžeš, elfko! Prostrčilíme si díru ven z tyhle basy. A pak pudem po tobě.“

Vůz se začal znovu houpat a poskakovat, jak skřeti obnovili útok.

„Žádný strach,“ radil Ponrava z bezpečné vzdálenosti. Jsou tam hasicí přístroje, ty si s nimi poradíš.“

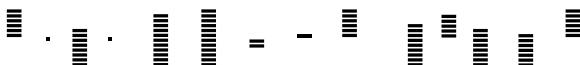
„Poradily by si,“ opravila ho Myrta, „kdyby nebyly napojené na hlavní elektrickou síť, která teď nejde.“

Pojízdný bufet jako tenhle, kde se připravuje teplé jídlo, musí samozřejmě splňovat ta nej přísnější protipožární opatření, než se smí vůbec třeba jedním kolem dotknout magnapásu. V tomhle případě to bylo několik pěnových hasicích přístrojů, které by dokázaly celý vnitřek vozu v pár vteřinách naplnit ohnivzdornou pěnou. Hezké na té pění bylo, že v kontaktu se vzduchem tuhla. Méně hezké ovšem bylo, že spouštěcí čidla byla napojená na magnapás. Když nebyla elektřina, nebyla ani pěna.

Myrta vytáhla z pouzdra Neutrino 2000. „No tak prostě budu muset ten spínač zmáčknout sama.“

Kapitánka Krátká zavřela přílbu a vlezla do kabiny auta. Snažila se pokud možno nedotýkat kovu: ačkoli mikrovlnná v její policejní kombinéze byla vyrobena tak, aby chránila proti žáru, stává se občas, že věci nefungují, jak mají.

Skřeti leželi na zádech a vrhali ke stropu dodávky jednu ohnivou kouli za druhou.

„Nechtě toho!“ přikázala a zamířila na ně skrz mříž svou zbraní.

Tři ze skřetů ji ignorovali. Jeden, snad jejich vůdce, obrátil k mřížce svou šupinatou tvář. Myrta si všimla, že má tetované oční bulvy. Tenhle svrchovaně pitomý kousek by mu patrně byl vynesl povýšení, kdyby B'wa Kell nebyla už úspěšně rozprášena.

„Všechny nás nedostaneš, elfko,“ řekl a z úst a šterbinovitých nozder mu stoupal dým. „A jeden z nás pak dostane tebe.“

Skřet měl bezděčně pravdu. Myrta si uvědomila, že během uzávěry je zakázáno střílet. Předpisy stanovaly, že nesmí dojít k žádným nechráněným energetickým výbojům pro případ, že by Jistota byla pozorována.

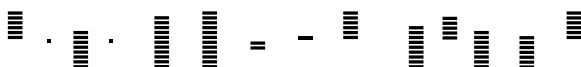
Její zaváhání představovalo pro skřeta dostatečný důkaz.

Já to věděl!“ zakrákoral a hodil po mřížce ohnivou koulí. Mřížka rudě zažhnula a na Myrtin vizor se snesl vodopád jisker. Střecha nad skřetími hlavami už byla nebezpečně prověšená. Ještě pár vteřin a zhroutí se.

Myrta odepnula od pasu kotvicí šipku se šňůrou a vtiskla ji do odpalovací drážky nad hlavní Neutrína. Odpalovací mechanismus byl pružinový, takže nevydával tepelný záblesk, nic, co by na sebe upozornilo senzory.

Skřeta to hrozně pobavilo, jak se ostatně skřetům často stává těsně před uvězněním; to vysvětluje, proč jich je uvězněno tolik.

„Šipka? To nás chceš ud'oubat k smrti, elfko?“

Myrta zamířila na uzávěr vyčuhující z hubice s hasící pěnou v zadní části dodávky.

„Bud' tak hodný a mlč,“ řekla a vystřelila šipku. Ta přelétla skřetovi přes hlavu a zabodla se mezi žebra uzávěru; tenké lano se táhlo přes celou dodávku.

„Netrefila!“ posmíval se skřet a vyplazoval rozeklaný jazyk. Jasný důkaz skřeti tuposti - byl zamčený v tavícím se autě v uzavřeném městě, střílela po něm policistka a on si pořád myslel, že má navrch.

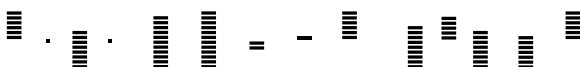
„Řekla jsem, abys mlčel!“ připomněla mu Myrta, prudce zatáhla za lano a tím otevřela uzávěr.

Osm set kilogramů hasící pěny vylétlo z rozprašovací hubice rychlostí bezmála tři set kilometrů v hodině. Všechny ohnivé koule samozřejmě zhasly a skřety přišpendlila k zemi váha už tuhnoucí pěny. Jejich vůdce to přitisklo tak pevně k mříži, že jeho tetované oči šlo snadno přečíst. Na jednom bylo *Tat'ula*, na druhém *Mamyna*. O té pravopisné chybě skřet nejspíš ani nevěděl.

„Au,“ hlesl spíš nevěřicně než bolestně. Nic jiného říci nestihl, protože pusou měl plnou srážející se pěny.

„Neboj,“ řekla Myrta, „pěna je porézní, takže budete moct dýchat, ale je taky absolutně nehořlavá. Jestli si chcete zkusit propálit se ven, tak vám všem přeju hodně štěstí.“

Pony si ještě prohlížel svůj zlomený nehet, když Myrta vystoupila z auta. Sňala si přilbu a rukávem kombinézy otřela z vizoru saze. Prý že je nepřilnavý - možná by ho měla poslat do opravny aby jí ho znova potáhli.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Ponrava.

„Ano, desátníku. Všechno je v pořádku. Ale ne vaší zásluhou.“

Pony měl ještě tu drzost, že se zatvářil uraženě. „Kryl jsem vám záda, kapitánko. Nemůžeme být všichni akční hrdinové.“

Tohle bylo pro Ponravu typické: vždycky si našel nějakou výmluvu. Ale s ním si to Myrta vyřídí později. Teď bylo nejdůležitější dostat se na policejní ředitelství a zjistit, proč Rada uzavřela město.

„Myslím, že bysme se měli vrátit na centrálu,“ navrhl desátník. Jestli to je lidská invaze, budou se mnou možná chtít mluvit mládenci z rozvědky.“

„Myslím, že já bych se měla vrátit na centrálu,“ opravila ho kapitánka. „Vy zůstanete tady a dáte pozor na ty podezřelé, dokud zase nepůjde elektrina. Myslíte, že to dokážete? Nebo je ten zlomený nehet moc závažné zranění?“

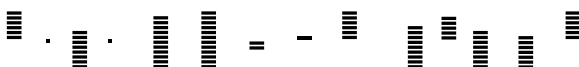
Zpoceně rudohnědé vlasy jí trčely na všechny strany a kulaté oříškové oči vyzývaly Ponyho, aby jen zkusil odporovat.

„Ne, Myrto... kapitánko. Nechtě to na mě. Všechno mám pod kontrolou.“

To určitě, řekla si v duchu, když se rozbíhala k policejnímu ředitelství.

V městě vládl naprostý zmatek. Všichni byli v ulicích a nevěřicně zírali na svoje nefungující přístroje. Někteří mladí vilové a víly neunesli zkázu svých mobilních telefonů, svezli se na chodník a tiše vzlykali.

Policejní ředitelství obléhali ti nejaktivnější, kteří se sem sbíhali jako můry ke světlu. V tomhle případě k

jednomu z mála zbylých světél ve městě. Elektrínu měly také nemocnice a tísňové služby, ale kromě nich bylo policejní ředitelství jediná státní budova, která dosud fungovala.

Myrta se prodrala davem do haly. Fronty u informací se táhly po schodech dolů a ze dveří ven. Dnes všichni kladli stejnou otázku: Co je s elektrínou?

Na totéž se měla chut' zeptat i Myrta, když vrazila do situačního oddělení, ale nechala si to pro sebe. V místnosti už byli namačkaní všichni policejní kapitáni, tři okrskoví velitelé a všech sedm členů Městské rady.

„A vida,“ řekl předseda Cahartez. „Kapitánka jako poslední.“

„Nedostala jsem nouzovou energii,“ vysvětlovala Myrta. „Nestandardní vozidlo.“

Cahartez si narovnal oficiální kuželovitý klobouk. „Není čas na výmluvy, kapitánko, pan Klusák čekal se zahájením, až přijdete.“

Myrta se posadila na své místo mezi ostatní kapitány, vedle Riska Chaluhy.

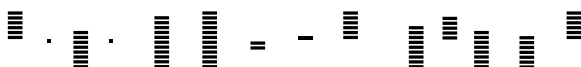
„Co Pony?“ zašeptal.

„Zlomil si nehet.“

Risk obrátil oči v sloup: „Určitě si zas bude stěžovat.“

Ve dveřích se objevil kentaur Klusák s náručí disků. Byl to policejní technický génius, jehož inovovaná bezpečnostní opatření byla hlavním důvodem, proč lidé ještě neobjevili tohle podzemní útočiště skřítků. Ale to se teď možná mělo změnit.

Kentaur zručně nastrkal disky do operačního systému a na nástěnné plazmové obrazovce otevřel něko-

lik oken. Objevily se jakési komplikovaně vyhlížející algoritmy a vlnové vzorce.

Hlučně si odkašlal: „Doporučil jsem předsedovi Cahartezovi vyhlásit uzávěru na základě těchto údajů.“

Velitel Rekognoskačního oddělení Břízný žvýkal nezapálený houbový doutník. „Myslím, že budu mluvit za všechny, Klusáku, když řeknu, že vidím jenom pár čar a klikyháků. Takovému chytrému poníkovi jako vy to nejspíš dává smysl, ale my ostatní to budeme potřebovat v normální gnómštině.“

Klusák povzdechl: Jednoduše řečeno - skutečně jednoduše - pinkli nás. Je to dost srozumitelné?“

Bylo. Celá místnost ohromeně ztichla. *Pinkenout* byl starý námořnický výraz z dob, kdy byl hlavní vyhledávací metodou sonar. Být pinknut znamenalo být zpozorován. Někdo věděl, že dole pod zemí jsou skřítkové.

První, kdo znovu našel řeč, byl Břízný. „Pinkli. Kdo nás pinknul?“

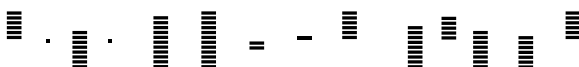
Klusák pokrčil rameny. „Nevím. Trvalo to jen pár vteřin. Nebyl tam žádný rozpoznatelný podpis a bylo to nevysledovatelné.“

„Co zjistili?“

„Poměrně dost. Všechno, co je v severní Evropě. Skopy. Hlídku. Všechny naše kamery. O všech si stáhli informace.“

To byly katastrofální zprávy. Někdo nebo něco vědělo za pouhých pár vteřin všechno o skřítcím průzkumu severní Evropy.

„Byl to lidský signál,“ zeptala se Myrta, „nebo mimozemský?“

Klusák ukázal na digitální zobrazení paprsku. „To se nedá s určitostí říct. Jestli je to lidské, je to něco úplně nového. Je to blesk z čistého nebe. Pokud vím, nikdo takovou technologii nevyvíjel. Ale ať je to co je to, četlo nás to jako otevřenou knihu, moje bezpečnostní šifry to rozebíralo, jako by tam ani nebyly.“

Cahartez si sundal oficiální klobouk - dokonale zapomněl na protokol. „Co to znamená pro Národ?“

„Těžko říct. Jsou scénáře pro nejlepší a nejhorší případ. Náš záhadný host se o nás může dozvědět všechno, kdykoli bude chtít, a s naší civilizací si dělat, co ho napadne.“

„A ten nejlepší případ?“

Klusák se nadechl. „*Toble* byl ten nejlepší případ.“

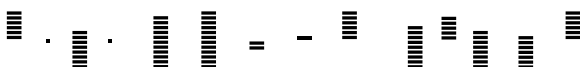
Velitel Břízný si zavolal Myrtu do své kanceláře. Místnost páchla doutníkovým kouřem i přesto, že ve stole byla zabudovaná čistička vzduchu. Klusák už tam byl a prsty mu jen létaly po velitelově klávesnici.

„Ten signál pocházel odněkud z Londýna,“ řekl kentaur. „To víme jen proto, že jsem se v té chvíli náhodou koukal na monitor.“ Narovnal se od klávesnice a zavrtěl hlavou. „To je neuvěřitelné! Nějaká hybridní technologie. Skoro jako naše iontové systémy, ale ne docela - jen o vlásek jiné.“

„Teď není důležité jak,“ poznamenal Břízný. „Starosti mi dělá spíš kdo.“

„Co můžu udělat já, pane?“ zeptala se Myrta.

Břízný vstal a došel k mapě Londýna, kterou měl na stěně na plazmové obrazovce.

„Chci, abyste si sbalila průzkumnickou výstroj, vyrazila na povrch a čekala. Jestli nás znova pinknou, chci tam mít někoho přímo na místě, připraveného k akci. Nemůžeme to zaznamenat, ale vizuály na ten signál můžeme získat určitě. Jen co se objeví na obrazovce, pošleme vám koordináty a vy to můžete prozkoumat.“

Myrta přikývla. „Kdy je nejbližší výbuch?“

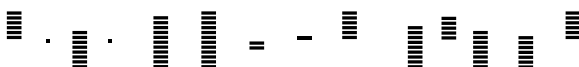
V policejním slangu *výbuch* označoval zážeh magmatu, v nichž důstojníci Rekognoskačního oddělení cestovali na povrch v titanových vejcích. Piloti modulů říkali podobným nebezpečným cestám „jet na výbuch“.

„Smůla,“ zavrtěl hlavou Klusák. „Nejbližší dva dny se nic nečeká. Budete muset transportérem.“

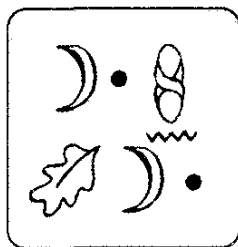
„A co uzávěra?“

„Vrátil jsem šťávu na Stonehenge a na naše satelitní zařízení. Budeme to muset risknout; potřebujeme vás dostat na povrch a potřebujeme být v kontaktu. Může na tom záviset budoucnost naší civilizace.“

Myrta cítila, jak jí na ramena doléhá tíže zodpovědnosti. Těch *budoucností naší civilizace* bylo v poslední době nějak moc.

V LEDU

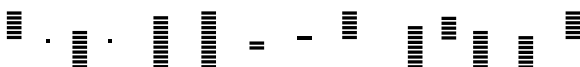
En Fin, Knightsbridge

Výbuch Butlerova sonického granátu prolétl kuchyňskými dveřmi a smetl nerezové přístroje jako stébla trávy. Akvárium se roztránilo, takže po mokrých dlaždicích plných plexiskla a překvapených humrů to klouzalo. Humři pobíhali mezi troskami se zvednutými klepety.

Personál restaurace ležel na zemi svázaný a promáčený, ale živý. Butler nikoho nerozsvazoval, teď nemohl potřebovat žádnou hysterii. Bude dost času se o ty lidi postarat, až stav ohrožení pomine.

Jedna členka zabijácké bandy se pohnula - z dělicí příčky jí trčela jen polovina těla. Sluha jí zkontroloval oči: šilhala a pohled měla rozostřený. Ta stará dáma žádnou hrozbu nepředstavovala, přesto jí však odebral zbraň a strčil ji do kapsy. Člověk nikdy nemůže být dost opatrný - to se učil pořád zas a znova. Kdyby madam Ko viděla tu dnešní scénu, tak by mu docela určitě nechala laserově odstranit absolventské tetování.

Místnost byla vyčištěná, ale Butlera pořád něco znepokojovalo. Jeho vojenský šestý smysl skřípal jako

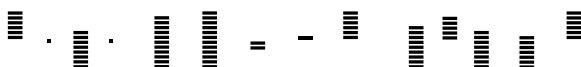
zlomená kost. Znovu v myšlenkách zalétl k madam Ko, své *sensei* z Akademie. *Primární úkol osobního strážce je chránit svého představeného. Představeného nemohou zastřelit, pokud stojíš před ním.* Madam Ko vždycky mluvila o zaměstnavatelích jako o představených. Na představené se citově nevážeme.

Butler se podívil, proč ho napadla zrovna tahle poučka. Proč zrovna tahle z těch stovek, které mu madam Ko vtoukala do hlavy? Bylo to celkem jasné. Porušil první pravidlo osobní ochrany - nechal svého představeného nestřeženého. Druhé pravidlo - *Nevytvářej si k představenému citovou vazbu* - bylo víceméně také na cimprcampr. Začal mít Artemise tak rád, že to zjevně ovlivňovalo jeho úsudek.

Viděl madam Ko před sebou v khaki obleku, nenápadnou, podobnou spíš japonské ženě v domácnosti. Ale kolik žen v domácnosti, ať už jakékoli národnosti, umí udeřit tak rychle, že vzduch zasyčí? *Děláš ostudu, Butlere. Ostudu svému jménu. Měl by ses živit spíš jako příštipkář. Tvého představeného už zneškodnili.*

Butler se pohyboval jako ve snu. I sám vzduch jako by ho brzdil, když se řítíl ke dveřím kuchyně. Věděl, co se muselo stát. Arno Blunt byl profesionál. Možná marnivý - to je mezi bodyguardy smrtelný hřích, ale přesto profesionál. A profesionálové si vždycky berou ucpávky do uší, pokud hrozí nebezpečí přestřelky.

Dlaždice pod nohama klouzaly, ale Butler to vyrovnával tím, že se naklonil dopředu a zaryl do nich špičky gumových podrážek. Jeho nedotčené ušní bubínky zachytily z restaurace nepravidelné vibrace.

Rozhovor. Artemis s někým mluvil. Nepochybně s Arnem Bluntem. Bylo příliš pozdě.

Fowlův strážce proletěl dveřmi rychlostí, která by zahanbila i olympijského vítěze. Jeho mozek začal počítat pravděpodobnosti v témž okamžiku, kdy jeho sítnice zachytily stav věcí: Blunt právě pálil. S tím už se nedalo nic dělat. Zbývala jen jedna možnost a Butler ji bez váhání použil.

V pravé ruce držel Spirův bodyguard pistoli s tlumičem.

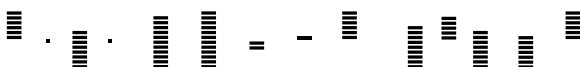
„Napfed tebe,“ řekl, „a pak tu govilu.“

Arno Blunt natáhl pistoli, krátce zamířil a vystřelil.

Butler se objevil odnikud; vypadalo to, že vyplnil celou místnost, jak se vrhal kulce do dráhy. Z větší vzdálenosti by to kevlar v jeho neprůstřelné vestě možná vydržel, ale takhle zblízka teflonem potažená kulka provrtala vestu jako rozžhavený pohrabáč snůh. Vlétla strážci do těla centimetr pod srdcem. Bylo to smrtelné zranění. A tentokrát tu nebyla kapitánka Krátká, aby ho svým skřítkovským kouzlem zachránila.

Setrvačnost pohybu spolu se silou kulky mrštily Butlerem na Artemise, takže narazil na vozík s dezerty. Z chlapce nebylo vidět nic než jedna bota od Armaniho.

Butler mělce dýchal a zrak ho už opustil, ale mrtvý ještě nebyl. Elektrické signály v jeho mozku rychle slábly, ale strážce se držel jediné myšlenky: chránit představeného.

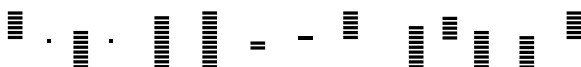
Arno Blunt překvapeně sykl a Butler po zvuku vypálil šest kulek. Kdyby ještě zahlédl jejich rozptyl, nebyl by spokojený. Jedna z kulek ale našla cíl - škrtl zabijákovi o spánek, takže okamžitě upadl do bezvědomí a musel mít nutně otřes mozku. Arno Blunt se připojil ke zbytku svého týmu na podlaze.

Butler ignoroval bolest, která drtila jeho tělo jako obří pěst. Natahoval uši, zda nezaslechne nějaký pohyb. Ale kolem dokola nic, jen humři škrábali po kuchyňské podlaze. Kdyby se některý z nich rozhodl zaútočit, bude na to Artemis sám.

Nic víc se dělat nedalo. Buď je ten chlapec zachráněný, nebo není. Pokud ne, Butler v tomhle stavu nedostojí podmínkám své smlouvy. Toto vědomí mu přineslo obrovský klid. Už žádná zodpovědnost. Konečně může žít jen vlastní život, i když pouhých pár vteřin. Ale Artemis nebyl jen jeho představený. Byl součástí jeho života. Jeho jediný skutečný přítel. Madam Ko by se ten přístup možná nelíbil, ale ona s tím už teď mohla sotva co dělat. Nikdo s tím už nemohl moc dělat.

Artemis nikdy neměl rád moučníky, a teď byl za-bořený do tiramisu, sachrů a tartelet. Oblek bude mít naprosto zničený. Jeho mozek mu samozřejmě nabízel tato fakta jen proto, aby nemusel myslet na to, co se právě stalo. Jenže stokilovou mrtvou váhu je těžké ignorovat.

Fowl junior měl štěstí, že ho postřelený Butler vmáčkl do spodní police vozíku, zatímco sám zůstal nahoře, na pultíku se zmrzlinou. Pokud mohl Artemis

soudit, schwarzwaldský dort ho při pádu patrně zachránil před vážným vnitřním zraněním. Nepochyboval ovšem o tom, že bude muset navštívit chiropraktika. A Butler možná také, i když má náтуру jako troll.

Chlapec se vyhrabal zpod svého sluhy. Při každém pohybu na něj explodovaly koňakové špičky.

„Vážně, Butlere,“ zabručel, „budu si muset začít pečlivěji vybírat obchodní partnery. Není skoro dne, abychom se nestali obětmi nějakého úkladu.“

Rázem se mu však ulevilo, když uviděl Arna Blunta ležet v bezvědomí na podlaze restaurace.

„Tak zas o jednoho zločince méně! Skvělá rána, Butlere, jako obvykle. A ještě něco, rozhodl jsem se, že na všechny příští schůzky budu nosit neprůstřelnou vestu. To by ti mělo trochu usnadnit práci, ne?“

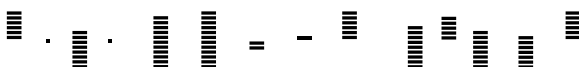
Vtom si všiml Butlerovy košile. Ten pohled mu vyrazil dech, jako by dostal do žaludku úder neviditelnou pěstí. Dírou v látce prosakovala krev.

„Butlere, ty jsi zraněný, on tě střelil! Ale co kevlar?“

Strážce neodpověděl; ani nemusel. Ve fyzice se Artemis vyznal lépe než mnohý jaderný fyzik. Popravdě řečeno, občas publikoval na internetu přednášky pod pseudonymem Emmsey Squire. Kulka letěla zjevně příliš velkou silou, než aby to kevlar vydržel. Možná také byla pro větší průraznost potažena teflonem.

Velká část Artemisova já toužila obejmut strážcovo tělo a rozplakat se nad ním jako nad bratrem. Ale chlapec to nutkání potlačil. Teď bylo potřeba rychle uvažovat.

Butler přerušil tok jeho myšlenek.

„Artemisi... jste to... vy?“ vypravil ze sebe přerývaně.

„Ano, jsem to já,“ odpověděl mu chvějícím se hlasem.

„Nebojte se, Julie vás ochrání. Všechno bude v pořádku.“

„Nemluv, Butlere. Lež klidně. To zranění není vážné.“

Butler zaprskal; víc se teď k smíchu přiblížit nedokázal.

„No dobře, je vážné. Ale já něco vymyslím. Jen se nehýbej.“

S posledním vzepětím síly Butler pozvedl ruku.

„Sbohem, Artemisi,“ řekl. „Příteli.“

Artemis ruku uchopil. Z očí mu tekly slzy. Nebránil jim.

„Sbohem, Butlere.“

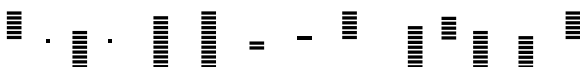
Nevidoucí strážcovy oči byly klidné. „Artemisi, říkejte mi - Domovoj.“

To jméno řeklo Artemisovi dvě věci. Za prvé, jeho celoživotní spojenec dostal jméno po slovanském strážném bůžkovi. Za druhé, absolventi akademie madam Ko byli poučeni, že nikdy nemají svým představeným prozradit své křestní jméno. Pomáhalo to, aby vztahy zůstaly neosobní. Butler by to pravidlo nikdy neporušil... kdyby to už nebylo jedno.

„Sbohem, Domovoj,“ vzlykal chlapec. „Sbohem, příteli.“

Strážcova ruka klesla. Byl mrtev.

„Ne!“ vykřikl Artemis a potácivě couvl.

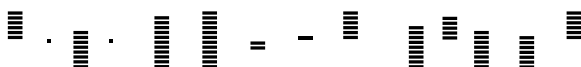

Tohle nebylo správné. Takhle to nemělo skončit. Z nějakého důvodu si vždycky představoval, že zemřou společně - tváří v tvář nepřekonatelné přesile, na nějakém exotickém místě. Třeba v Pompejích, na kraji kráteru znovu probuzeného Vesuvu, nebo na březích mohutné Gangy. Ale spolu, jako přátelé. Po tom všem, čím spolu prošli, prostě nebylo možné, aby Butlera porazil nějaký velkohubý druhořadý bouchač.

Butler už jednou málem zemřel. Loni ho zmrzačil troll z hlubokých tunelů pod městem Jistotou. Tenkrát ho zachránila Myrta Krátká svým skřítkovským kouzlem. Ale teď nebyli nablízku žádní skřítkové, kteří by mohli strážci pomoci. Čas byl nepřítelem. Kdyby ho Artemis měl víc, třeba by přišel na to, jak se spojit se skřítkovskou policií a přesvědčit Myrtu Krátkou, aby své kouzlo použila znovu. Ale čas se krátil. Butler měl asi čtyři minuty, pak jeho mozek vypne definitivně. A to nebylo dost, dokonce ani pro takový intelekt, jako byl ten Artemisův - potřeboval získat čas, i kdyby ho měl ukrást.

Mysli, chlapče, myslí. Využij toho, co situace nabízí. Artemis zastavil studnici slzí. Je v restauraci, v rybí restauraci. To je kničemu! V lékařském zařízení by snad mohl něco dělat. Ale tady? Co je tady? Trouba, výlevka, přístroje. Dokonce i kdyby měl správné nástroje, medicínu dosud nedostudoval. Na konvenční operaci stejně už bylo pozdě - leda by existovala metoda, jak transplantovat srdce za necelé čtyři minuty.

Vteřiny ubíhaly. Artemis začínal mít na sebe vztek. Čas byl proti nim. Čas byl nepřítel. Potřeboval zastavit čas. A tu mu v záblesku neuronů prolétl myslí nápad:

čas možná zastavit nedokáže, ale může pozastavit Butlerův průchod časem! Byl to rozhodně riskantní postup, ale také jediná šance, kterou měli.

Artemis nohou vykopl brzdu dezertního vozíku a začal ho tlačit ke kuchyni. Několikrát se musel zastavit, aby z cesty odtáhl sténající zabijáky.

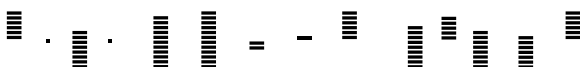
Slyšel sirény, blížily se přes Knightsbridge... Výbuch sonického granátu rozhodně musel vzbudit pozornost... ještě pár chvil a bude si muset vymyslet nějakou věrohodnou historku pro policisty... nejlepší by bylo tu nebýt... Otisky prstů nebudou problém, do restaurace chodí desítky lidí. Stačí jen, aby se odtud dostal dřív, než dorazí londýnští strážci pořádku.

Kuchyň byla samý nerez. Rukojeti, kryty i pracovní plochy byly poseté troskami po výbuchu. Ve výlevce se plácaly ryby, koryši cvakali na podlaze klepety a ze stropu odkapával kaviár.

Támhle! Vzadu stála řada mrazáků, které jsou v každé rybí restauraci nezbytné. Artemis se ramenem opřel o vozík a zamířil do zadní části kuchyně.

Největší mrazák byl dělaný na míru, s vytahovací zásuvkou, jaké se ve velkých restauracích často najdou. Artemis otevřel zásuvku a rychle z ní vyházal lososy, mořské jazyky a hejky obalené ledovou tříští.

Kryogenika - to byla jejich jediná šance. Věda, jak zmrazit tělo, dokud se medicína nerozvine natolik, aby ho oživila. Lékaři obecně nad tím pohrdlivě mávali rukama, ale přesto tato zařízení každým rokem vydělávala miliony z dědictví bohatých výstředníků, kteří potřebovali víc než jeden život k tomu, aby utratili své

peníze. Kryogenické komory se obvykle budovaly podle velmi přesných specifikací, ale Artemis teď neměl čas na obvyklá měřítka. Jako dočasné řešení bude ten mrazák muset stačit. Nutně potřeboval ochladit Butlerovi hlavu, aby se zachovaly mozkové buňky. Dokud zůstanou mozkové funkce nedotčené, je teoreticky možné strážce oživit, i když mu srdce nebije.

Artemis zamanévroval stolkem tak, až se zastavil nad otevřenou zásuvkou; pomocí stříbrného tácu pak sesunul Butlerovo tělo do kouřícího ledu. Bylo to těsné, ale stačilo trochu mu ohnout nohy a vešel se tam. Artemis na svého padlého druha navršil zbývající led a pak nastavil termostat na čtyři pod nulou, aby zabránil poškození tkání. Butlerovy nevidoucí oči se na něj dívaly přes vrstvu ledu.

Já se vrátím,“ řekl chlapec. „Spi klidně.“

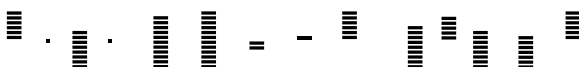
Sirény už byly blízko. Artemis slyšel skřípění brzd.

„Vydrž, Domovoj,“ zašeptal a zavřel zásuvku mrazáku.

Artemis vyšel zadními dveřmi a vmísil se do davu místních a čumilů. Policie bude dav určitě fotografovat, takže se nejen nezdržel, ale ani se neohlédl zpátky na restauraci. Místo toho zamířil k obchodnímu domu Harrods a posadil se v kavárně.

Když ujistil servírku, že skutečně nehledá mamin-ku, a předvedl, že má dost peněz, aby zaplatil šálek čaje Earl Gray, vytáhl mobil a z menu rychlého vytáčení zvolil číslo.

Volaný to zvedl na druhé zazvonění.

„Haló. Mluvte rychle, ať jste kdo jste. Mám teď moc práce.“

Ten člověk byl detektivní inspektor Justin Barre z New Scotland Yardu. Příčinou toho, že mluvil tak pohřebně, bylo, že mu v devadesátých letech při barové potyčce prosekli nožem hrdlo. Nebýt u toho Butler, který mu zastavil krvácení, nebyl by to Justin Barre nikdy dotáhl dál než na seržanta. Bylo načase vybrat si dluh.

„Detektive Barre, tady Artemis Fowl.“

„Artemisi, jak se máte? A jak se má můj starý kamarád Butler?“

Artemis si zamnul čelo. „Bohužel vůbec ne dobře. Něco od vás potřebuje.“

„Pro toho obra cokoli. Co můžu udělat?“

„Slyšel jste něco o té výtržnosti v Knightsbridge?“

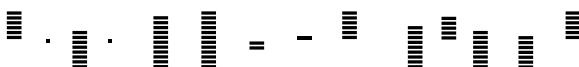
Chvilku bylo ticho. Artemis slyšel odtrhávání faxového papíru z role.

„Ano, zrovna to čtu. V nějaké restauraci je pár vyražených oken. Nic velkého. Pár turistů má prý mírný šok. Podle předběžných hlášení šlo o nějaké lokální zemětřesení, no věřil byste tomu? Teď tam zrovna máme dvě auta. Nechcete snad říct, že za tím byl Butler?“

Artemis se nadechl. „Potřebuju, abyste zařídil, že se nikdo od vás nebude zajímat o mrazáky.“

„To je zvláštní žádost, Artemisi. Co v těch mrazákách je, že bych to neměl vidět?“

„Nic ilegálního,“ ujistil ho Artemis. „Věřte mi, když vám říkám, že pro Butlera je to otázka života a smrti.“

Barre nezaváhal. „Není to tak docela v mé kompetenci, ale spolehněte se. Potřebujete to, co nemám vidět, dostat z těch mrazáků ven?“

Detektiv mu četl myšlenky. „Co nejdřív. Stačí mi dvě minuty.“

Barre si to přebíral. „Dobře. Synchronizujme si časový plán. Vyšetřovatelé tam budou ještě pár hodin. S tím nemůžu dělat nic. Ale můžu zaručit, že ve čtyři třicet nebude nikdo ve službě. Máte pět minut.“

„To bude víc než dost.“

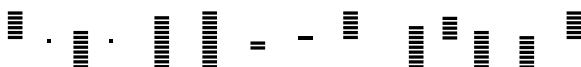
„Dobře. A řekněte tomu habánovi, že jsme si kvit.“

Artemis odpověděl, aniž se mu zachvěl hlas: „Ano, inspektore. Řeknu mu to.“

Jestli budu mít příležitost, pomyslel si pak.

**INSTITUT KRYOGENIKY
DOBA LEDOVÁ
POBLÍŽ HARLEY STREET, LONDÝN**

Institut kryogeniky Doba ledová nebyl tak docela na londýnské Harley Street. Technicky vzato byl schovaný v úzké Dickens Lane, postranní uličce na jižním konci proslulého lékařského bulváru. To ovšem nebránilo zdejší lékařce, jisté doktorce Constance Laneové v tom, aby na veškerých hlavičkových papírech, obálkách a tak podobně Harley Street uváděla. Není nad to, dodat si na věrohodnosti. Když lidé z vyšších tříd viděli na vizitce ta magická slova, mohli se přetrh-

nout, jen aby si své křehké tělesné schránky nechali zmrazit.

Udělat dojem na Artemise Fowla nebylo tak snadné, ale neměl moc na vybranou; Doba ledová bylo jedno ze tří kryogenických center ve městě, zato jediné, které mělo volné místo. I když ten neonový nápis **BOXY K PRONAJMUTÍ** považoval Artemis za přehnaný. No ne?

Sama budova by stačila, aby mu naskočila husí kůže. Fasáda byla obložená broušeným hliníkem a nepochybně měla připomínat kosmickou loď, a dveře vypadaly jako ze *Star Treku*. Kde je kultura? Kde je umění? Jak mohla takováhle obludnost vůbec dostat v historickém Londýně stavební povolení?

V recepci seděla zdravotní sestra v nefalšované bílé uniformě a s typickým čepečkem. Artemis ale pochyboval, že by to byla skutečná sestra - patrně kvůli té cigaretě, kterou držela v ruce s umělými nehty.

„Promiňte, slečno?“

Sestra sotva vzhledla od bulvárního časopisu.

„Ano? Hledáš někoho?“

Artemis za zády zat’al pěsti.

„Ano, chtěl bych mluvit s doktorkou Laneovou.

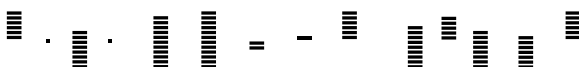
Je to zdejší lékařka, ne?“

Sestra zamáčkla cigaretu v přetékajícím popelníku.

„Nejde zase o školní referát, doufám? Doktorka Laneová výslovně řekla - už žádné školní referáty!“

„Ne. Nejde zase o školní referát.“

„A nejsi - nejste právník, že?“ zeptala se sestra podezíravě. Jeden z těch géníů, co dostanou titul, ještě když jsou v plenkách?“

Artemis povzdechla. „Génius ano, právník sotva. Já, *mademoiselle*, jsem zákazník.“

A sestra byla najednou ztělesněný šarm.

„Tak zákazník! Proč jste to neřekl rovnou? Hned vás uvedu. Bude si pán přát čaj, kávu nebo něco osvěžšího?“

Je mi třináct, *mademoiselle*.“

„Džus?“

„Čaj. Earl Grey, jestli ho máte. A samozřejmě bez cukru - mohl bych po něm být hyperaktivní.“

Sestra nijak neprotestovala proti sarkasmu, když šlo o skutečného platícího zákazníka, a vedla Artemise do čekárny, jejíž styl byl rovněž jako z kosmického věku. Hodně zářivého veluru a zrcadel.

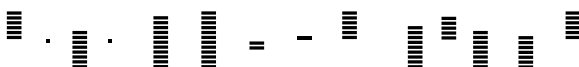
Artemis napůl vypil šálek něčeho, co rozhodně nebyl Earl Gray, když se otevřely dveře doktorky Laneové.

„Pojďte dál,“ vyzvala ho vysoká žena nejistě.

„Mám tam dojít?“ zeptal se Artemis. „Nebo mě tam přenesete paprskem?“

Zdi kanceláře byly plné záramovaných listin. Na jedné zdi visely lékařčiny diplomy a certifikáty. Artemis měl podezření, že mnohé z těch certifikátů se dají získat za víkend. Na další bylo několik fotoportrétů a nad nimi nápis: *TADY SPÍ LÁSKA*. Artemis v té chvíli málem odešel, ale byl v zoufalé situaci.

Doktorka Laneová se posadila za svůj stůl. Byla to velmi působivá žena, s rozevlátými rudými vlasy a s kónickými prsty umělkyně. Šaty měla od Diora. Dokonce i úsměv Constance Laneové byl dokonalý - až příliš dokonalý. Bližší pohled Artemisovi prozradil, že

celá její tvář je dílem plastického chirurga. Bylo zjevné, že hlavní náplní života této ženy je oklamat čas. Ocítl se na správném místě.

„Nuže, mladý muži, Tracy říkala, že si přejete stát se zákazníkem?“ doktorka se pokusila usmát, ale jak přitom natáhla mimické svaly, celý obličej se zaleskl jako balon.

„Já osobně ne,“ odpověděl Artemis. „Ale přejí si pronajmout jeden z vašich boxů. Krátkodobě.“

Constance Laneová vytáhla ze zásuvky propagační leták a červeně zakroužkovala některé cifry.

„Naše ceny jsou dost vysoké.“

Artemis se na ně ani nepodíval.

„Na penězích nezáleží. Můžeme je hned teď nechat převést z mé švýcarské banky. Za pět minut můžete na svém osobním účtu čekat sto tisíc liber. Potřebuji jen jeden box na jednu jedinou noc.“

Ta cifra na Constance zapůsobila. Představila si všechny ty tělesné úpravy a procedury, které by se z toho daly zaplatit. Ale pořád ještě váhala...

„Nezletilí nemají povoleno ukládat příbuzné do našich komor. Je to dáno zákonem.“

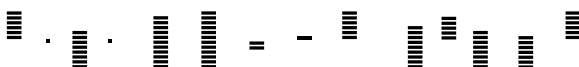
Artemis se k ní naklonil.

„Doktorko Laneová, Constance. To, co tady dělám, není tak docela legální, ale také to nikomu neublíží. Jedna noc a je z vás bohatá žena. Zítra touhle dobou jsem tady nikdy nebyl. Žádná těla, žádné stíženosti.“

Doktorka si přejela prstem po bradě.

„Jedna noc?“

„Jen jedna. Nebudete ani vědět, že jsme tady.“

Constance vytáhla ze zásuvky stolu zrcátko a podrobně si prohlížela svůj odraz.

„Zavolejte do té banky,“ řekla.

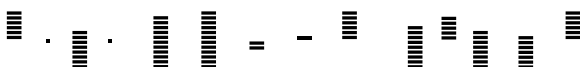
STONEHENGE, WILTSHIRE

Na jihu Anglie ústily dva skluzy. Jeden přímo v Londýně, ale ten byl pro veřejnost uzavřený vzhledem k tomu, že pět set metrů nad terminálem si postavil stadion fotbalový klub Chelsea.

Druhý přístav byl ve Wiltshire, vedle toho, čemu lidé říkají Stonehenge. Bláťaví mají několik teorií o původu této stavby, od mimozemské přistávací plochy až po pohanské obětiště. Pravda je méně romantická. Stonehenge býval ve skutečnosti obchod s různými druhy obložených plochých chlebů. Řečeno po lidsku, pizzerie.

Jistý gnóm jménem Bog si uvědomil, kolik turistů si při výletech nad zem zapomene doma svačinu, a tak si vedle terminálu otevřel bufet. Všechno běželo jako na drátkách. Dojeli jste k okénku, vybrali si oblohu a za deset minut jste se už cpali. Bog samozřejmě musel přesunout svůj obchod pod zem, jakmile lidé začali mluvit v celých větách. Kromě toho z takového množství sýra začala být zem stejně trochu podmáčená. Několik prodejních okének se dokonce zřítilo.

Pro skřítky bylo těžké dostat vízum k návštěvě Stonehenge, protože nahoře bylo neustále rušno. Ale na druhou stranu hippies vídali skřítky denně a nikdy se nedostali na titulní stránky novin. Myrta jako poli-

cistka neměla s vízem problém; stačilo jen ukázat policejní odznak a cesta na povrch pro ni byla otevřená.

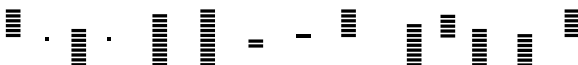
Jenže ani to, že byla policistka, nezměnilo nic na skutečnosti, že se nečekal žádný výbuch magmatu, a krom toho skluz ve Stonehenge byl už tři sta let nečinný. Nevydal ani jiskřičku. Proto musela Myrta cestovat běžnou linkou.

První transportér, který mířil nahoru, byl úplně vyprodaný, ale naštěstí někdo na poslední chvíli let zrušil a Myrta tak nemusela nikoho vyhazovat.

Člun byl padesátisedadlový luxusní dopravní prostředek. Najalo si ho speciálně pro sebe Bogovo bratrstvo k cestě na památné místo svého patrona. Tihle skřítkové, většinou gnómové, zasvětili svůj život pizze a každý rok na výročí dne, kdy Bog poprvé otevřel svůj krám, si najali transportér a udělali si nad zemí piknik. Jedli pizzu, pili hlízové pivo a jako moučník si dávali zmrzlinu s příchutí pizzy. Není snad ani třeba říkat, že si celý den nesundali z hlavy své gumové čepičky v podobě pizzy.

Myrta tedy musela šedesát sedm minut sedět vmáčknutá mezi dvěma gnómy, kteří se nalévali pivem a v duchu tradice prozpěvovali:

*Pizza je pizza,
jen pěkně se cpi,
čím tlustší je těsto,
tím líp se pak jí!*

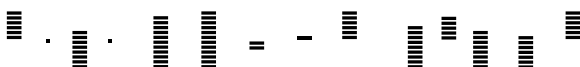
Písnička měla sto čtrnáct slok a tahle byla ještě z těch lepších. Myrta nikdy neviděla přistávací světlá Stonehenge raději.

Sám terminál byl dost velký - měl tři stanoviště pro vízovou kontrolu, zábavní komplex a bezcelní obchody. Současný hit mezi suvenýry byla figurka Blátivého - hipíka, který říkal MÍR, když jste mu zmáčkli břicho.

Myrta s pomocí svého odznaku předběhla frontu u odbavení a vyjela bezpečnostním výtahem na povrch. V poslední době bylo vystupování ve Stonehenge snazší, protože tu Blátiví postavili plot. Lidé si chránili své dědictví nebo si to aspoň mysleli. Je zvláštní, že Blátiví se víc starají o minulost než o přítomnost.

Myrta si připnula křídla, a jakmile dostala z velínu povolení, vylétla z výstupu do výšky dvou tisíc metrů. Mraky ji hodně kryly, ale i přesto aktivovala štít. Teď ji nemohlo spatřit nic; pro lidské i mechanické oči byla neviditelná. Přes skřítkovský štít vidí jen krysy a dva druhy opic.

Myrta zapnula palubní navigátor počítače v křídlech a přenechala mu řízení. Bylo to příjemné, být zase nad zemí, a zrovna při západu slunce. Tohle byla její oblíbená denní doba. Pomaličku se začala usmívat. I přes vážnost situace byla spokojená. Pro tohle byla stvořená. Byla na průzkumné operaci. Měla vítr na vizoru přilby a výzvu před sebou.

KNIGHTSBRIDGE, LONDÝN

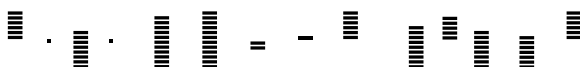
Čtvrt na pět odpoledne. Uplynuly skoro dvě hodiny, co Butlera střelili. Mezi selháním srdce a poškozením mozku je obvykle interval asi čtyři minuty, ale ta doba se dá prodloužit, pokud se dostatečně sníží pacientova tělesná teplota. Třeba utopence je možné resuscitovat až do hodiny po jeho zdánlivé smrti. Artemis se mohl jen modlit, aby ta jeho improvizovaná kryogenická komora dokázala pro Butlera zastavit čas, dokud ho nebude moci přemístit do jednoho z boxů Doby ledové.

Doba ledová měla svou mobilní jednotku pro transport klientů ze soukromých klinik, kde zemřeli. Vůz byl vybaven kompletní ordinací a vlastním generátorem. Ačkoli na kryogeniku se obecně mezi lékaři pohlíželo jako na pavědu, vozidlo samo splňovalo nejprísnější požadavky na vybavení a hygienu.

Jedna takováhle jednotka stojí skoro milion liber,“ informovala Artemise doktorka Constance Laneová, když seděli v čistě bílé pojízdné ordinaci. Mezi nimi byl na nosítkách připoutaný válcovitý kryobox. „Vyrábějí se na zakázku v Mnichově a jsou také speciálně pancéřované. Tohle auto by mohlo přejet přes minu a nic by se mu nestalo.“ Artemis výjimečně neměl zájem o informace.

„To je moc hezké, paní doktorko, ale nemohli bychom jet rychleji? Mému společníkovi utíká čas. Už je to sto dvacet sedm minut.“

Constance Laneová se pokusila zamračit, ale neměla na to na čele dost volné kůže.

„Dvě hodiny? Po tak dlouhé době ještě nikdy nikoho neoživil. Ale na druhou stranu, z kryogenické komory ještě neoživovali vůbec nikoho.“

Doprava v Knightsbridge byla jako obvykle hoto-
vý chaos. V Harrods měli jednodenní výprodej a všude
kolem se rojily davy dychtivých zákazníků, kteří stáli
frontu na vstup do tohoto luxusního obchodu. Trvalo
dalších sedmnáct minut, než dojeli k zadnímu vchodu
En Fin.

Bylo šestnáct hodin třicet šest minut a podle slibu
tu skutečně neobcházel žádný policista, až na jednoho.
Detektiv Justin Barre osobně stál na hlídce u dveří. Byl
to mohutný muž, podle Butlera měl předky z kmene
Žulu. Nebylo těžké si ho představit po Butlerově boku
v nějaké vzdálené zemi.

Měli až neuvěřitelné štěstí, protože našli místo k
zaparkování, a Artemis vystoupil z auta.

„Kryogenika,“ podotkl Barre, který si všiml nápisu
na voze. „Myslíte, že pro něj dokážete něco udělat?“

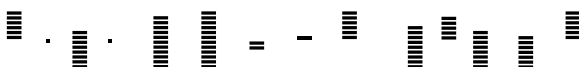
„Vy jste se podíval do mrazáku?“ odpověděl Ar-
temis otázkou.

Detektiv kývl. „Jak bych mohl odolat? Zvědavost
je moje práce. Teď je mi líto, že jsem to udělal; byl to
dobrý chlap.“

Je to dobrý chlap,“ opravil ho Artemis. *Já ho ještě
nehodlám odeslat.“*

Barre odstoupil, aby vpustil dovnitř dva unifor-
mované ošetřovatele z Doby ledové.

„Podle mých lidí se skupina ozbrojených lupičů
pokusila restauraci přepadnout, ale překazilo jim to
zemětřesení. Ovšem jestli se to vážně stalo takhle, tak

sním vlastní odznak. Nepředpokládám, že byste mi to mohl nějak objasnit?“

Jeden můj konkurent nesouhlasil s určitou obchodní strategií. Dost násilně nesouhlasil.“

„Kdo stiskl spoušť?“

„Arno Blunt. Je z Nového Zélandu. Odbarvené vlasy, náušnice, tetované tělo i krk. Většina zubů mu chybí.“

Barre si to poznamenal. „Pošlu popis na všechna letiště. Člověk neví, třeba ho chytíme.“

Artemis si zamnul oči.

„Butler mi zachránil život. Ta kulka byla určená mně.“

„To je celý Butler,“ kývl Barre. „Můžu pro vás ještě něco udělat?“

„Kdyby ano, dám vám určitě vědět,“ řekl Artemis. „Našli vaši lidé někoho na místě?“

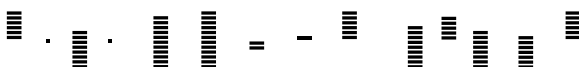
Barre nahlédl do notýsku. „Pár zákazníků a personál. Všechny jsme prověřili a pustili. Zloději utekli, než jsme se tam dostali.“

„To je jedno. Bude lepší, když si to s nimi vyřídím sám.“

Barre se soustředěně snažil nevnímat, co se děje za ním v kuchyni.

„Artemisi, můžete mi zaručit, že se mi to nevrátí jako bumerang? Technicky vzato máme co dělat s vraždou.“

Artemis se podíval Barremu do očí, což vyžadovalo značné úsilí.

„Inspektore Barre, když není mrtvola, není případ. A já vám zaručuji, že zítra ráno bude Butler naživu. Řeknu mu, aby vám zavolał, jestli vás to uklidní.“

„To tedy uklidní.“

Zřízenci vezli Butlera kolem na vozíku, tvář mu zakrývala vrstva ledu. Prsty už mu modraly, jak chlad poškozoval tkáň.

„Doktor, který dokáže tohle spravit, bude muset vážně být kouzelník!“

Artemis sklopil oči k zemi.

„To právě mám v plánu, inspektore Barre. To mám v plánu.“

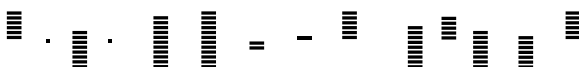
Doktorka Laneová v autě už vpichovala Butlerovi glukózové injekce.

„To je proto, aby se buňky přestaly hroutit,“ informovala Artemise a masírovala Butlerovi hrud', aby se roztok rychleji šířil. Jinak by voda v buňkách zmrzla do špičatých krystalků a ty by prorazily buněčné stěny.“

Butler ležel v otevřené kryojednotce, která měla své vlastní gyroskopy. Byl oblečen ve speciálním stříbrném obleku a na těle měl navršený balíčky ledu jako sáčky s cukrem v míse.

Constance nebyla zvyklá, že by ji lidé skutečně poslouchali, když vysvětlovala celý postup, ale tenhle bledý mladík vstřebával fakta rychleji, než mu je stačila předkládat.

„A nezmrzne ta voda tak jako tak? Tomu glukóza nezabrání.“

Na Constance to udělalo dojem. „Ale jistě, zmrzne. Jenže v drobounkých kousíčkách, takže se může mezi buňkami pohybovat a nebude nebezpečná.“

Artemis si udělal poznámku na palmtopu. „Drob-né kousky, chápu.“

„Glukóza je jen dočasné opatření,“ pokračovala lékařka. „Další krok je operace; musíme mu úplně vypláchnout žíly a nahradit krev konzervačním rozto-kem. Pak můžeme pacientovu teplotu snížit na minus třicet stupňů. To budeme muset udělat až u nás v in-stitutu.“

Artemis zavřel počítač. „To není nutné. Potřebuji pro něj jen na pár hodin zastavit čas. Pak už to bude jedno.“

Já myslím, že to nechápete, mladíku,“ namítla doktorka Laneová. „Současná medicínská praxe není dosud na té úrovni, aby dokázala zhojit takovéhle zra-nění. Pokud včas neprovedu kompletní náhradu krve, dojde k těžkým poškozením tkáně.“

Auto poskočilo, protože vjelo kolem do jedné z nesčetných děr, které se vyskytují na londýnských uli-cích. Butlerova paže sebou škubla a Artemis si aspoň na okamžik mohl představovat, že žije.

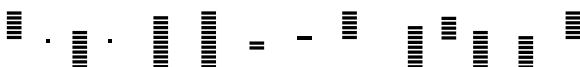
„S tím si nelamte hlavu, paní doktorko.“

„Ale -“

„Sto tisíc liber, Constance. Jenom si tu cifru pořád opakujte. Zaparkujte vaši mobilní jednotku před ústa-vem a zapomeňte na nás. Ráno budeme pryč. Oba.“

Doktorka Laneová byla překvapena.

„Zaparkovat před ústavem? Vy dokonce nechcete ani dovnitř?“

„Ne, Butler zůstane venku,“ řekl Artemis. „Můj... eh... lékař nemá domy rád. Ale mohl bych na chvíli dovnitř já? Potřeboval bych vyřídit jeden speciální telefonní hovor.“

VE VZDUCHU PAD LONDÝPEM

Světla Londýna ležela pod Myrtou jako hvězdy nějaké neklidné galaxie. Hlavní město Anglie bylo pro příslušníky LEPreko obvykle bezletovou zónou, protože jeho čtyři letiště vysílala na oblohu jedno letadlo za druhým. Před pěti lety se kapitán Risk Chaluha jen taktak vyhnul airbusu na lince Heathrow - JFK. Od té doby všechny letové plány, které se týkaly měst s letišťem, musel osobně schválit Klusák.

Myrta promluvila do mikrofону v přilbě.

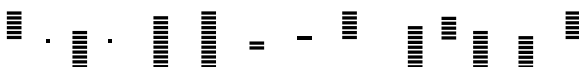
„Klusáku? Letí sem něco, o čem bych měla vědět?“

„Počkejte moment, vyvolám si radar. Tak, tady je to. Být vámi, sestoupím asi o sto padesát metrů níž. Za pár minut tam proletí 747 z Malagy. Netrefil by vás, ale počítač ve vaší přilbě by mu mohl rušit navigační přístroje.“

Myrta klesala, až se dostala do správné výškové hladiny. Nad hlavou jí přelétl obří tryskový letoun. Kdyby Myrta neměla sonické filtrační houbičky, protrhlo by jí to oba ušní bubínky.

„Fajn. Jednomu nákladu turistů jsem se úspěšně vyhnula. Co teď?“

„Teď budeme čekat. Nebudu vás volat, když to nebude důležité.“

Nemuseli čekat dlouho. Klusák se ozval ani ne za pět minut.

„Myrto! Něco máme.“

„Další sonda?“

„Ne. Něco z Hlídky. Vydržte, posílám vám to na přilbu.“

Na Myrtině vizoru se objevil zvukový záznam. Jeho vlna připomínala výstup ze seismografu.

„Co to je, napíchnutý telefon?“

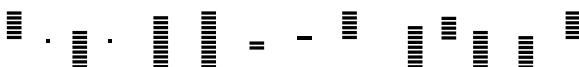
„Ne tak docela,“ odpověděl Klusák. Je to jeden z těch miliard nedůležitých záznamů, co nám Hlídka každý den posílá.“

Hlídka byl systém monitorovacích jednotek, které Klusák napíchl na zastaralé americké a ruské satelity, a měl za úkol monitorovat veškeré lidské telekomunikace. Bylo by samozřejmě nemožné kontrolovat každodenně všechny telefonní hovory. Klusák proto naprogramoval počítač tak, aby vyhledával určitá klíčová slova. Pokud by se například objevila v nějakém rozhovoru slova *skříťci*, *jistota a podzemí*, počítač by hovor označil. Čím víc slov a slovních spojení vztahujících se k Národu se v rozhovoru objevovalo, tím důraznější bylo označení.

„Tenhle hovor se odehrál v Londýně před pár minutami. Je plný klíčových slov. Nic takového jsem nikdy neslyšel.“

„Přehraj,“ použila Myrta hlasový příkaz. Vertikální kurzor se rozběhl po zvukové vlně.

„Národ,“ říkal nějaký nejasný, hodně zkreslený hlas, „LEPREko, kouzlo, Jistota, přístavy, víly, B'wa Kell, trollové, zastavený čas, Atlantida.“

„To je celé?“

„Vám to nestačí? Ten, kdo volal, by mohl napsat náš životopis.“

„Vždyť je to jen řada slov. Nedává to smysl.“

„Poslyšte, nemá cenu se se mnou přít,“ zarazil ji kentaur. „Já jen sbírám informace. Ale s tou sondou to musí mít nějakou souvislost. Dvě takovýchle věci v jednom dni se nestávají náhodou.“

„Dobře. Máme přesné místo?“

„Ten hovor přišel z institutu kryogeniky v Londýně. Hlídka nemá záznam takové kvality, aby se dal provést rozpoznávací hlasový test. Víme jen, že přišel zevnitř z budovy.“

„Koho ten náš záhadný Blátivý volal?“

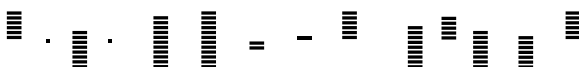
„To je zvláštní. Volal do novin *The Times*, na linku pro řešitele křížovek.“

„A nemohla ta slova být vyluštění dnešní křížovky?“ navrhla Myrta s nadějí.

„Ne. Správné řešení jsem ověřil. Není v něm jediné slovo, které by se týkalo skřítků.“

Myrta nastavila křídla na manuální řízení. „Tak dobře. Zjistíme, co ten náš volající má za lubem. Pošlete mi koordináty institutu.“

Myrta si spíš myslela, že jde o falešný poplach. Každý rok se objevovaly stovky podobných hovorů. Klusák trpěl takovým stíhomamem, že čekal lidskou invazi kdykoli, když někdo v telefonu použil slovo kouzlo. A vzhledem k tomu, že u lidí vládla v poslední době móda fantasy literatury a počítačových her, vět o kouzlech se objevovaly spousty. Policie vyplýtvala tisíce hodin na sledování míst, odkud ty telefonáty přišly,

a nakonec se obvykle zjistilo, že si nějaké dítě hrálo na počítači.

Tenhle záhadný telefonát byl nejspíš jen výsledkem nějakého omylu na linkách, nebo možná nějaký hollywoodský pisálek vymýšlí scénář, nebo jde třeba i o nějakého agenta LEPreko, který se pokouší dovolat domů. Ale byla pravda, že právě dnes se muselo pro-
věřit všechno.

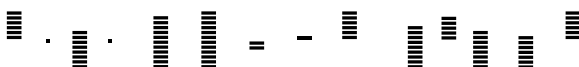
Myrta vykopla nohy vzhůru a začala se prudce spouštět. Takové prudké klesání odporovalo předpisům LEPreko. Veškeré přibližování mělo být kontrolované a postupné, jenže k čemu by bylo létání, kdyby jeden necítil proudící vzduch kolem sebe?

DOBA LEDOVÁ

INSTITUT KRYOGENIKY V LONDÝNĚ

Artemis se opíral o zadní nárazník mobilní kryogenické jednotky. Bylo to zvláštní, jak se člověku mohou rychle změnit priority. Ráno si lámal hlavu, které mokasíny se mu budou hodit k obleku, a teď dokázal myslet jen na to, že život jeho nejmilejšího přítele visí na vlásku. A ten vlásek se každou chvilku přetrhne.

Artemis otřel vrstvičku námrazy z brýlí, které vytáhl svému strážci ze saka. Nebyly to obyčejné brýle. Butler viděl dokonale. Tyhle brýle byly vyrobeny speciálně tak, aby se do nich daly vložit filtry z helmy LEPreko. Protištitové filtry. Butler je u sebe nosil od té doby, co ho Myrta Krátká tehdy ve Fowl Manor málem dostala.

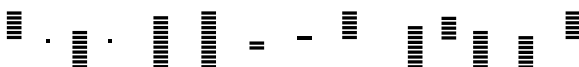
Jeden nikdy neví,“ říkával. „Pro skřítkovskou bezpečnost představujeme hrozbu, a velitele Břízného jednou může nahradit někdo, kdo nás tak moc rád mít nebude.“

Artemis nebyl zrovna přesvědčený. Skřítkové byli, obecně vzato, mírumilovní tvorové. Nechtělo se mu věřit, že by někomu ublížili, i kdyby to byl Blátivý, jen kvůli minulým zločinům. Koneckonců, rozešli se jako přátelé. Nebo aspoň ne jako nepřátelé.

Artemis předpokládal, že telefonát zabere - neměl důvod si myslet, že ne. Několik vládních tajných služeb monitorovalo hovory pomocí klíčových slov a zaznamenávalo hovory, které by mohly ohrozit národní bezpečnost. A když to dělají lidé, je skoro jisté, že Klusák je o dva kroky napřed.

Artemis si nasadil brýle a vlezl do kabiny auta. Telefonoval před deseti minutami. Pokud Klusák začal na té stopě pracovat hned, bude trvat nejméně ještě dvě hodiny, než se LEPreko podaří poslat někoho nahoru. Ještě dvě hodiny. To bude skoro šest hodin od chvíle, co se Butlerovo srdce zastavilo. Rekord pro znovuoživení byly dvě hodiny padesát minut - tehdy to byl lyžař, kterého v Alpách zavalila lavina. Po šesti hodinách ještě nikdo oživen nebyl. A možná by ani neměl být.

Artemis pohlédl na táč s jídlem, který mu poslala doktorka Laneová. Kdykoli jindy by měl nějakou nepřijemnou poznámku prakticky ke všemu, co na talíři bylo, ale teď pro něj jídlo představovalo jen výživu, která mu měla pomoci zůstat vzhůru, než dorazí pomoc. Artemis se dlouze napil z plastického kelímku

čaje. V prázdném žaludku mu slyšitelně za-šplouchalo. Za ním, v ordinaci sanitky, Butlerův kryobox bzučel jako normální domácí mrazák. Občas počítač vydal nějaké to elektronické pípnutí a zavrčení, jak stroj prováděl automatické diagnostické testy. Artemisovi to připomnělo ony týdny, které strávil v Helsinkách čekáním, až se otec probudí z bezvědomí. Čekáním, co s ním udělá kouzlo skřítků...

VÝŇATEK Z DENÍKU ARTEMISE FOWLA Disk 2. ŠIFROVÁNO

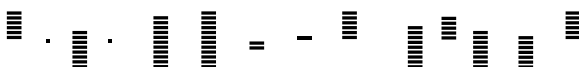
Dnes se mnou otec mluvil. Poprvé po téměř dvou letech jsem slyšel jeho hlas - a je přesně takový, jak si ho pamatuji. Ale ne všechno bylo stejné.

Už je to víc než dva měsíce, co Myrta Krátká použila na jeho zmrzáčené tělo své hojivé kouzlo, a on pořád ještě leží na helsinském nemocničním lůžku. Nehýbe se, nereaguje. Lékaři to nechápu.

„Měl by být vzhůru,“ informovali mě. „Mozkové vlny má silné, výjimečně silné. A srdce mu pracuje jako mladému plnokrevníkovi. Je to neuvěřitelné; ten člověk by měl být na prahu smrti, a přitom má svalový tonus dvacetiletého.“

Pro mě to samozřejmě záhada není. Myrtilino kouzlo zapůsobilo na celou bytost mého otce s výjimkou jeho levé nohy, o kterou přišel, když se jeho loď potopila poblíž Murmanská. Dostal infuzi života, tělesně i duševně.

Působení kouzla na jeho tělo mi starosti nedělá, ale musím přemýšlet o tom, jaké účinky ta pozitivní energie bude mít na otcovu mysl. Pro mého otce by taková změna mohla

představovat trauma. Je patriarcha rodu Fowlů a celý jeho život se točí kolem vydělávání peněz.

Šestnáct dní jsme seděli v otcově nemocničním pokoji a čekali na nějaký náznak života. Za tu dobu jsem se naučil vyznat se v jednotlivých přístrojích a toho rána jsem si hned všiml, že otcovy mozkové vlny začínají vytvářet špičky. Moje diagnóza byla, že už brzo nabude vědomí, a zavolal jsem proto sestru.

Odvedli nás z pokoje, aby dovnitř mohl nejméně dvanáctičlenný lékařský tým. Dva kardiologové, anesteziolog, neurochirurg, psycholog a několik sester.

Skutečnost byla taková, že můj otec žádné ošetření nepotřeboval. Prostě se posadil, promnul si oči a vyslovil jedno slovo: Angelina.

Matku pustili dovnitř. Butler, Julie a já jsme museli čekat ještě několik dlouhých minut, než se zase objevila ve dveřích.

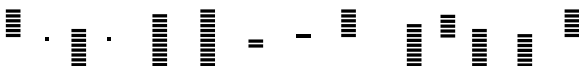
„Pojďte všichni k němu,“ řekla. „Chce vás vidět.“

A já dostal náhle strach. Můj otec, muž, kterému jsem se poslední dva roky snažil vyrovnat, byl při vědomí. Dostojí ještě mým očekáváním? A dostojím já těm jeho?

Váhavě jsem vstoupil. Artemis Fowl První byl opřený o několik polštářů. První, čeho jsem si všiml, byla jeho tvář. Ne jizvy, které se už skoro úplně zahojily, ale jeho výraz. Otcovo čelo, obvykle bouřkově zchmuřené, bylo hladké a bezstarostné.

Po tak dlouhé době odloučení jsem nevěděl, co mám říct. Můj otec se nerozpákoval ani trochu.

„Arty,“ zvolal a rozpráhl ke mně paže. „Z tebe už je muž! Mladý muž.“ Vběhl jsem mu do náruče, a když mě k sobě přitiskl, zapomněl jsem na všechny plány a intriky.

Zase jsem měl otce.

KRYOGENICKÝ INSTITUT DOBA LEDOVÁ, Лондѣн

Artemise vyrušil z rozjímání kradmý pohyb nahore na zdi. Vyhlédl zadním okénkem a přes filtry se na to místo pozorně zadíval. Na římse ve třetím patře se krčil příslušník Reko i s křídly a přilbou. Po pouhých patnácti minutách! Jeho finta zabrala. Klusák hovor zachytil a poslal někoho, aby to vyšetřil. Teď zbývalo jen doufat, že tenhle skřítek je plně nabitý kouzlem a že bude ochoten pomoci.

Bude muset postupovat opatrně. To poslední, co by si přál, bylo toho skřítku z Reko vyděsit. Jeden chybný pohyb a probudí se za šest hodin, a navíc si nebude pamatovat vůbec nic, co se ten den seběhlo. A to by pro Butlera bylo osudné.

Artemis pomalu otevřel dveře auta a vystoupil na nádvoří. Skřítek naklonil hlavu a sledoval jeho pohyby. Ke své hrůze však Artemis zahlédl, jak to stvoření vytahuje platinovou pistoli.

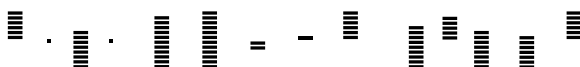
„Nestřílej,“ pozvedl ruce. „Nejsem ozbrojený a potřebuji tvou pomoc.“

Skřítek zapnul křídla a pomalu sestupoval, až byl jeho vizor ve stejné úrovni jako Artemisovy oči.

„Nelekej se,“ pokračoval Artemis. Já jsem přítel Národa. Pomáhal jsem porazit B'wa Kell. Jmenuji se -“

Skřítek vypnul štít a neprůhledný vizor se zvedl.

Já vím, jak se jmenuješ, Artemisi,“ řekla kapitánka Myrta Krátká.

„Myrto!“ vyjekl Artemis a popadl ji za ramena.
 „To jsi ty!“

Já vím, že jsem to já,“ setřásla jeho ruce. „Co se tu děje? Předpokládám, žeš to byl ty, kdo telefonoval?“

„Ano, ano. Ale na to teď není čas. Všechno ti vysvětlím pak.“

Myrta sáhla po trysce křídel a vystoupila do čtyřmetrové výše.

„Ne, Artemisi. To vysvětlení chci slyšet hned. Jestli potřebuješ pomoc, proč jsi nevolal z vlastního telefonu?“

Artemis se přinutil na tu otázku odpovědět.

„Říkalas, že Klusák už nemonitoruje moje hovory, a i kdyby, nebyl jsem si jistý, jestli bys přišla.“

Myrta o tom uvažovala.

„Máš pravdu. Možná bych nepřišla.“ Pak si něčeho všimla. „Kde je Butler? Někde nám kryje záda jako obvykle, co?“

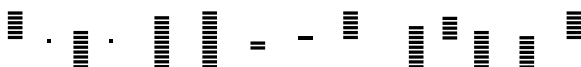
Bláteník neodpověděl, ale výraz v jeho obličeji prozradil skřítky zcela přesně, proč ji zavolal.

Artemis stiskl tlačítko a pneumatická pumpa otevřela víko kryoboxu. Uvnitř ležel Butler, pokrytý centimetrovou vrstvou ledu.

„Pro všechno pod světem!“ vydechla Myrta. „Co se stalo?“

„Zastavil kulku, která byla určená mně,“ odpověděl Artemis.

„Kdy se už konečně poučíš, Bláteníku?“ obořila se na něj skřítky. „Při těch tvých plánech obvykle někdo přijde k úrazu. Nejčastěji lidé, kterým na tobě záleží.“

Artemis neprotestoval. Pravda byla koneckonců pravda.

Myrta odstranila ledový sáček z Butlerovy hrudi.

„Jak je to dlouho?“

Artemis se podíval na hodiny na svém mobilním telefonu.

„Čtyři a čtvrt hodiny. Plus mínus pár minut.“

Kapitánka Krátká odhrnula led a položila dlaň na Butlerovu hrud’.

„Čtyři a čtvrt hodiny? Já nevím, Artemisi. Nic tam necítím. Ani jiskřičku.“

Podíval se na ni přes kryobox.

„Dokážeš to, Myrto? Dokážeš ho vyhojit?“

Myrta o krok couvla. Já? Já ho hojit nemůžu. Jestli se chceme třeba jen pokusit o něco takového, potřebujeme na to profesionálního čaroděje-léčitele.“

„Ale mého otce jsi zachránila.“

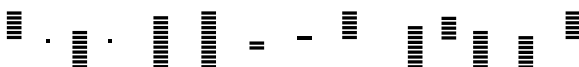
„To bylo něco jiného. Tvůj otec nebyl po smrti. Nebyl dokonce ani v kritickém stavu. Strašně nerada to říkám, ale Butler je mrtvý. Už dlouho je mrtvý.“

Artemis vytáhl zlatý medailon, který měl pověšený na kožené šňůrce kolem krku. V kotoučku byla jediná kruhová dírka. Přesně uprostřed.

„Vzpomínáš na tohle? Dala jsi mi jej za to, že jsem zařídil, abys nepřišla o ukazováček a mohla tisknout spoušť. Říkalas tehdy, že mi to bude připomínat, že v sobě mám pořád ještě jiskřičku slušnosti. Zrovna teď se snažím udělat něco slušného, kapitánko.“

„Tady nejde o slušnost. Tohle se prostě nedá provést.“

Artemis bubnoval prsty o vozík a uvažoval.

„Chci mluvit s Klusákem,“ řekl nakonec.

„Já mluvím za Národ, Fowle,“ ohradila se po-drážděně Myrta. „Nepřijímám rozkazy od lidí.“

„Myrto, prosím,“ nedal se Artemis. „Nemůžu to jen tak vzdát. Je to přece Butler.“

Skřítko si nemohla pomoci. Koneckonců, Butler jim všem zachránil kůži, a ne jen jednou.

„No dobře,“ řekla a za pasem vylovila náhradní vysílačku. „Ale on tě taky nepotěší.“

Artemis si přístroj zavěsil za ucho a natočil ho tak, aby měl mikrofon před ústy.

„Klusáku? Posloucháte?“

„Aby ne!“ zněla odpověď. „Tohle je lepší než ty lidské telenovely.“

Artemis se soustředil. Bude muset svou žádost přednést přesvědčivě, jinak Butler ztratí poslední šanci.

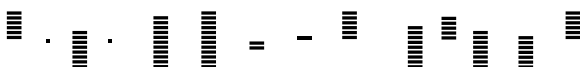
„Chci jen hojení. Chápu, že to nemusí vyjít, ale co dáme za pokus?“

„To není tak snadné, Bláteníku,“ odpověděl kentaur. „Hojení není jednoduchý proces. Vyžaduje talent a soustředění. Myrta je dobrá, to uznávám, ale na něco takového potřebujeme zkušený tým čarodějů-léčitelů.“

„Na to není čas,“ odsekl Artemis. „Butler to schy-tal už dost dávno. Musí se to udělat hned, než se mu glukóza vstřebá do krevního oběhu. Už teď má po-škozené tkáně na prstech.“

„A možná i mozek,“ připomněl kentaur.

„Ne. Teplotu jsem mu snížil během několika mi-nut. Lebka je od té události zmrazená.“

„Víte to jistě? Nebylo by dobré vzkřísit tělo, ale ne mysl.“

„Vím to jistě. Mozek je v pořádku.“

Klusák chvíli nepromluvil.

„Artemisi, jestli se dohodneme, že to zkusíme, nemám ponětí, jaké budou výsledky. Pro Butlerovo tělo to může mít katastrofální následky, o mysli ani nemluví. O takovouhle operaci na člověku se ještě nikdy nikdo nepokusil.“

„Rozumím.“

„Ano, Artemisi? Skutečně tomu rozumíte? A jste připravený přijmout následky toho hojení? Může nastat spousta nepředvídatelných problémů. A o to, co z toho boxu vyjde, se musíte postarat, ať to bude jakékoli. Vezmete na sebe tu zodpovědnost?“

„Vezmu,“ odpověděl Artemis bez zaváhání.

„No dobře; pak závisí na Myrtině rozhodnutí. Nikdo ji nemůže donutit, aby použila kouzlo. Je to na ní.“

Artemis sklopil oči. Nedokázal se přimět k tomu, aby se na elfku podíval.

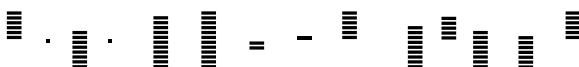
„Tak jak, Myrto? Uděláš to? Zkusíš to?“

Myrta shrnula Butlerovi led z čela. Byl Národu dobrým přítelem.

„Zkusím to,“ řekla. „Nic nezaručuji, ale udělám, co bude v mých silách.“

Artemis se skoro svezl úlevou k zemi. Pak se opět ovládl. Na slabost v kolenou bude dost času později.

„Děkuju, kapitánko. Vím, že to není snadné rozhodnutí. Co teď můžu udělat já?“

Myrta ukázala na zadní dveře: „Můžeš jít ven. Potřebuju sterilní prostředí. Přijdu pro tebe, až bude po všem. A ať se stane cokoli, ať uslyšíš cokoli, nechod sem, dokud tě nezavolám.“

Myrta odepnula z přilby kameru a zavěsila ji na víko boxu, aby Klusák lépe viděl na pacienta.

„Jak to vypadá?“

„Dobře,“ odpověděl Klusák. „Vidím celou horní část těla. Kryogenika. Na člověka je ten Fowl génus. Uvědomujete si, že na to, aby tenhle plán vymyslel, měl necelou minutu? Tomu říkám chytrý Bláteník!“

Myrta si pečlivě myla ruce v lékařském umyvadle.

„Ne dost chytrý na to, aby se pořád nemotal do nějakých malérů. To snad není pravda, že tohle vážně dělám. Hojení po čtyřech a čtvrt hodinách! To bude určitě poprvé.“

„Technicky je to hojení jen po dvou minutách, jestli se ten mozek dostal pod nulu okamžitě. Ale...“

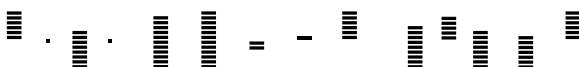
„Ale co?“ zeptala se Myrta a rázně si otírala prsty ručníkem.

„Zmrazení narušuje vlastní biorytmy a magnetická pole těla - to jsou věci, kterým dokonce ani Národ tak docela nerozumí. Tady je ve hře víc než kůže a kosti. Nemáme ponětí, jaké trauma něco takového může Butlerovi způsobit.“

Myrta strčila hlavu pod kameru.

Jste si jistý, že je to dobrý nápad, Klusáku?“

„Kéž bychom měli čas si o tom podiskutovat, Myrto, ale každá vteřina stojí našeho starého přítele

pár mozkových buněk. Budu vám celou dobu radit. Nejdřív musíme prohlédnout ránu.“

Myrta odloupla několik balíčků ledu a rozepnula oblek z fólie. Rána, kudy vletěla kulka, byla malá a černá, skrytá uprostřed rybníčku krve, jako střed květiny.

„Neměl nejmenší šanci. Trefa těsně pod srdce. Zvětším to.“

Myrta zavřela vizor a pomocí filtrů v přilbě zvětšila Butlerovu ránu.

Jsou tam zaseknutá nějaká vlákna. Řekla bych, že kevlar.“

Klusák ve sluchátkách zasténal. „No to nám ještě scházelo! Komplikace.“

„Co je s těmi vlákny za problém? A vůbec - tohle vážně není vhodná chvíle pro žargon. Potřebuju jasnou gnómštinu.“

„No dobře. Chirurgie pro blbce. Když strčíte do té rány prsty, kouzlo bude reprodukovat Butlerovy buňky i s těmi vlákny kevlaru, co teď má v sobě. Bude mrtvý, ale naprosto neprůstřelný.“

Myrta cítila, jak jí napětím tuhne šíje.

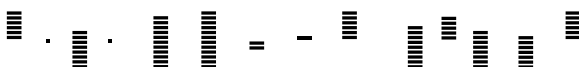
„Takže co musím udělat?“

„Musíte udělat novou ránu a nechat kouzlo šířit odtamtud.“

No to je nádhera, pomyslela si Myrta, novou ránu! Prostě říznout do starého přítele.

„Ale on je tvrdý jako kámen.“

„No tak ho budete muset trochu rozpustit. Použijte Neutrino 2000, na nízký výkon, ale ne moc dlou-

ho. Jestli se mozek probere dřív, než budeme chtít, je s Butlerem konec.“

Myrta vytáhla Neutrino a nastavila výboj na minimum.

„Kde navrhuje, že mám rozpouštět?“

„Druhý prsní sval. Buďte připravená hojit; to teplo se bude rychle šířit, Butler musí být zhojený dřív, než se mu kyslík dostane k mozku.“

Myrta namířila laser na strážcovu hrud’.

„Tak říkejte.“

Ještě kousek blíž. Asi patnáct centimetrů. Dvou-
vteřinový výboj.“

Myrta pozvedla vizor a několikrát se zhluboka nadechla. Neutrino 2000 jako lékařský nástroj? Koho by to napadlo?

Odhodlaně stiskla spoušť do první polohy. Ještě jednou a laser se aktivuje.

„Dvě vteřiny.“

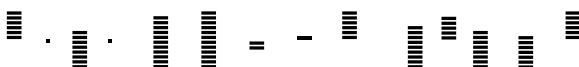
„Dobře. Jedem.“

Cvak! Oranžový paprsek koncentrovaného tepla vytryskl z hlavně Neutrina a rozkvetl na Butlerově hrudi. Kdyby byl strážce vzhůru, upadl by do bezvědomí. Vypařil se úhledný kroužek ledu a pára z něj se začala srážet na stropě.

„Ted“,“ zavelel Klusák a hlas měl napětím vyšší než obvykle. „Zúžit paprsek a zaostřit.“

Myrta zručně palcem ovládala zbraň. Zúžením paprsek nabude na síle, ale laser se musí zaostřit na určitou vzdálenost, jinak by projel Butlerovým tělem naskrz.

„Nastavuji na patnáct centimetrů.“

„Dobře, ale pospěšte si, teplo se šíří.“

Butlerova hrud' zase dostala barvu, led na jeho těle roztával. Myrta znovu stiskla spoušť a tentokrát vykrojila v Butlerově masě srpkovitou ranku. Mezi okraji rány se objevila jediná kapička krve.

„Nekrvácí to,“ pochvaloval si Klusák. „To je dobré.“

Myrta zastrčila zbraň do pouzdra. „Teď co?“

„Teď zasuněte ruce hodně hluboko a pošlete mu každou kapku kouzla, co máte. Nenechte ho jen proudit; žeňte kouzlo ven.“

Myrta se ušklíbla. Tohle jí vždycky vadilo. At' měla za sebou kolik chtěla hojení, nikdy si nezvykla, že musí strkat prsty do těla někomu jinému. Položila palce vedle sebe, hřbetem na hřbet, a vsunula je do rány.

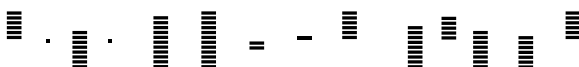
„Hoj,“ vydechla a kouzlo se jí rozběhlo do prstů. Nad Butlerovou ranou se roztančily modré hvězdičky a pak mizely uvnitř jako meteory letící za obzor.

„Víc, Myrto,“ pobízel Klusák. „Ještě jednu dávku.“ Myrta přitlačila ještě víc. Proud byl zprvu mohutný, svíjející se masa modrých šmouh; pak, jak jí kouzlo docházelo, proud zeslábl.

„To je všechno,“ lapala po dechu. „Zbylo mi sotva tolik, abych cestou domů mohla použít štít.“

„V tom případě,“ vybídl ji Klusák, „ustupte a čekejte, dokud vám neřeknu, protože teď se rozpoutá peklo.“

Myrta couvla ke zdi. Chvilku se nic moc nedělo, pak se Butler prohnul v zádech, až se mu hrud' vymrštila do vzduchu. Myrta slyšela zasténat několik obratlů.

„To naskočilo srdce,“ poznamenal Klusák. „Tohle byla ta snadnější část.“

Butler dopadl zpátky do boxu, z čerstvé rány mu prýštila krev. Jiskřičky kouzla se splétaly dohromady a vytvářely přes strážcův trup vibrující síť. Butler poskakoval na vozíku jako korálek v chrastítku, jak kouzlo přetvářelo jeho atomy. Z pórů mu vycházela pára, jak z jeho těla unikaly toxiny. Ledový obal kolem něj se okamžitě rozpustil, takže vznikla nejdřív oblaka páry a pak déšť, když se částčky vody začaly srážet na kovovém stropě. Ledové obklady praskaly jako nafukovací balónky, krystaly létaly po celé ordinaci. Bylo to jako ocitnout se uprostřed mnohobarevné bouře.

„Teď musíte nastoupit vy,“ řekl Klusák Myrtě do ucha.

„Cože?“

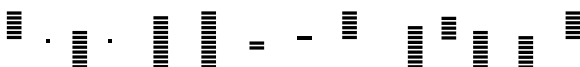
„Jděte k němu. Kouzlo postupuje vzhůru páteří. Musíte Butlerovi při hojení držet hlavu v klidu, jinak se můžou replikovat poškozené buňky. A jak se něco zahojí, už se to nedá změnit.“

No nádhera, pomyslela si Myrta. Držet Butlera v klidu! Žádný problém. Prodírala se tím chaosem, krystaly z ledových obkladů jí pleskaly o vizor. Lidské tělo v kryoboxu sebou házelo dál, zahaleno do závoje páry.

Myrta přitiskla Butlerovi dlaně z obou stran k hlavě. Vibrace jí projely pažemi až do těla.

„Držte ho, Myrto! Držte ho!“

Naklonila se přes box a zalehla sluhovu hlavu celou vahou těla. V tom zmatku vůbec nedokázala odhadnout, jestli má její úsilí nějaké účinky.

„Už to přijde,“ řekl jí Klusák do ucha. „Připravte se!“

Hojivá síť kouzla se šířila Butlerovi po krku a přes obličej. Modré jiskřičky mu zamířily do očí a podél zrakového nervu přímo do mozku, strážce prudce zvedl víčka a zakoulel očima. Také ústa se znovu uvedla do činnosti a vyřinul se z nich dlouhý řetěz slov v různých jazycích, ale nedávalo to žádný smysl.

„Mozek si provádí testy,“ vysvětloval Klusák. „Prověřuje, zda všechno funguje.“

Každý sval a kloub byl prozkoušen až do krajnosti, otáčel se, stahoval a natahoval. Vlasové cibulky rostly zrychleně, takže Butlerova normálně oholená hlava byla teď hustě zarostlá. Z prstů mu vyrazily nehty jako tygří drápy a na bradě vypučel ježatý plnovous.

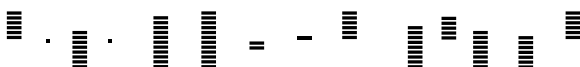
Myrta nemohla dělat nic než to, co dosud. Napadlo ji, že takhle se asi cítí kovboj při rodeu, když sedí na obzvlášť vzteklém býkovi.

Nakonec se hvězdičky rozptýlily a vznesly se do vzduchu jako jiskřičky ve větru. Butler se uklidnil, jeho tělo se ponořilo do patnácticentimetrové vrstvy vody a chladicí kapaliny. Dýchal pomalu a hluboce.

„Dokázali jsme to,“ řekla Myrta a svezla se u boxu na kolena. „Žijte!“

Ještě s tím oslavováním počkejte,“ varoval Klusák. „Zdaleka nemáme vyhráno. Přinejmenším několik dní se neprobere, a i pak - kdo ví, v jakém stavu bude jeho mozek. No a potom je tu samozřejmě ten zjevný problém.“ Myrta pozvedla vizor. Jaký zjevný problém?“

„Podívejte se sama.“

Kapitánka Krátká se skoro bála podívat na to, co leželo v boxu. Její představivost jí nabízela groteskní obrazy. Jakého odporného mutanta stvořili?

První, čeho si všimla, byla Butlerova hrud'. Díra po kulce úplně zmizela, ale kůže potemněla a byla v ní červená čárka mezi černými. Vypadalo to jako velké **I**.

„Kevlar,“ vysvětloval Klusák. „Trochu se ho nejspíš replikovalo. Naštěstí ne tolik, aby ho to zabilo, ale dost na to, aby mu to zpomalilo dýchání. S těmi vlákny, co má přilepená k žebrům, už maratóny běhat nebude.“

„Co je ta červená čárka?“

Já bych hádal barvu. Na té neprůstřelné vestě muselo být něco napsáno.“

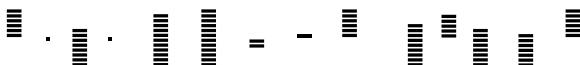
Myrta se rozhlédla po ordinaci. Butlerova vesta ležela v koutě. Na hrudi zářila červená písmena FBI. Uprostřed **I** byla malá dírka.

„No nic,“ řekl kentaur. „To je malá cena za život. Může předstírat, že je to tetování. To je teď mezi Bládivými móda.“

Myrta doufala, že ten „zjevný problém“, na který narážel Klusák, je ta kůže vyztužená kevlarlem. Ale bylo tu ještě něco jiného. To něco jiného jí bylo jasné hned, jak zavadila pohledem o strážcovu tvář. Nebo přesněji o vousy, které na ní rostly.

„Bohové,“ vydechla. „Tohle se Artemisovi líbit nebude.“

Zatímco strážce podstupoval magickou operaci, Artemis přecházel po dvoře. Teď, když jeho plán už probíhal, začaly ho užírat pochybnosti jako slimáci list.

Bylo to, co udělal, správné? Co když Butler nebude sám sebou? Koneckonců, i jeho otec byl nesporně jiný toho dne, kdy se k nim konečně vrátil. Na první rozhovor s ním Artemis nikdy nezapomene...

VÝPATEK Z DEPIKU ARTEMISE FOWLA Disk 2. ŠIFROVÁNÍ

Doktoři v Helsinkách byli odhodláni otce napumpovat až po bradu vitaminy a on byl stejně tak pevně odhodlán jim to nedovolit. A odhodlaný Fowl si obvykle prosadí svou.

„Vůbec nic mi není, „prohlašoval rozhodně. „Prosím, dopřejte mi chvíli, abych se mohl shledat se svou rodinou.“

Doktoři ustoupili, odzbrojeni kouzlem jeho osobnosti. Otcův přístup mě překvapil, šarm nikdy nebyl jeho hlavní zbraní. Dřív dosahoval svých cílů tak, že převálcoval každého, kdo byl natolik hloupý, že se mu postavil do cesty.

Otec seděl v jediném křesle nemocničního pokoje, zmrzačenou nohu položenou na stoličce. Moje matka v přepychové bílé umělé kožešině se napůl opírala o područku.

Otec si všiml, že se mu dívám na nohu.

„Neboj, Arty,“ řekl. „Zítří mě přijdou změřit na protězu. Letí sem doktor Hermann Gruber z Dortmundu. „

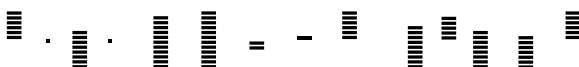
O Gruberovi jsem slyšel. Pracoval pro německý paralympijský tým. Byl nejlepší.

„Řeknu si mu o něco sportovního. Třeba se spoilerem. „

On zavtipkoval! To se otci vůbec nepodobalo.

Matka mu načebrala vlasy.

„Přestaň ho zlobit, miláčku. Pro Artyho je to těžké. Když jsi odjel, byl malé dítě.“

„Malé dítě sotva, maminko,“ řekl jsem. „Bylo mi přece jedenáct.“

Otec se na mě láskyplně usmál. Možná, že teď by byla vhodná chvíle si spolu promluvit, než ho dobrá nálada přejde a vystřídají obvyklá nevrlost.

„Otče, od tvého zmizení se hodně změnilo. Já jsem se změnil.“

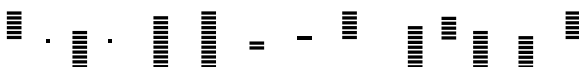
Otec vážně kývl. „Ano, máš pravdu. Musíme si promluvit o obchodech.“

No jistě. Mluvme obchodně. Tohle byl ten otec, kterého jsem znal.

„Myslím, že rodinné bankovní účty jsou zdravé, a jsem si jistý, že schválíš i akciové portfolio. V posledním finančním roce vyneslo osmnáct procent dividendy. Osmnáct procent je na současném trhu výjimečné; neselhal jsem.“

„Ale já jsem selhal, synku,“ řekl Artemis senior, „jestli si myslíš, že bankovní účty a akcie jsou jediné, na čem záleží. To ses musel naučit ode mě.“ Přitáhl si mě blíž. „Nebyl jsem dokonalý otec, Arty, zdaleka ne. Příliš jsem se zabýval rodinnými podniky. Vždycky mě učili, že je mou povinností vést fowlvské impérium. Zločinecké impérium, jak oba víme. Jestli z mého únosu vzešlo vůbec něco dobrého, je to fakt, že jsem přehodnotil své priority. Chci pro nás všechny nový život.“

Nevěřil jsem vlastním uším. Jedna z mých nejjasnějších vzpomínek byla, jak otec opakovaně citoval rodinné heslo Aurum potestas est - Zlato je moc. A teď se najednou obrací ke všem fowlvským zásadám zády? Co s ním to kouzlo udělalo?

„Zlato není nejdůležitější, Arty, „pokračoval. „Moc také ne. Všechno, co potřebujeme, je přímo tady. Jsme to my tři.“

Dokonale mě tím překvapil, ale ne nepříjemně.

„Ale otče... vždycky jsi říkal... To nejsi ty. Jsi úplně nový člověk.“

Do řeči se vložila matka. „Ne, Arty. Nový ne. Starý. Ten, do kterého jsem se zamilovala a za kterého jsem se vdala, než do hry vstoupilo fowlovské impérium. A teď ho mám zpátky; jsme zase rodina.“

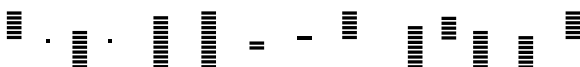
Podíval jsem se na své rodiče, viděl jsem, jak jsou spolu šťastní. Rodina? Je to možné, aby Fowllové byli normální rodina?

Artemise ze vzpomínek prudce vytrhl pohyb z nitra mobilní kryojednotky Doby ledové. Auto se začalo houpat, pode dveřmi sršely modré jiskřičky.

Nepropadl panice, hojení už viděl. Loni, když si Myrta přihojovala ukazováček, zbytkové kouzlo roztránilo půl tuny ledu - a to byl jen jeden malý prst. Nebylo těžké si představit, jaké škody může napáchat Butlerův organismus napravující smrtelné zranění.

Peklo trvalo několik minut; dvě pneumatiky praskly a závěsy kol byly zničené úplně. Ještě štěstí, že institut byl v noci zavřený, jinak by si doktorka Laneová jistě připočetla k účtu i cenu za opravu auta.

Nakonec bouře rozpoutaná kouzlem utichla a dodávka se dokolébala jako autíčko z horské dráhy po jízdě. Myrta otevřela zadní dveře a ztěžka se opřela o rám. Byla vyčerpaná, prázdná. Její obvykle kávová plet' byla nezdravě bílá.

„Tak co?“ vyhrkl Artemis. „Žije?“

Myrta neodpověděla. Náročné hojení často vyvolávalo nevolnost a únavu. Kapitánka Krátká se několikrát zhluboka nadechla a posadila se na nárazník.

„Žije?“ opakoval chlapec. Myrta kývla. „Žije. Ano, žije. Ale...“ „Ale co, Myrto? Řekni mi to!“ Myrta sňala přílbu. Vyklouzla jí z prstů a kutálela se po dvoře.

Je mi líto, Artemisi. Dělal jsem, co jsem mohla.“ Bylo to asi to nejhorší, co mohla říct.

Artemis vlezl do auta. Podlaha byla kluzká vodou a barevnými krystaly. Z polámané mřížky klimatizace stoupal dým a zářivka na stropě blikala jako blesk v láhvi.

Kryobox ležel nakřivo v jednom rohu, z gyroskopů vytékala tekutina. Jedna Butlerova paže visela přes okraj boxu a vrhala na stěnu děsivý stín.

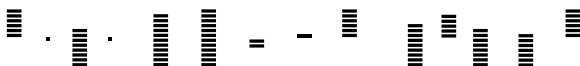
Přístrojový panel kryoboxu dosud fungoval. Artemisovi se ulevilo, když uviděl, jak na obrazovce jemně bliká ikonka srdečního tepu. Butler žije! Myrta to zase dokázala! Ale kapitánku něco trápilo. To znamenalo, že je tu nějaký problém.

Jakmile Artemis nahlédl do boxu, bylo mu okamžitě jasné, co to je. Sluhovy nově narostlé vlasy byly prošedivělé; když Butlera ukládali do kryoboxu, bylo mu čtyřicet, ale ten muž tady před ním byl nejméně padesátiletý. Možná i starší. Během pouhých čtyř hodin zestárl.

Skřítko se objevila Artemisovi za zády.

„Přinejmenším je živý,“ řekla.

Artemis kývl. „Kdy se probere?“

„Za pár dní. Snad.“

Jak se to stalo?“ zeptal se chlapec a odhrnul Butlerovi z čela pramen vlasů.

Myrta pokrčila rameny: „To přesně nevím, tohle je Klusákův obor.“

Artemis vytáhl z kapsy vysílačku a zavěsil si ji na ucho.

„Máte nějakou teorii, Klusáku?“

„Nejsem si jistý,“ odpověděl kentaur, „ale hádal bych, že Myrtino kouzlo nestačilo. K hojení bylo potřeba ještě trochu Butlerovy životní síly. Podle toho, jak vypadá, asi patnáct let.“

„Dá se ještě něco dělat?“

„Obávám se, že ne. Hojení se nedá zvrátit. Jestli vás to utěší, bude žít nejspíš déle, než by byl žil přirozeně. Ale mládí se mu už nevrátí, a co je důležitější, nemůžeme si být jistí, v jakém stavu je jeho mysl. To hojení mu mohlo vymazat mozek jako magnet disk.“

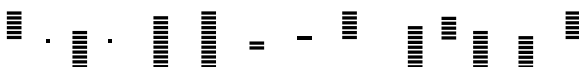
Artemis zhluboka povzdechl. „Co jsem ti to provedl, kamaráde?“

„Na tohle není čas,“ zabrzdila ho rázně Myrta. „Měli byste odtud oba zmizet. Byl to takový rachot, že si jistě někdo něčeho všiml. Máš tu nějaký dopravní prostředek?“

„Ne. Letěli jsme normální linkou. Z Heathrow jsme si vzali taxík.“

Myrta pokrčila rameny: „Ráda bych ti pomohla, Artemisi, ale už takhle jsem ztratila spoustu času. Mám tu úkol. Krajně důležitý úkol a musím se k němu vrátit.“

Artemis odstoupil od kryojednotky.

„Myrto, ten tvůj úkol...“

Kapitánka Krátká se pomalu obrátila.

„Artemisi...“

„Zachytila vás sonda, vid? Něco proniklo přes Klusákovy obranné systémy?“

Myrta vytáhla ze zavazadla velký kus maskovací fólie.

„Musíme si někde promluvit. Někde v soukromí.“

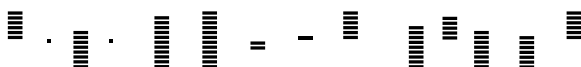
Následujících pětadvaceti minut si Artemis moc přesně nepamatoval. Myrta zabalila jeho i Butlera do maskovací fólie a připnula je k Bóji. Antigravitační pás snížil jejich váhu na pětinu normální pozemské.

I tak měla mechanická křídla co dělat, aby je všechny tři zvedla k noční obloze. Myrta musela otevřít trysky naplno, aby se s nimi dostala pouhých sto padesát metrů nad zem.

„Teď použiju štít,“ řekla do mikrofону. „Snažte se moc sebou neházet. Nerada bych někoho z vás musela pustit.“

Pak byla pryč a na jejím místě se proti hvězdám třpytil jen chvějivý obrys. Vibrace se přenášely přes články řetězu, až Artemisovi cvakaly zuby. Připadal si jako kukla, jak tak byl zabalený ve fólii a jen k obličejí mu mohl noční vzduch. Zpočátku to byl skoro příjemný zážitek, letět takhle vysoko nad městem a sledovat světla aut na silnicích. Pak Myrta nabrala západní vítr a vrhla se s nimi do vzdušných proudů nad mořem.

Artemisův vesmír se náhle změnil v zmatený vír ostrého větru, nadskakujících cestujících a vyplašených ptáků. Butler vedle něj ochable visel v improvizova-

ných nosítkách z fólie. Ta na sebe brala barvy okolí, odrážela převažující odstíny. Nesplynula dokonale s okolím, ale na noční přelet přes moře do Irska to bohatě stačilo.

Je ta fólie neviditelná i pro radar?“ ptal se Artemis vysílačkou. „Nerad bych, aby si nás nějaký moc horlivý pilot harrieru spletl s ufony.“

Myrta o tom zauvažovala: „Máš pravdu. Možná bych se měla snést trochu níž, pro všechny případy.“

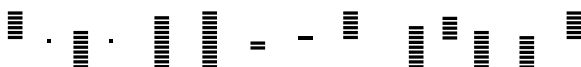
O dvě vteřiny později Artemis trpce litoval, že nemlčel. Myrta sklonila křídla a začala prudce klesat, takže se všichni tři řítili k černým vlnám. Zastavila klesání až na poslední chvíli, kdy si už byl jistý, že se mu z obličeje sloupe veškerá kůže.

„Je to teď pro tebe dost nízko?“ zeptala se skřítka se slabounkým náznakem pobavení v hlase.

Málem škrtali o hřebeny vln, na fólii dopadaly spršky vodní tříště. Oceán byl té noci rozbouřený a Myrta se držela křivky vln, klesala a stoupala podle ní. Hejno keporkaků vycítilo jejich přítomnost a vykouklo z rozbouřených vln. Kytovci přeskočili dobrých třicet metrů přes prohlubeň mezi vlnami a pak zase zmizeli v černé vodě. Delfíni tu nebyli. Tito malí savci hledali útočiště před živly v jeskyňkách a zálivech u irského pobřeží.

Myrta se mihla kolem boku trajektu, tak blízko, že cítili vibrace motoru. Na palubě řada cestujících zvracela přes zábradlí a jen taktak, že nezasáhla neviditelné cestující pod sebou.

„No nádhera,“ zabručel Artemis.

„Neboj,“ řekl odnikud Myrtin hlas. „Už tam skoro jsme.“

Minuli přístaviště trajektu v Rosslare a mířili podél pobřeží k severu, přes hory Wicklow. I ve svém dezo-orientovaném stavu musel Artemis obdivovat, jak rychle letí. Ta křídla jsou fantastický vynález. Za takovýhle patent by se dalo vydělat peněz! Vtom se zarazil. Právě prodávání skřítkovské techniky mohlo za Butlerovo zranění.

Zpomalili teď tak, že Artemis už dokázal rozeznat jednotlivé orientační body v krajině. Na východ svítil Dublin žlutou aurou světél nad svým dálničním systémem. Myrta se městu vyhnula a zamířila do méně obydlené severní části hrabství. Uprostřed velké temné skvrny stála osamocená budova, vybělená světlem venkovních reflektorů: domov Artemisových předků, Fowl Manor.

FOWL MANOR, DUBLIN, ÍRSKO

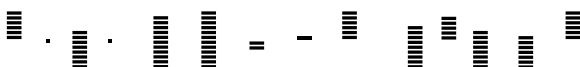
„Tak vysvětluj,“ přikázala Myrta, jakmile dostali Butlera bezpečně do postele.

Seděla na spodním schodě velkého schodiště. Z olejomalieb na stěnách se na ni mračily generace Fowlů. Policejní kapitánka aktivovala mikrofon v přilbě a přepnula ho na hlasitý hovor.

„Klusáku, zaznamenejte to, buďte tak hodný. Mám pocit, že si to budeme chtít přehrát.“

„Celá ta věc začala dnes odpoledne na obchodní schůzce,“ začal Artemis.

„Pokračuj.“

„Sešel jsem se s Jonem Spirem, americkým podnikatelem.“

Myrta v uchu slyšela t'ukání klávesnice. Klusák si nepochybně prověřoval toho Spira.

„Jon Spiro,“ řekl kentaur skoro okamžitě. „Pochybná existence, dokonce i podle lidských měřítek. Bezpečnostní agentury Blátivých se snaží toho chlápka dostat už třicet let. Jeho společnosti jsou ekologické katastrofy. A to je jen špička ledovce: průmyslová špi-onáž, únosy, vydírání, spojení s mafíí. Už mu prošlo, na co si vzpomenete.“

„To je on,“ kývl Artemis. „Takže jsem si dal schůzku s panem Spirem.“

„Co jste mu prodával?“ přerušil ho Klusák. „Člověk jako Spiro nepřiletí přes Atlantik kvůli čaji a ko-láčkům.“

Artemis se zamračil: „Neprodával jsem mu nic. Nabídl jsem mu ale, že neuvedu na trh jistou revoluční technologii, samozřejmě za určitou cenu.“

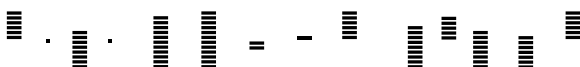
Klusák se chladně zeptal: „Jakou technologii?“

Artemis na okamžik zaváhal. „Vzpomínáte na ty přilby, které Butler sebral zásahové jednotce?“

Myrta zasténala: „To snad ne!“

„Dezaktivoval jsem sebedestrukční mechanismy těch přileb a ze senzorů a čipů jsem sestavil krychli - Kostku X, mikropočítač. Nebylo celkem těžké instalovat tam blokátor vláknové optiky, abyste nemohli Kostku ovládnout, kdybyste ji vysledovali.“

„Ty jsi dal technologii skřítků člověku jako Jon Spiro?“

Je snad celkem jasné, že jsem mu ji nedal,“ odsekl Artemis. „Vzal si ji sám.“

Myrta na chlapce namířila prstem. „Nesnaž se dělat ze sebe oběť, Artemisi. Nesedí ti to. Co sis myslel? Že Jon Spiro prostě nechá jen tak být technologii, která z něj může udělat nejbohatšího člověka planety?“

„Takže to byl váš počítač, co nás pinknul?“ zeptal se Klusák.

„Ano,“ připustil Artemis. „Nebylo to záměrné. Spiro mě požádal, aby mu Kostka zjistila, zda je sledován, a její skřítkovské obvody zachytily satelitní paprsky LEPreko.“

„Nedají se všechny další sondy zablokovat?“ zeptala se kapitánka.

„Deflektory Jistoty jsou proti naší vlastní technologii k ničemu. Dřív nebo později se Spiro o Národu dozví. A jestli se to stane, tak si neumím představit, že by nás muž jako on nechal žít v harmonii,“ podotkl kentaur.

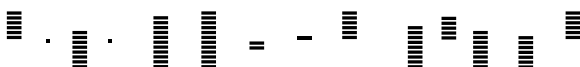
Myrta se na Artemise významně zaškaredila. „Nikoho ti to nepřipomíná?“

„Já nejsem jako Jon Spiro,“ namítl chlapec. „To je chladnokrevný zabiják!“

„Jen počkej pár let,“ odsekla Myrta. „Taky tomu dorosteš.“

Klusák si povzdechl. Posad'te Artemise Fowla a Myrtu Krátkou do jedné místnosti a dříve či později se spolu nutně pohádají.

„Počkejte, Myrto,“ vložil se do toho kentaur. „Zkusíme se chovat jako profesionálové, ano? Krok

jedna je odvolání uzávěry. A další priorita je sebrat Kostku Jonu Spirovi dřív, než odhalí její tajemství.“

„Na to máme nějakou dobu čas,“ řekl Artemis. „Kostka je šifrovaná.“

„Jak šifrovaná?“

„Vestavěl jsem do diskové mechaniky Věčnou šifru.“

„Věčnou šifru,“ opakoval Klusák. „No ne.“

„Nebylo to tak těžké. Vymyslel jsem docela nový bazální jazyk, takže se Spiro nemá čeho chytit.“

Myrta měla pocit, že jí smysl hovoru nějak uniká. „A jak dlouho to bude trvat, než Věčnou šifru rozluštit?“

Artemis si nemohl pomoci; pozvedl obočí.

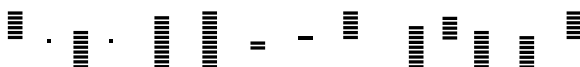
„Věčnost,“ řekl. „Tedy teoreticky, ale při Spirových možnostech to bude o pěkný kus dřív.“

Myrta ignorovala jeho tón. „Tak jsme tedy v bezpečí. Nemá cenu se honit za Spirem, když má v ruce jen krabičku s bezcennými obvody.“

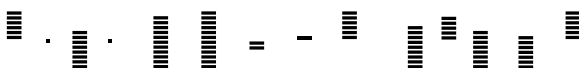
„Bezcennými ne,“ namítl Artemis. „Samotný design těch čipů může jeho výzkumný a vývojový tým zavést zajímavými směry. Ale máš pravdu v jedné věci, Myrto. Za Spirem se nemusíme honit. Jakmile si uvědomí, že ještě žiju, bude mě hledat sám. Koneckonců jsem jediný, kdo dokáže odblokovat všechny možnosti Kostky X.“

Myrta si zakryla obličej rukama. „Takže sem každou chvíli může vrazit tým zabijáků a hledat klíč k té tvé Věčné šifře. Zrovna v takovéhle době by se nám někdo jako Butler ohromně hodil!“

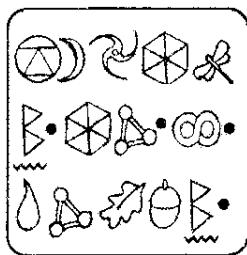
Artemis zvedl sluchátko telefonu na stěně.

„Butlerů je v rodině víc,“ řekl.

ZŮSTANE TO V RODINĚ

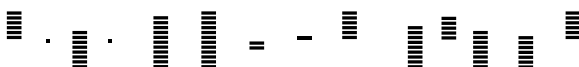
SFAX, ĽUPÍSKO, SEVERNÍ AFRIKA

K osmnáctým narozeninám si Julie Butlerová přála - a také dostala - nejmodernější neprůstřelnou vestu, dva přesně vyvážené vrhací nože a video ze světového finále ve wrestlingu - což jsou všechno věci, které na seznamu přání běžných osmnáctiletých dívek nebývají. Jenže Julie Butlerová nebyla běžná osmnáctiletá dívka.

Julie byla výjimečná v mnoha směrech. Například dokázala zasáhnout pohybující se cíl jakoukoli zbraní, která by vás napadla, a také dokázala většinu lidí odmrstit stejně daleko fyzicky jako obrazně.

To všechno se samozřejmě nenaučila tím, že se na videu koukala na zápas a wrestling. Juliin výcvik začal, když jí byly čtyři. Každý den po školce bral Domovoj svou malou sestru do tělocvičny ve fowlovském sídle a tam ji učil různým formám bojových umění. Když bylo Juliin osm, měla třetí dan a černý pás v sedmi disciplínách. V jedenácti letech už překonala všechny možné pásy.

Všichni muži Butlerovy rodiny tradičně nastupovali o dvanáctých narozeninách do Akademie osobní ochrany madam Ko a trávili šest měsíců každého roku

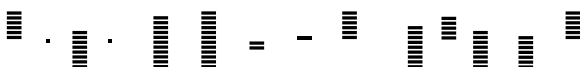
tím, že se učili řemeslu tělesných strážců, a druhých šest střžením málo rizikového představeného.

Ženy z Butlerova rodu obvykle odcházely do služeb některé bohaté rodiny ve světě. Julie se ale rozhodla, že obě role spojí: půl roku bude trávit s Angeliinou Fowlovou a druhého půl roku bude vylepšovat svoje bojové umění v táboře madam Ko. Byla první Butlerová, která se na Akademii přihlásila, a teprve pátá žena v historii, která zvládla zkoušky fyzické připravenosti. Tábor nikdy nezůstal v jedné zemi déle než pět let. Butler prošel výcvikem ve Švýcarsku a v Izraeli, ale jeho mladší sestra svou průpravu získávala v japonské vysočině Usukušihagara.

Ubytovna madam Ko se diametrálně lišila od luxusního bydlení ve Fowl Manor. V Japonsku Julie spala na slámové rohoži, nevlastnila nic než dva oděvy z hrubé bavlny a jedla jen rýži, ryby a proteinové nápoje.

Den začínal v pět třicet; v tu dobu Julie a ostatní akolyté běželi šest kilometrů k nejbližší říčce, kde holýma rukama chytali ryby. Ryby uvařili, předložili je své sensei, potom si přivázali na záda prázdné pětasedmdesátilitrové sudy a vystoupili k hranici sněhu. Každý akolyta naplnil sud sněhem, odkutálel ho zpátky do tábora a pak bosýma nohama šlapal sněh tak dlouho, až roztál, aby se sensei měla v čem vykoupat. Pak mohl začít výcvikový den.

Lekce zahrnovaly Cos Ta'pa, bojové umění, které madam Ko vymyslela sama a které bylo speciálně určeno pro osobní strážce, jejichž hlavním cílem není sebeobrana, ale ochrana představeného. Akolyté také

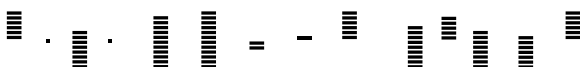
studovali nejmodernější zbraně, informační technologie, údržbu vozidel a strategii vyjednávání s únosci.

Do osmnáctých narozenin dokázala Julie poslepu rozebrat a zase složit devadesát pět procent všech na světě vyráběných zbraní, řídit jakékoli vozidlo, nalíčit se za méně než čtyři minuty a splynout s jakýmkoli davem jako domorodec, i přes svůj nápadně krásný mix evropských a asijských genů. Její starší bratr na ni byl velice pyšný.

Posledním krokem výcviku byla praktická zkouška v neznámém prostředí. Jestli Julie tímto testem úspěšně projde, madam Ko jí nechá na rameno vytetovat modrý diamant. Tetování shodné s tím, které má na rameni Butler, symbolizuje nejen tvrdost absolventa, ale také mnohostrannost jeho výcviku. Mezi odborníky platilo, že bodyguard, který takové tetování měl, nepotřeboval žádné jiné doporučení.

Pro Juliinu závěrečnou zkoušku vybrala madam Ko tuniské město Sfax. Jejím úkolem bylo provést představeného chaosem městského tržiště neboli *medi-ny*. Každý strážce by rozhodně důrazně radil svému představenému, aby se do tak přeplněných míst nepouštěl, ale madam Ko poukázala na to, že představení málokdy dají na rady a je lepší být připravený na všechno. A jako by Julie už tak nebyla pod velkým tlakem, rozhodla se madam Ko, že úlohu představeného převezme sama.

V severní Africe bylo výjimečné horko. Julie zamžourala zpod černých brýlí a soustředila se plně na drobnou postavu v davu před sebou.

„Pospěš si,“ obořila se na ni madam Ko. „Ztratíš mě.“

„Ani náhodou, madam,“ nedala se vyvést z míry Julie. Madam Ko se ji prostě pokoušela roztěkat. Jako by v okolí nebylo už tak dost věcí, které odváděly její pozornost. Z tuctu stánků tady visely třpytivé provazce zlata; na dřevěných konstrukcích byly vystaveny tuniské koberce a představovaly dokonalý úkryt pro vraha. Místní lidé se na obě nepříjemně tlačili, protože si chtěli atraktivní Julii pořádně prohlédnout, a také terén byl zrádný; jediný špatný krok mohl skončit podvrtnutým kotníkem a neúspěchem.

Julie všechny tyto informace zpracovávala automaticky a brala je v úvahu při každém kroku. Pevnou rukou odstrčila mladíka, který se na ni usmíval, přeskočila mastnou loužičku, v níž hrály duhové obrazce, a sledovala madam Ko další uličkou z mnoha v neko-nečném bludišti *medíny*.

Náhle ji zastavil jeden ze zdejších obchodníků. „Mám dobrá koberce,“ řekl lámanou francouzštinou. „Vy jít se mnou. Ukázám!“

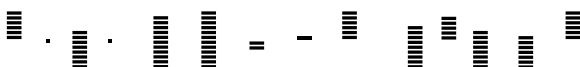
Madam Ko šla dál. Julie se pokusila ji následovat, ale muž jí zastoupil cestu.

„Ne, děkuji. Nemám zájem. Bydlím venku.“

„Moc legrační, *mademoiselle*. Vy uděláte dobrý vtip. Teď jít dívat Ahmedovy koberce.“

Dav si jich začal všímat, stácel se k Julii jako chapadélka obřího organismu. Madam Ko se vzdalovala. Julie ztrácela představeného.

„Řekla jsem ne. Teď uhněte, pane Koberec, at' si nemusím zlomit nehet.“

Tunisan nebyl zvyklý na to, aby mu rozkazovala žena, a navíc přihlíželi i jeho přátelé.

„Dám dobrou cenu,“ naléhal a ukazoval na svůj stánek. „Nejlepší koberce ve Sfax.“

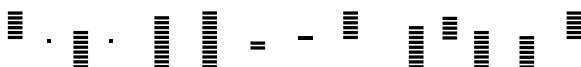
Julie se ho pokusila obejít, ale dav jí odřízl cestu. V té chvíli Ahmed přišel o zbytek soucitu, který s ním snad Julie měla. Až dosud to prostě byl nevinný místní obyvatel, který se v nesprávnou chvíli ocitl na nesprávném místě. Ale teď...

„Pojďte,“ stačil ještě říct Tunisan a vzal plavovlasou dívku kolem pasu. Byl to jeden z nejhorších nápadů, které kdy v životě měl.

„Tvoje chyba, Koberče!“

Rychleji, než stačil mrknout, byl Ahmed zamotaný do nejbližšího koberce a Julie byla tatam. Nikdo neměl tušení, co se stalo, dokud si celou událost nepřehráli na kameře Kamála, obchodníka s kuřaty. Ve zpomalených záběrech trhovci viděli, jak ta bílá holka zvedla Ahmeda za pásek a za krk a hodila ho do stánku s koberci. Byl to manévr, ve kterém jeden ze zlatníků poznal Prak, kousek zpopularizovaný americkým zápasníkem Papa Hogem. Prodavači se tak smáli, že několik z nich to odneslo dehydratací. Byla to nejsměšnější věc, co se za poslední rok stala. Ten klip dokonce vyhrál cenu v tuniské verzi Neváhej a toč. O tři týdny později se Ahmed přestěhoval do Egypta.

A teď zpátky k Julii. Tělesná strážkyně ve výcviku vyběhla z tržiště jako sprinter, vyhnula se ohromným kupcům a prudce zahнула do uličky. Madam Ko určitě nemohla dojít daleko. Julie ještě může svůj úkol splnit.

Měla na sebe strašný vztek. Tohle byl přesně ten trik, před jakým ji varoval bratr.

„Na madam Ko si dej pozor,“ radil jí. „Při zkoušce v terénu nikdy nevíš, co na tebe ušije. Slyšel jsem, že jednou v Kalkatě dokonce splasila stádo slonů, jen aby odvedla akolytovu pozornost.“

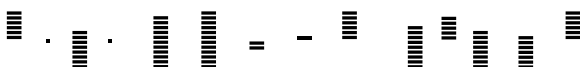
Problém byl v tom, že si člověk nemohl být jistý. Toho obchodníka s koberci mohla najmout madam Ko, nebo to také mohl být nevinný civilista, který náhodou strkal nos, kam neměl.

Ulička se zúžila tak, že jí prošel jen jeden člověk. Ve výši hlavy se z domů proti sobě táhly šňůry na prádlo, na nichž zplíhly visely gutry a abáje; bylo takové vedro, že z nich stoupala pára. Julie podklouzla pod mokrým prádlem a proklíčkovala mezi okounějícími zákazníky. Vyplašení krocani odhopkali tak daleko, jak jim jen poutající provazy dovolily.

A najednou se prostor rozšířil. Ocitla se na potměném náměstíčku obklopeném třípatrovými domy. Na horních balkonech se povalovali muži a bafali z vodních dýmek s ovocnou příchutí. Zem pokrývala drahocenná otlučená mozaika, znázorňující scénu z římských lázní.

Uprostřed náměstíčka ležela s koleny přitaženými k hrudi madam Ko. Útočili na ni tři muži. Tohle nebyli žádní místní obchodníci. Všichni tři měli černé kombinézy zvláštních jednotek a útočili s jistotou a přesností trénovaných profesionálů. Tohle nebyl test. Ti muži se skutečně snažili její sensei zabít.

Julie nebyla ozbrojená; to bylo jedno z pravidel. Propašovat zbraně do africké země by automaticky

znamenal doživotní uvěznění. Naštěstí se zdálo, že její protivníci jsou také beze zbraní, ačkoli k tomu, co měli v úmyslu, by jistě ruce a nohy stačily.

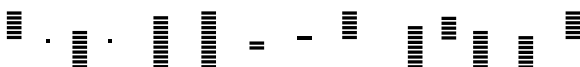
Julie musela zaimprovizovat, jestliže chtěla přežít. Nemělo cenu pokoušet se o přímý útok. Pokud ti tři přemohli madam Ko, tak pro ni budou v běžném boji víc než rovnocennými soupeři. Bylo potřeba zkusit něco neobvyklého.

Julie v běhu vyskočila a strhla jednu z prádelních šňůr. Kroužek chvilku odolával, než se vyrval z vysušené sádry a než za Julií zavlála šňůra obtěžkaná koberci a šátky. Zabočila s ní doleva, kam jí dovolil druhý úvaz šňůry, a pak se prudce obrátila k útočníkům. „Hej, chlapi!“ zařvala nikoli z furiantství, ale proto, že tenhle kousek bude lépe fungovat, otočí-li se k ní ti tři obličejem. Muži se po ní podívali právě včas, aby všichni naráz koupili strašnou facku mokrou velbloudí srstí. Tlusté běhouny a těžké oděvy se jim omotaly kolem rukou a nohou a nylonová šňůra je zasáhla pod bradu. Za necelou vteřinu byli na zemi a Julie si je pojistila ochromujícím štípnutím do nervových drah na zátylcích.

„Madam Ko!“ vykřikla a hledala pod haldou tkanin svou sensei. Stará žena v olivových šatech se chvěla, tvář jí zakrýval prostý šátek.

Julie jí pomohla na nohy.

„Viděla jste ten trik, madam? Dokonale jsem ty pitomce zabalila. Vsadím se, že nic takového ještě nikdy neviděli. Improvizace! Butler říká, že v tom je klíč. Víte, myslím, že je dostaly ty moje oční stíny. Trýpytivá zelená. Ta vždycky...“

Julie zmlkla, protože měla na krku nůž. Ten nůž třímala sama madam Ko, která ve skutečnosti vůbec nebyla madam Ko, ale jiná orientálka v olivovém oblečení. Návnada.

Jsi mrtvá,“ řekla ta dáma.

„Ano,“ souhlasila madam Ko, která vystoupila ze stínu. „A když jsi mrtvá ty, je tvůj představený mrtvý také. A ty jsi selhala.“

Julie sepnula ruce a hluboce se uklonila.

„To byl pěkný podraz, madam,“ řekla a snažila se, aby to znělo uctivě.

Její sensei se zasmála: „Samozřejmě. Takový je život. Co jsi čekala?“

„Ale co ti zabijáci? Vždyť jsem jim úplně urvala k... porazila jsem je na hlavu!“

Madam Ko její tvrzení odbyla mávnutím ruky: „Náhoda. Naštěstí pro tebe ti tři nebyli zabijáci, ale tři absolventi Akademie. Co to bylo za nesmysl s tím drátem?“

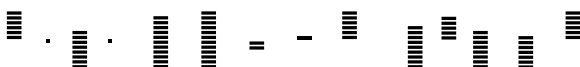
„To je trik z wrestlingu,“ vysvětlovala Julie. „Říká se tomu prádelní šňůra.“

„Nespolehlivé,“ řekla Japonka. „Uspěla jsi, protože při tobě stála Štěstěna. Ale ta v naší branži nestačí.“

„Nebyla to moje vina,“ hájila se Julie. „To ten chlápek na trhu. Div se mi nepověsil na krk. Musela jsem ho na chvíli uspat.“

Madam Ko poklepala Julií mezi oči. „Mlč, děvče. Aspoň projednou přemýšlej. Co jsi měla udělat?“

Julie se uklonila ještě maličko hlouběji. „Měla jsem toho kupce vyřadit hned.“

„Přesně tak. Jeho život neznamená nic. V porovnání s bezpečím představeného je bezvýznamný.“

„Nemůžu jen tak zabíjet nevinné,“ protestovala Julie.

Madam Ko si povzdechla: Já vím, dítě. Právě proto ještě nejsi připravená. Máš veškeré schopnosti, ale chybí ti soustředěnost a odhodlání. Snad příští rok.“

Julii se sevřelo srdce. Její bratr si vysloužil modrý diamant v osmnácti, jako nejmladší v celé historii Akademie. Doufala, že se mu vyrovná. Teď to bude muset za dvanáct měsíců zkusit znovu. Dál něco namítat bylo zbytečné. Madam Ko nikdy své rozhodnutí neměnila.

Vtom se vynořila z uličky mladá žena v oděvu akolytky, s malým kufríkem v ruce.

„Madam,“ řekla a uklonila se. „Máte hovor na satelitním telefonu.“

Madam Ko si vzala přístroj a několik chvil soustředěně poslouchala.

„Vzkaz od Artemise Fowla,“ řekla nakonec.

Julii všechno brnělo, jak se toužila zvednout z úklony, ale to by bylo neodpustitelné porušení protokolu.

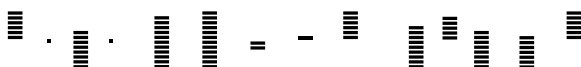
„Ano, madam?“

„Vzkaz zní: Domovoj tě potřebuje.“

Julie se zamračila. „Chcete říct, že Butler mě potřebuje.“

„Ne,“ odpověděla madam Ko bezvýrazně. „Domovoj tě potřebuje. Jen opakuji, co mi bylo řečeno.“

A Julie náhle cítila slunce, které jí pražilo do zátylku, slyšela komáry, kteří jí bzučeli do ucha jako zubařská vrtačka, a toužila po jediném: narovnat se a utíkat

celou cestu až na letiště. Butler by nikdy neprozradil Artemisovi své jméno. Leda by... Ne, tomu nemohla uvěřit. O tom si ani nedovolila přemýšlet.

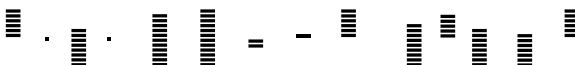
Madam Ko si zamyšleně poklepávala na bradu. „Nejsi připravená, neměla bych tě nechat odejít. Příliš se citově angažuješ, než abys byla výkonný strážce.“

„Prosím, madam,“ žadonila Julie.

Její sensei o tom uvažovala dlouhé dvě minuty.

„Tak dobře,“ svolila nakonec. Jed?.

Julie byla pryč, ještě než to slovo na náměstíčku doznělo, a nebe budiž milostivo každému obchodníku s koberci, který by se jí pokusil vstoupit do cesty.

Měl příšernou náladu. Právě mu volal Arno Blunt a informoval ho, že Fowl přežil. A když byl Spiro v černé náladě, stávalo se, že lidé mizeli z povrchu zemského, a to pokud měli štěstí.

Pearson cítil, jak ho provrtává pohled třetího přítomného - vlastně přítomné. Tohle nebyla žena, kterou by si člověk chtěl rozzlobit. Pearson věděl, že kdyby se Jon Spiro rozhodl dát ho vyhodit z okna, téhle osobě by nedělalo nejmenší potíže podepsat místo-přísežné prohlášení, že skočil sám.

Pearson pečlivě volil slova. „Tohle zařízení -“

„Je to Kostka X. Jmenuje se tak. Řekl jsem vám to, tak to jméno užívejte.“

„Tahle Kostka X má nepochybně obrovský potenciál. Ale je šifrovaná.“

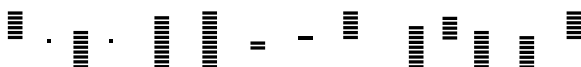
Spiro po svém vědeckém šéfovi hodil olivou. Pro laureáta Nobelovy ceny to bylo dost ponižující.

„Tak tu šifru rozluštěte. Za co vás platím?“

Pearson cítil, jak mu srdce buší rychleji. „Ono to není tak jednoduché. Myslím ta šifra. Je nerozluštitelná.“

„Tak počkat, rozumím vám dobře?“ řekl Spiro a pohodlně se opřel v přepychovém koženém křesle. „Cpu do vašeho oddělení dva miliony ročně a vy nejste schopní rozluštit jednu pitomou šifru, kterou vytvořil malý kluk?“

Pearson se snažil nemyslet na to, jaký zvuk by vydalo jeho tělo při nárazu o chodník. Jeho další věta ho zachrání nebo zničí.

„Kostka je aktivovaná hlasem a kódovaná na hlas Artemise Fowla. Tu šifru nemůže rozluštit nikdo. Je to nemožné.“

Spiro neodpověděl; byl to signál k pokračování.

„Už jsem o něčem takovém slyšel. My vědci o tom teoreticky uvažujeme. Říká se tomu Věčná šifra. Ta šifra má miliony možných permutací a navíc je založená na neznámém jazyku. Jak to vypadá, ten chlapec asi vymyslel jazyk, jímž mluví jen on sám. Dokonce ani nevíme, jaký vztah má k angličtině. Takováhle šifra by vlastně vůbec neměla existovat. Jestli je Fowl mrtvý, pak je mi líto, pane Spiro, ale Kostka X zemřela s ním.“

Jon Spiro si vrazil doutník do koutku úst. Nezapálil si ho. Lékaři mu to zakázali. Zdvořile.

„A kdyby Fowl žil?“

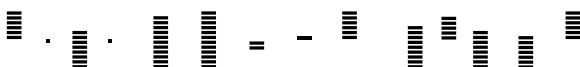
Pearson uměl poznat záchranný kruh, když mu ho někdo hodil.

„Kdyby byl Fowl naživu, bylo by mnohem snazší zlomit jeho než Věčnou šifru.“

„Oukej, doktore,“ řekl Spiro. „Můžete jít. Co bude dál, nemusíte vědět.“

Pearson posbíral svoje poznámky a spěchal ke dveřím. Snažil se nepohlédnout do tváře ženě sedící u stolu. Když neuslyší, co přijde dál, bude si moci namlouvat, že má čisté svědomí. A když vlastně neuvidí tu ženu za konferenčním stolem, nebude ji moci při předváděčce identifikovat.

„Tak to vypadá, že máme problém,“ sdělil Spiro ženě v tmavém kostýmu.

Souhlasně přikývla. Všechno, co měla na sobě, bylo černé. Černý kostým, černá halenka, černé lodičky na jehlách. Dokonce i hodinky Rado na jejím zápěstí byly černé.

„Ano. Ale takovéhle problémy jsou můj obor.“

Carla Frazettiová byla kmotřenkou Spatze Antonelliho, který řídil v centru města místní část zločinecké rodiny Berti. Carla fungovala jako prostředník mezi Spiroem a Antonellim, dvěma možná nejmočnějšími muži v Chicagu. Spiro se poměrně brzo naučil, že podniky napojené na mafii obvykle vzkvétají.

Carla zkontrolovala své upravené nehty.

„Mně se to jeví tak, že máte jen jednu možnost: sbalíte toho kluka Fowla a tu šifru z něj vymáčknete.“

Spiro ocucával nezapálený doutník a přemýšlel o tom.

„Ono to nebude tak jednoduché. Ten kluk si dává sakra pozor. Fowl Manor je jako pevnost.“

Carla se usmála: „Mluvíme přece o třináctiletém klukovi, ne?“

„Bude mu příští měsíc čtrnáct,“ bránil se Spiro. „Ať tak nebo tak, jsou v tom komplikace.“

Jaké?“

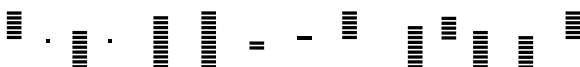
„Arno je zraněný. Fowl mu nějak vyrazil zuby.“

„Au,“ řekla Carla a bolestně se ušklíbla.

„Ten nedokáže málem ani stát rovně, natož řídit operaci.“

„Smůla.“

„Popravdě řečeno, ten kluk vyřadil moje nejlepší lidi. Taky potřebují zubaře. Bude mě to stát celé jmění. Ne, s tímhle mi musí pomoci někdo zvenčí.“

„Chcete tu práci zadat nám?“

„Přesně tak. Ale budou to muset být správný lidi. Irsko je starý svět. Suveréni by tam trčeli jak maják na souši. Potřebuju lidi, co splynou s davem a dokážou toho kluka přesvědčit, aby s nimi odletěl sem. Snadno vydělaný peníze.“

Carla mrkla: „Chápu, pane Spiro.“

„Tak co, máte takový? Chlapy, co dokážou odvést práci a přitom nevzbudit pozornost?“

„Jak vidím, potřebujete železo a opici?“

Spiro kývl, v mafiánském slangu se vyznal. *Železo* měl zbraň a *opice* se uměla dostat do těžko přístupných míst.

„Máme dva takové. Můžu vám zaručit, že v Irsku nevyvolají nevhodnou pozornost. Ale nebude to laciné.“

„Jsou dobří?“ zeptal se Spiro.

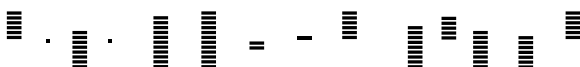
Carla se usmála. V jednom z řezáků měla zasazený maličký rubín.

„Dobří rozhodně jsou,“ odpověděla. „Ti dva jsou nejlepší.“

ŽELEZO

ТЕТОВАЦІ САЛОН ІНКУУСТОВАЎ СКУРПА CENTRUM CHICAGO

Mokasín McGuire si nechával dělat tetování. Lebku v podobě pikového esa. Navrhl si ho sám a byl na něj velice hrdý. Dokonce tak hrdý, že ho chtěl vytetovat na krk. To se tatérovi Inkoustu Burtonovi podařilo

Mokasínovi vymluvit, když mu řekl, že tetování na krku je lepší než jmenovka, když policajti chtějí identifikovat podezřelého. Mokasín ustoupil. „No tak jo,“ řekl. „Udělej mi to na předloktí.“

Mokasín si za každou práci nechával udělat jedno tetování. Na těle už neměl moc kůže, která by si zachovala svou původní barvu. Tak dobrý byl Mokasín McGuire ve svém oboru.

Ve skutečnosti se jmenoval Aloysius a pocházel z irského města Kilkenny. Přezdívku Mokasín si dal sám, protože si myslel, že se to pro mafii hodí líp než Aloysius. Celý život si přál být mafiánem, přesně jako ve filmech. Když selhaly jeho snahy založit keltskou mafii, přijel do Chicaga.

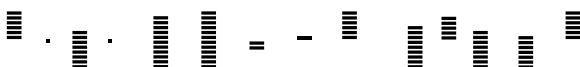
Chicagská mafie ho přivítala s otevřenou náručí. Přesněji řečeno, jeden z jejích vymahačů se z něj pokusil vymáčkout duši, ale Mokasín toho člověka a šest jeho kumpánů poslal do nemocnice k Milosrdným sestráům. Na chlapíka, který měří metr a půl, to nebylo špatné. Osm hodin poté, co vystoupil z letadla, byl Mokasín na výplatní listině.

A dnes, o dva roky a několik úkolů později, byl už nejlepší železo Frazettiové. Jeho speciality byly loupeže a vymáhání dluhů. To obvykle nebývá parketa pro mrňousy. Jenže Mokasín nebyl obyčejný mrňous.

Právě teď se pohodlněji opřel v tatérově polohovacím křesle.

„Líbej se ti ty boty, Inku?“

Ink zamrkal, aby se mu do očí nedostal pot. S Mokasínem musel člověk zacházet opatrně. I ta nejne-

Kam jedu?“ „Do Irska. Tvůj strýček Pat nemocný.“ Mokasín se zamračil.

„Strýček Pat? Já žádnýho strýčka Pata nemám.“ Carla začala poklepávat špičkou jedné lodičky. Je nemocný, Mokasíne. Hodně nemocný, jestli chápeš.“

Mokasínovi to konečně došlo. „Aha, jasně. Takže ho musím navštívit.“ „Ano. Přesně takhle moc je nemocný.“ Mokasín vzal kus hadru a setřel si z paže inkoust. „Oukej, můžu. Jedem rovnou na letiště?“ Carla se do maličkého gangstera zavěsila. „Brzo, Mokasíne. Ale nejdřív musíme vyzvednout ještě tvého bratra.“

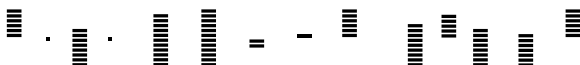
Já žádnýho bratra nemám,“ protestoval. Jistěže máš. On má přece klíče od strýčkova domu. On je vůbec taková šikovná opice.“ „Aha,“ kývl Mokasín. „Tenhleten bratr.“

Mokasín a Carla jeli limuzínou na East Side. Mrňavý Ir ještě pořád nepřestal žasnout nad obrovitostí amerických domů. V Kilkenny nebyl žádný vyšší než pět pater a on sám žil celý život v přízemním domku na předměstí. Ne že by to některému ze svých kamarádů gangsterů přiznal. Pro ně si vymyslel, že je sirotek, který strávil dětství v různých nápravných zařízeních.

„Kdo je ta opice?“ zeptal se.

Carla Frazettiová si v zrcátku pudřenky upravovala černočerné vlasy. Měla je krátké a sčesané dozadu.

„Nový chlapík, Sy Hrabbey. Je to Ir jako ty. Tím se všechno zjednoduší. Žádná víza, žádné papíry, žádné složité krytí. Prostě dva mrňousové jedou domů na dovolenou.“

Mokasín se naježil.

Jak to myslíte, dva mrňousové?“

Carla hlasitě zaklapla pudřenku.

„S kým to teď mluvíš, McGuire? Protože se mnou tímhle tónem nemluvíš určitě.“

Mokasín zbledl a před očima mu v okamžiku proběhl celý život.

„Omlouvám se, slečno Frazettiová. To jenom to slovo, mrňous. Poslouchám ho celý život.“

„No a jak bys chtěl, aby ti lidi říkali? Moka? Jsi malý, Mokasíne. Vyrovněj se s tím. Proto jsi dobrý. Můj kmotr vždycky říká, že není nic nebezpečnějšího než malý chlap, který si musí něco dokazovat. Proto jsi dostal práci.“

„Asi jo.“

Carla ho poplácala po rameni.

„Klid, Mokasíne. Vedle tohoto chlápka jsi úplný obr.“

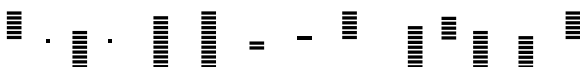
Mokasín zjevně pookřál. „Fakt? Jak malý je ten Sy Hrabbeý?“

„Dost malý,“ odpověděla Carla. „V centimetrech to přesně nevím, ale kdyby byl ještě o něco menší, tak bych ho přebalovala a vozila v kočárku.“

Mokasín se usmál. Tahle práce se mu bude zamlouvat!

OPICE

Sy Hrabbeý zažil lepší časy. Ani ne před čtyřmi měsíci bydlel v Los Angeles v podkrovní rezidenci a na účtu v bance měl milion dolarů. Jenže teď mu jeho fondy zmrazili jako špinavé peníze a on pracoval pro

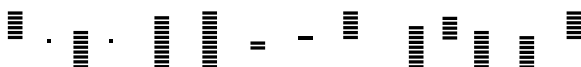

chicagskou mafii za provizi. A Spatz Antonelli nebyl zrovna velkorysý, pokud šlo o provize. Sy samozřejmě mohl kdykoli z Chicaga odjet a vrátit se do L. A., jenže tam na něj měli nachystaný trestní spis a jen čekali, až se zase objeví na místě činu. Popravdě řečeno neměl žádné bezpečné útočiště ani nad zemí, ani pod ní, protože Sy Hrabbey byl ve skutečnosti Sláma Hraboš, kleptomanický permoník, který prchal před skřítkovskou policií.

Sláma byl permoník z tunelů, který se rozhodl, že život v dolech není nic pro něj, a své tunelářské umění začal využívat jinak; konkrétně k tomu, aby připravoval Blátivé o jejich cennosti a prodával je na skřítkovském černém trhu. Samozřejmě vstoupit do obydlí někoho jiného bez pozvání znamenalo obětovat své kouzlo, ale to bylo Slámovi jedno. Permoníci té kouzelné moci stejně mnoho nemají a z čarování se mu vždycky zvedal žaludek.

Permoníci mají několik tělesných rysů, které z nich činí ideální lupiče. Mohou vyhákovat čelist a spolýkat několik kilo hlíny za vteřinu. Z té hlíny si jejich tělo vezme užitečné minerály a zbytek na druhém konci vypudí. Vyvinula se u nich také schopnost pít pomocí pórů, což se může velice hodit při závalech.

Mění to přitom póry v účinné přísavky, což je šikovný nástroj ve výbavě každého lupiče. A konečně, vlasy permoníků jsou vlastně živé antény, podobně jako vousky u koček, a dokážou dělat spoustu věcí, od chytání brouků po odrážení sonarových vln od zdí tunelů.

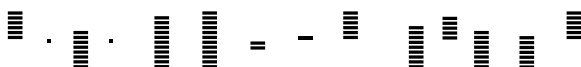

Sláma byl ve skřítkovském podsvětí vycházející hvězdou - dokud se jeho spis nedostal do ruky veliteli Juliovi Bříznému. Od té doby strávil víc než tři sta let střídavě na svobodě a ve vězení. Teď právě byl na útěku za to, že ukradl několik zlatých cihel z výkupného za Myrtu Krátkou. Pod zemí už v bezpečí nebyl, dokonce ani mezi svými. Proto se musel vydávat za člověka a vzít každou práci, kterou mu chicagská mafia nabídla.

To lidské přestrojení mělo svá rizika. Především jeho velikosti si všiml každý, kdo se náhodou podíval dolů. Ale Sláma brzo zjistil, že Blátiví si skoro u každého snadno najdou důvod, proč mu nevěřit. Výšku, váhu, barvu kůže, náboženství. Bylo skoro bezpečnější nějak se lišit.

Větší problém představovalo slunce. Permoníci jsou vysoce citliví na světlo a spálí se ani ne za tři minuty. Slámová práce se naštěstí odehrávala většinou v noci, ale když přece jen musel ven za denního světla, natíral si každý centimetr odhalené permonické kůže dlouhodobě působícím protislunečním krémem s vysokým UV-faktorem.

Sláma si najal suterénní byt v domě z počátku dvacátého století. Byla to trochu díra, ale to mu vyhovovalo. V ložnici vytrhal z podlahy prkna a na prohnílé základy vyklopil dvě tuny čerstvé hlíny a hnojiva. Zdi už předtím byly vlhké a plesnivé, takže s tím nemusel dělat nic. Během pár hodin se do místnosti nastěhoval hmyz. Sláma se s chutí válel ve své jámě a vousy chytal šváby. To byl správný domov! Nejenže jeho byt začal připomínat podzemní jeskyni v tunelech, ale kdyby se

objevil někdo od skřítkovské policie, byl by Sláma padesát metrů pod zemí, než by stačili mrknout.

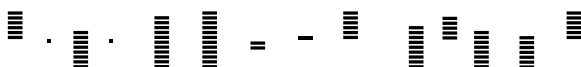
V příštích dnech měl trpce litovat, že téhle cesty nevyužil hned, jak uslyšel zaklepání na dveře.

Někdo na něho klepal. Sláma vylezl ze své jeskynní postele a podíval se na videozáběr. V mosazném klepátku si kontrolovala účes Carla Frazettiová.

Bossova kmotřenka? A osobně! To musí být pořádný džob. Možná, že provize bude dost velká na to, aby se mohl usadit v jiném státě. Trčel už v Chicagu skoro tři měsíce a byla jen otázka času, kdy skřítkovská policie vyslídí jeho stopu. Ale z USA neodjede nikdy. Když už jeden musí žít nad zemí, je lepší být někde, kde je kabelová televize a hodně pracháčů, kterým se dá krást. Sláma stiskl tlačítko interkomu. „Minutku, slečno Frazettiová, oblékám se.“ „Hod’ sebou, Sy,“ štěkla Carla a její hlas v laciném reproduktorku zapraskal. „At’ tady nezestárnu.“

Sláma na sebe hodil župan, který si ušil ze starých pytlů od brambor. Struktura tkaniny, připomínající vězeňské mundúry v Jistotě, na něj působila podivně uklidňujícím dojmem. Rychle si pročísl vousy, aby z nich dostal případné brouky, a otevřel dveře.

Carla Frazettiová se okolo něj vnesla do haly a usadila se v jediném křesle, které v místnosti bylo. Za dveřmi byl ještě jeden člověk, skrytý pod zorným polem průmyslové kamery. Sláma si v duchu umínil, že musí lépe seřídit její objektiv. Skřítek by mohl proklouznout rovnou pod ní, ani by se nemusel obtěžovat štítem.

Ten muž na Slámu výhružně zamžoural. Typické mafiánské chování. To, že ti lidé jsou vraždící gangsteři, přece ještě neznamená, že musejí být neomalení.

Jinou židli nemáš?“ zeptal se lidský mrňavec, když vešel za slečnou Frazettiovou do haly.

Sláma za nimi zavřel dveře. „Nemívám moc návrhů. Popravdě řečeno, jste první. Obvykle mi Bruno pípne na pager a já přijdu do dílny.“

„Usměvavý“ Bruno byl zdejší supervizor mafie. Řídil své záležitosti z místního skladu kradených aut. Legenda o něm pravila, že za posledních patnáct let se během pracovní doby ani jednou nehnul od svého stolu.

„Tomu teda říkám styl,“ prohlásil Mokasín sarkasticky. „Plíseň a svinky. To se mi fakt líbí.“

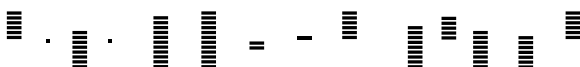
Sláma láskyplně přejel prstem po zeleném vlhkém pruhu. „Ta plíseň byla pod tapetama, když jsem se nastěhoval. Je to neuvěřitelný, co někteří lidé schovávají.“

Carla Frazettiová vytáhla z kabelky lahvičku parfému White Petals a párkrát stříkla do vzduchu kolem sebe.

„Tak a dost plácání. Mám pro tebe speciální práci, Sy.“

Sláma se přinutil zůstat klidný. Tohle byla jeho velká příležitost. Možná by si mohl najít nějakou pěknou vlhkou díru a na nějaký čas se usadit.

Je to taková práce, co je za ni velká odměna, když se správně provede?“

„Ne,“ odpověděla Carla. „Je to taková práce, za kterou je hodně bolestná odměna, když se správně neprovede.“

Sláma povzdechl. Copak dnes už nikdo nemluví slušně?

„Tak proč já?“ zeptal se.

Carla Frazettiová se usmála, až se její rubín blýskl v šeru.

„Odpovím ti na to, Sy. I když nejsem zvyklá vysvětlovat něco najatým silám. Zvláště ne opicím, jako jsi ty.“

Sláma polkl. Občas zapomněl, jak jsou ti lidé bezohlední. Ale nikdy ne na dlouho.

„Vybrali jsme tě pro tenhle úkol, Sy, s ohledem na skvělou práci, co jsi odvedl s tím Van Goghem.“

Sláma se skromně usmál. Muzejní alarm byla hračka pro děti. Dokonce tam nebyli ani psi.

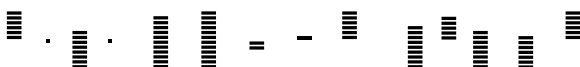
„A taky proto, že máš irský pas.“

Uprchlý gnóm skrývající se v New Yorku mu vytiskl irské doklady na kradené kopírce skřítkovské policie. Mezi lidmi měl Sláma odjakživa nejraději Iry, takže se rozhodl být jím také. Měl vědět, že to může vést k potížím.

„Tahle práce je v Irsku, což by obecně vzato mohl být problém. Ale pro vás dva to bude jako placená dovolená.“

Sláma ukázal hlavou na Mokasína. „Kdo je ten vořech?“

Mokasín přimhouřil oči. Sláma věděl, že kdyby slečna Frazettiová dala příkaz, zabil by ho ten člověk na místě.

„Ten vořech je Mokasín McGuire, tvůj parták. On je železo. Je to dvoufázová práce. Ty otevřeš dveře, Mokasín doprovodí terč zpátky sem.“

Doprovodí terč! Sláma věděl, co ten výraz znamená, a nechtěl s tím mít nic společného. Loupež byla jedna věc a únos druhá. Zrovna tak věděl, že ten úkol prakticky nemůže odmítnout. Co ale udělat mohl, bylo při nejbližší příležitosti se zbavit železa a zamířit do některého z jižních států. Na Floridě prý jsou moc pěkné bažiny.

„Tak kdo je ten terč?“ zeptal se, jako by na tom záleželo.

„Tohle je informace pro toho, kdo to potřebuje vědět,“ řekl Mokasín.

„A budu hádat, já to vědět nepotřebuju.“

Carla Frazettiová vytáhla z kapsy saka fotografii.

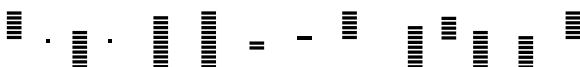
„Čím méně víš, tím méně si pak vyčítáš. Tohle je všechno, co potřebuješ. Ten dům. Tahle fotka je jediná, kterou teď právě máme; budeš si to muset obhlédnout sám, až tam dorazíš.“

Sláma si od ní vzal fotku. To, co uviděl, s ním začloulalo jako plynový útok. Byl to Fowl Manor! Takže terč je Artemis. Tohohle mrňavého psychopata posílají unést Artemise.

Frazettiová vycítila, jak je nesvůj. „Děje se něco, Sy?“

Nesmí ti to být vidět na obličeji, domlouval si. Ať to nepozná.

„Ne. Já jen... ehm... Je to skoro pevnost. Vidím krabičky s alarmy a venkovní strážní stanoviště. To nebude jednoduché.“

„Kdyby to bylo jednoduché, udělám to sama,“ odsekla Carla.

Mokasín popošel o krok a podíval se na Slámu svrchu. „Tak co je, malej? Je to na tebe moc?“

Permoník musel hodně rychle zapřemýšlet. Kdyby si Carla Frazettiová myslela, že na ten úkol nestačí, poslali by někoho jiného. Někoho, kdo by neměl žádné zábrany zavést mafii k Artemisovým dveřím. S údivem si uvědomil, že to nemůže dopustit. Během skřetího povstání mu ten irský kluk zachránil život a Sláma ho bral skoro jako přítele - což bylo celkem vzhledem k tomu smutné. Musí tu práci vzít, i kdyby jen proto, aby se postaral, že všechno nepůjde podle plánu.

„Hele, se mnou si starosti nedělejte. Takový dům ještě nepostavili, aby se do něj Sy Hrabbej nedostal. Jenom doufám, že Mokasín je na tu práci dost chlap.“

Mokasín ho popadl za klopy: „Co tím jako chceš říct, Hrabbej?“

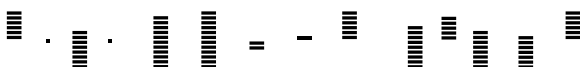
Sláma obvykle neurážel lidi, kteří by ho mohli zabít, ale bude užitečné hned zpočátku předvést Mokasína jako prchlivce. Zvlášť když měl v úmyslu na něj hodit to, co se později zvrtně.

„Opice trpaslík, to jde. Ale trpaslík železo? Nablízko asi moc dobrý nejsi, co?“

Mokasín pustil permoníka a rozervál si košili na prsou. Objevila se hrud' s celou sítí tetování.

„Takhle jsem dobrý, Hrabbej. Spočítej to tetování. Jen ho spočítej!“

Sláma se významně podíval na slečnu Frazettiovou. Jeho pohled říkal: A tomuhle chlapovi vy věříte?

„Tak dost!“ zarazila je Carla. „Testosteron tu začíná smrdět hůř než ty zdi. Tohle je velice důležitá práce. Jestli to nezvládnete vy dva, vezmu jiný tým.“

Mokasín si zapínal košili. Jasně, slečno Frazettiová. My to zvládnem. Jako by to už bylo.“

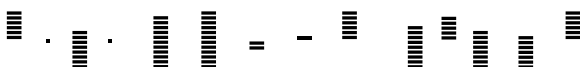
Carla vstala a smetla z lemu saka pár stonožek. Taková havěť ji příliš z míry nevyváděla. Za svých pětadvacet let viděla mnohem horší věci.

„To ráda slyším. Sy, něco si oblékni a vezmi si opičí výbavu. Počkáme v autě.“

Mokasín ho šťouchl do prsou: „Pět minut! Pak si pro tebe přijdem.“

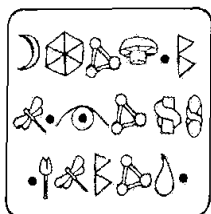
Sláma se díval, jak odcházejí. Tohle byla jeho poslední šance zmizet. Mohl by se prokousat základy a sedět ve vlaku směrem na jih dřív, než bude Carla Frazzettiová vůbec vědět, že je pryč.

Opravdu o tom uvažoval. To, nač se chystal, bylo úplně proti jeho přirozenosti. Ne že by byl špatný skřítek - jen prostě nebyl zvyklý pomáhat jiným. Aspoň ne, pokud z toho taky něco neměl mít. Rozhodnutí, že pomůže Artemisi Fowlovi, bylo naprosto nesobecké. Sláma se zachvěl. Svědomí je to poslední, co by teď mohl potřebovat. Takhle by za chvíli mohl pomáhat skautkám při dobročinných bazarech.

KAPITOLA VI:

ÚTOK NA FOWL ΜΑΡΟΝ

VÝŇATEK Z DEPIKU ARTEMISE

FOWLA

DISK 2. ŠIFROVÁPO

Můj otec konečně zase nabyl vědomí. Samozřejmě se mi ulevilo, ale poslední slova, která mi ten den řekl, se mi pořád honila blavou.

„Zlato není nejdůležitější, Arty,“ řekl mi. „Moc také ne. Všechno, co potřebujeme, je přímo tady. Jsme to my tři.“

Je možné, že kouzlo mého otce změnilo? Musel jsem to vědět. Potřeboval jsem s ním mluvit o samotě. Takže druhý den ve tři ráno jsem se od Butlera nechal dovézt zpátky do Helsinské univerzitní nemocnice v pronajatém mercedesu.

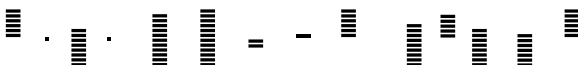
Otec byl ještě vzhůru, četl si při světle lampičky Vojnu a mír.

„Moc se u toho člověk nezasměje, „podotkl. Zase zavtipkoval. Snažil jsem se usmát, ale moje tvář na to prostě neměla náladu.

Otec zavřel knihu. „Čekal jsem tě, Arty. Potřebujeme si promluvit. V pár věcech si musíme udělat jasno.“

Stál jsem strnule u nobou postele. „Ano, otče. Souhlasím. „

Otcův úsměv byl poněkud posmutnělý. „Tak oficiálně? Vzpomínám si, že jsem na tom se svým otcem býval stejně. Občas si myslím, že mě vůbec neznal, a mám strach, že nám

Fowllové být skutečná rodina. Koneckonců, bude mě doprovázet Butler. Co by se mohlo stát?

FOWL МАНОР

Butler otevřel oči. Byl doma. Artemis spal v křesle vedle postele. Chlapec vypadal, jako by mu bylo sto let. Nebylo divu, po tom, co měl za sebou. Takovému životu je už ovšem konec. Definitivní.

Je někdo doma?“ ozval se sluha.

Artemis byl okamžitě vzhůru.

„Butlere, ty ses nám vrátil!“

Butler se s námahou zvedl na lokty. Byl to velký výkon.

„Překvapuje mě to. Nečekal jsem, že ještě někdy uvidím vás nebo někoho jiného.“

Artemis mu nalil sklenici vody ze džbánu u postele.

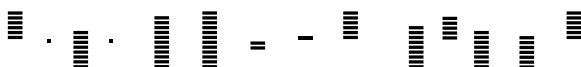
„Na, kamaráde. A odpočívej.“

Butler se pomalu napil. Byl unavený, ale bylo v tom ještě něco víc. Vyčerpání po boji už zažil, tohle bylo však hlubší.

„Artemisi, co se stalo? Neměl bych být vůbec naživu. A pokud připustím, že jsem naživu, tak bych teď zrovna měl mít hrozné bolesti.“

Jeho svěřenec přešel k oknu a vyhlédl ven na pozemky.

„Blunt tě zastřelil. Zranění bylo smrtelné a Myrta nebyla po ruce, aby ti okamžitě pomohla, tak jsem tě zmrazil, než se k nám dostala.“

Butler zavrtěl hlavou. „Kryogenika? To může napadnout jen Artemise Fowla. Použil jste ty mrazáky na ryby, předpokládám?“

Artemis kývl.

„Doufám, že teď nejsem napůl duhový pstruh, co?“

Když se Artemis znovu obrátil ke svému příteli, neusmíval se. „Došlo ke komplikacím.“

„Ke komplikacím?“

Artemis se nadechl. „Bylo to obtížné hojení; nedało se předvídat, jak to dopadne. Klusák varoval, že to pro tvůj systém může být příliš, ale já jsem trval na tom, abychom pokračovali.“

Butler se posadil. „Artemisi, to je v pořádku. Jsem živý. Cokoli je lepší než ta druhá možnost.“

Artemise to neuklidnilo. Vzal ze skříňky zrcadlo s perleťovou rukojetí.

„Připrav se a podívej se na sebe.“

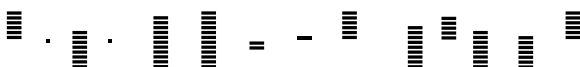
Butler se zhluboka nadechl a podíval se. Popotáhl si kůži na bradě, štlpl do pytlů pod očima.

Jak dlouho jsem vlastně byl mimo?“ zeptal se.

TRANSATLANTICKÝ LET, BOEING 747

Sláma usoudil, že nejlepší způsob, jak sabotovat celou misi, je zneprátnelit si Mokasína až k nepřítetnosti. Přivádět ostatní k šílenství uměl Sláma dokonale a zdaleka ne dost často měl příležitost si to procvičit.

Oba mužičkové seděli vedle sebe v 747 a dívali se, jak pod nimi ubíhají oblaka. První třída; to byla jedna z výhod práce pro Antonelliovy.

DUBLÍNSKÉ LETIŠTĚ, ÍRSKO

Sláma a Mokasín prošli irskou pasovou kontrolou bez problémů. Koneckonců, byli jen občané vracející se domů na dovolenou. Rozhodně žádný gangsterský tým, který má něco za lubem.

Jak by mohli? Kdo kdy slyšel o mrňavých lidičkách, kteří by působili v organizovaném zločinu? Nikdo. Ale to možná bylo tím, že v tom jsou skutečně dobří.

Pasová kontrola poskytla Slámovi další příležitost rozčítit svého partáka.

Uniformovaný orgán se snažil, jak mohl, aby si nevšímal Slámový výšky, nebo spíš jejího nedostatku.

Jedete navštívit rodinu, vid'te, pane Hrabbey?"

Sláma kývl. „Správně. Příbuzní mé matky jsou z Kilarney.“

„Opravdu?“

„Správně to zní O'Brady. Ale mezi přáteli se přeréknutí tak nebere.“

„Dobré. Vy byste měl vystupovat v kabaretu.“

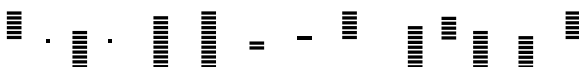
„To mě těší, že to říkáte -“

Policista u pasové kontroly zasténal. Ještě deset minut a jeho směna mohla skončit.

„Já to myslel ironicky...“ zabručel.

„Protože tady můj přítel pan McGuire a já máme také role ve vánočním dětském představení. Já jsem Prófa a on je Šmudla.“

Policista se přinutil k úsměvu. „Skvěle. Další.“

Sláma řekl tak nahlas, aby ho slyšela celá fronta: „On tady pan McGuire je pro roli Šmudly přímo stvořený, jestli chápete, jak to myslím.“

Mokasín se přestal ovládat ještě na celnici.

„Ty obludo mrňavá!“ řval. „Já tě zabiju! Budeš moje příští tetování. Budeš moje příští tetování!“

Sláma pohoršeně zamlaskal, když Mokasín zmizel pod pultuctem strážců pořádku.

„To víte, herci,“ řekl. „Bývají takoví labilní.“

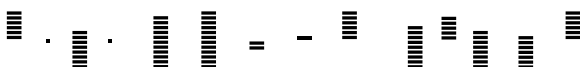
Mokasína propustili po důkladné tělesné prohlídce a po několika telefonátech s knězem z farnosti v jeho rodném městě o tři hodiny později. Sláma čekal v pronajatém autě, speciálně upraveném modelu se zvýšenými pedály brzdy a plynu.

„Tvoje vzteklost vážně ohrožuje operaci,“ podotkl trpaslík s vážnou tváří. „Budu muset zavolat slečně Frazettiové, jestli se nedokážeš ovládat.“

Jed’,“ okřikl ho železo chraplavě. „Ať to máme z krku.“

„No dobře. Ale dávám ti poslední šanci. Ještě jedna takováhle příhoda a budu ti muset rozkousnout hlavu.“

Mokasín si poprvé všiml part’ákových zubů. Byly to důkladné, rovné bločky skloviny a vypadalo to, že na jednu pusu je jich strašně moc. Bylo by snad možné, že by Hrabbeý skutečně dokázal svou výhružku splnit? Ne, usoudil Mokasín. Je jen trochu rozklepaný po tom výsledku na celnici. Ale stejně byl ten jeho trpasličí úsměv nějak divný. Byl v něm náznak skrytých,

děsivých schopností. Schopností, které by železo mnohem raději viděl skryté i nadále.

Sláma řídil a Mokasín zatím ze svého mobilu několikrát telefonoval. Nebylo pro něj nic těžkého kontaktovat pár svých starých společníků a zařídit, aby na ně u výjezdu z dálnice směrem na Fowl Manor čekal hned za tabulí položený pytel a v něm zbraň, tlumič a dvě vysílačky. Mokasínovi společníci dokonce brali kreditní karty, takže nebylo ani potřeba ono obvyklé vychloubané dohadování, jaké obvykle doprovází transakce na černém trhu.

Mokasín v autě zkontroloval, jak zbraň funguje a jak se s ní mívá. Zase měl pocit, že má vše pevně v rukou.

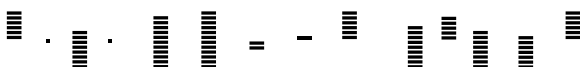
„Ty, Sy,“ řekl Mokasín a zahihňal se, jako by ten hloupý veršík byl nejsměšnější vtip, co kdy v životě udělal. Ostatně to tak bohužel bylo. „Už máš nějaký plán?“

Sláma nespustil oči ze silnice. „Ne. Já myslel, že šéf jsi tady ty. Plány jsou tvůj obor. Já se jenom vloupávám.“

„To je fakt. Šéf jsem tady já, a věř mi, že si to mladý pan Fowl taky uvědomí, až s ním promluví.“

„*Mladý* pan Fowl?“ optal se Sláma nevinně. „To jsme tady kvůli nějakému klukovi?“

„To není *nějaký* kluk,“ prozradil Mokasín navzdory rozkazu. „To je Artemis Fowl - dědic zločineckého impéria Fowlů. Má v hlavě něco, co slečna Frazettiová chce. Takže máme tomu spratkovi vysvětlit, že musí jet pěkně s náma a všechno vysypat.“

Sláma pevněji sevřel volant. Už by měl zasáhnout! Nešlo o to, jak vyřadit Mokasína, ale jak přesvědčit Carlu Frazettiovou, aby neposílala jiný tým.

Artemis bude vědět, co dělat. Sláma se k němu musí dostat dřív než Mokasín. Stačilo by jen mít mobil a odskočit si na záchod. Škoda že se nikdy neobtěžoval koupit si ho; jenže nikdy dřív neměl komu volat. A kromě toho, s Klusákem opatrnosti nikdy nezbývá. Ten kentaur dokáže lokalizovat i cvrčka podle cvrko-tu.

„Měli bysme se asi stavit pro zásoby,“ navrhl Mokasín. „Může to trvat celý den, než to místo očíhnem.“

„Není třeba. Víím, jak to tam vypadá. Zamlada jsem se tam už jednou vloupal. Je to brnkačka.“

„A žes to neřek hned?“

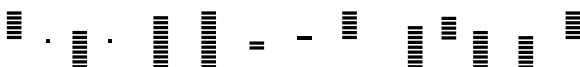
Sláma udělal hrubé gesto na řidiče nákladáku, který blokoval oba pruhy.

„Víš přece, jak to chodí. Dělán za provizi. A ta provize se počítá podle obtížnosti. V momentě, jak řeknu, že jsem se tam už jednou naboural, tak mi z provize odečtou deset táců.“

Mokasín se nepřel, byla to pravda. Každý vždycky přeháněl obtížnost práce, jen aby vymáčkl ze zaměstnavatele pár babek navíc. „Takže nás tam umíš dostat?“

„Takže se tam umím dostat. Pro tebe se vrátím až pak.“

Mokasín byl podezřívavý. „Proč nemůžu prostě jít s tebou? Bylo by to mnohem jednodušší než se tam poflakovat kolem za denního světla.“

„Za prvé, nepůjdu dovnitř dřív než za tmy. A za druhé, jasně že můžeš jít se mnou, jestli ti nevadí, že polezeš septikem a pak devět metrů odpadovou rourou.“

Při pouhé představě něčeho takového musel Mokasín otevřít okno.

„Oukej. Tak pro mě přijď. Ale zůstanem ve spojení přes vysílačku. Kdyby se něco zvtřlo, dej mi hned vědět.“

„Podle rozkazu, šéfe,“ řekl Sláma, vmáčkl si sluchátko do chlupatého ucha a přicvakl si mikrofon na bundu. „Rozhodně nedopustím, abys zmeškal příležitost zastrašovat malýho kluka.“

Ta ironie jen zasvištěla Mokasínovi nad hlavou, aniž by se ho dotkla.

„Správně,“ řekl muž z Kilkenny. Já *jsm* tady šéf. A ty *nedopustíš*, abych něco zmeškal.“

Sláma se musel hodně ovládat, aby se mu nezačaly kroutit vousy. Vousy permoníků jsou velmi citlivým barometrem nálad a obzvlášť reagují na nepřátelství, a tomuhle člověku nepřátelství přímo prýštilo ze všech porů.. Slámový štětiny se ještě nikdy nezmýlily. Tahle akce neskončí dobře.

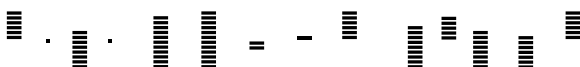
Sláma zaparkoval ve stínu obvodové zdi sídla Fowl Manor.

„Víš určitě, že to je to místo?“ zeptal se Mokasín.

Sláma ukázal kolíkovitým prstem na zdobnou železnou bránu.

„Vidiš támhle ten nápis Fowl Manor?“

Jo.“

„Tak bych řek, že tohle zřejmě je to místo.“

Dokonce ani Mokasín nemohl nepochopit takový přímý dloubanec.

„Postarej se, abych se dostal dovnitř, Hrabbej, nebo...“

„Nebo co?“ vycenil Sláma zuby.

„Nebo bude slečna Frazettiová hodně zuřit,“ dodal krotce Mokasín. Dobře věděl, že právě prohrál ve slovním souboji. Mokasín se rozhodl, že Sy Hrabbej musí při nejbližší příležitosti dostat pořádně za vyučnou.

„Slečnu Frazettiovou bychom rozzlobili neradi,“ prohlásil Sláma. Slezl ze zvýšeného sedadla a z kufru vytáhl pytel se svým nádobíčkem. Byly v něm některé dost nezvyklé lupičské nástroje, které mu dodal jeho skřítkovský podlounník v New Yorku. Sláma ale doufal, že nic z toho nebude potřebovat. Přístup do sídla si totiž hodlal zjednat jinak.

Sláma zaklepal na okénko. Mokasín ho stáhl.

„Co je?“

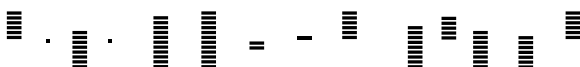
„Nezapomeň, ty zůstaneš tady, dokud pro tebe nepříjdu.“

„To zní jako rozkaz, Hrabbej. Ty mě teď komanduješ?“

Já?“ řekl Sláma a vycenil naplno zuby. „Koman-
dovat? To by mě ani ve snu nenapadlo.“

Mokasín znovu zavřel okénko.

„No to bych ti radil,“ řekl, jakmile mezi ním a Slámovými zuby byla vrstva tvrzeného skla.

Uvnitř ve Fowl Manor se Butler právě ošťihl a oholil. Začínal zase už připomínat své staré já. Své starší já.

„Kevlar, říkáte?“ opakoval a zkoumavě si prohlížel potměnou tkáň na své hrudi.

Artemis kývl. „V ráně zřejmě zůstalo pár vláken. Kouzlo je napodobilo také. Podle Klusáka tě bude ta nová tkáň omezovat při dýchání, ale není dost hustá, aby byla neprůstředná, kromě kulek malého kalibru. Butler si zapnul košili. „Všechno je teď jiné, Arte-misi. Už vás nemůžu střežit.“

„Nebudu to potřebovat. Myrta měla pravdu. Moje skvělé plány obvykle končí tak, že se někomu něco stane. Až si to vyřídíme se Spirem, mám v úmyslu soustředit se na svoje vzdělání.“

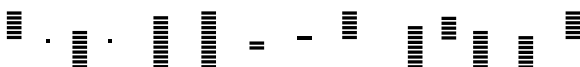
„Až si to vyřídíme se Spirem? Vy o tom mluvíte jako o hotové věci. Jon Spiro je nebezpečný člověk, Artemisi. Myslel jsem, že jste se dost poučil.“

„Poučil, příteli. Věř mi, nikdy víc ho nepodcením. Už jsem začal sestavovat plán. Měli bychom být schopni získat zpátky Kostku X a zneškodnit pana Spira, pokud nám Myrta bude ochotná pomoci.“

„Kde je Myrta? Musím jí poděkovat. Už zase.“

Artemis vyhlédl z okna. „Letěla provést Rituál. Hádej kam.“

Butler kývl. Poprvé Myrtu spatřili na posvátném místě elfů na jihovýchodě, když tam prováděla Rituál obnovující kouzelnou sílu. I když *spatřili* by asi nebylo slovo, jehož by použila Myrta. *Unesli* bylo bližší pravdě.

„Během hodiny by měla být zpátky. Do té doby by sis měl odpočinout.“

Butler zavrtěl hlavou. „Odpočinout si můžu později. Teď musím zkontrolovat situaci. Je nepravděpodobné, že by Spiro dokázal dát dohromady tým tak rychle, ale jeden nikdy neví.“

Strážce došel k panelu na stěně, jímž byl jeho pokoj spojen s velínem bezpečnostních systémů. Artemis viděl, že každý krok mu činí potíže. S tou novou tkání, co teď má na hrudi, jen vyjít schody bude jako maratón.

Butler rozdělil svůj monitor na několik oken, aby mohl sledovat všechny kamery zároveň. Jedna z obrázků ho zaujala víc než ostatní, a tak ji zvětšil.

„No ne,“ zasmál se. „Koukejte, kdo se to zastavil na kus řeči.“

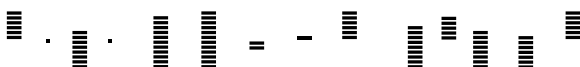
Artemis došel k bezpečnostnímu panelu. Byla na něm mrňavá osůbka, která dělala hrubé posunky na kameru u zadních dveří.

„Sláma Hraboš,“ usmál se Artemis. „Tak přesně tohohle permoníka jsem si přál vidět!“

Butler přepnul Slámův obrázek na hlavní obrázek.

„Zajímavější bude, proč on chce vidět vás.“

Permoník, teatrální jako vždycky, trval na tom, že napřed musí dostat sendvič, než vysvětlí, proč tu je. Naneštěstí se nabídl Artemis, že mu ho připraví. Když se vrátil, nesl něco, co vypadalo ze všeho nejspíš jako výbuch na talíři.

„To vaření je těžší, než jak vypadá,“ vysvětloval chlapec.

Sláma rozevřel mohutné čelisti a celou tu hromadu si nasypal do úst na jedno polknutí. Po několikaminutovém žvýkání si strčil ruku do úst a vyšťoural ze zubů kousek pečeného krocana.

„Příště víc hořčice,“ poznamenal, smetl z košile pár drobků a tím omylem zapnul mikrofon, který tam měl připevněný.

„Nemusíš tak moc děkovat,“ odsekl Artemis.

„Ty bys měl děkovat mně, Bláteníku,“ urazil se Sláma. Jedu sem až z Chicaga, abych ti zachránil život. To snad stojí za jeden ubohý sendvič. Jestli se tomu vůbec dalo tak říkat.“

„Z Chicaga? Poslal tě Jon Spiro?“

Permoník zavrtěl hlavou. „Možná, ale ne přímo. Pracuju pro rodinu Antonelli. Oni samozřejmě netuší, že jsem ve skutečnosti skřítek permoník; myslí si, že jsem v branži prostě ten nejlepší na vloupačky.“

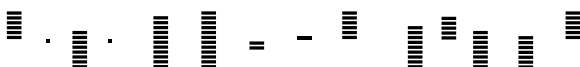
„Chicagský státní návladní už několikrát spojil Antonelliovy a Spira. Nebo se spíš o to snažil.“

„Snad. Prostě plán je takový, že já se sem vloupám a můj parták ti pak vysvětlí, že bude dobře, když nás doprovodíš do Chicaga.“

Butler se opíral o stůl: „Kde teď je, Slámo?“

„Venku před branou. Je to takový mrňavý vztekoun. Mimochodem, ty chlapec veliká, rád tě vidím živýho. V podsvětí se povídalo, že jsi mrtvý.“

„Byl jsem,“ kývl Butler cestou do velínu, „ale už je mi lip.“

Mokasín z náprsní kapsy vytáhl malý kroužkový zápisníček. Do něj si zaznamenával všechny peprné poznámky, které podle jeho názoru zabodovaly v nebezpečných situacích. Řeč jako břitva podle něj byla známkou dobrého gangstera - aspoň ve filmech určitě. Listoval stránkami a spokojeně se usmíval.

„*Je načase uzavřít tvůj účet. Napořád.*“ - Larry Ferri-gamo. Podvodný bankéř. 9. srpna.

„*Obávám se, že ti právě vymazali harddisk.*“ - David Spinski. Počítačový hacker. 23. září.

„Dělám to proto, že musím hníst těsto.“ - „Pekař“ Morty. 17. července.

Nashromáždil dobrý materiál. Možná by měl jednou napsat paměti.

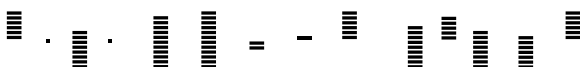
Mokasín se ještě chechtal, když uslyšel ve vysílače mluvit Slámu. Nejdřív si myslel, že opice hovoří s ním, ale pak si uvědomil, že si jeho takzvaný part'ák pouští pusku na špacír před jejich terčem.

„Ty bys měl děkovat mně, Bláteníku,“ říkal Hrab-bey. Jedu sem až z Chicaga, abych ti zachránil život.“

Aby mu zachránil život! Ten mrňavý idiot Sy pracuje pro druhou stranu a zapomněl na svůj mikrák!

Mokasín vylezl z auta a pečlivě zamkl. Kdyby auto někdo ukradl, propadla by kauce v půjčovně a slečna Frazettiová by mu ji odečetla z provize. Ve zdi vedle hlavní brány byl malý vchod po pěší. Sy Hrab-bey ho nechal otevřený. Mokasín jím proklouzl a spěchal k domu; pečlivě se přitom držel ve stínu.

Sy mu v uchu žvanil a žvanil. Vyložil celý jejich plán, aniž by mu ten kluk Fowl třeba jen hrozil mučením. Bylo to naprosto dobrovolné. Hrab-bey pro toho

irského kluka zřejmě pracoval celou dobu. A co víc, Sy není Sy, ale Sláma. Co je to za jméno? A zřejmě je skřítek permoník. Tohle bylo všechno čím dál divnější. Třeba skřítki permoníci jsou nějaký gang. I když na jméno gangu to je moc dlouhé. A taky, *skřítki permoníci* těžko svým soupeřům naženou strach.

Mokasín klusal po cestě podél řady elegantních stříbrných jedlí a pečlivě udržovaného hřiště na kriket. Na okraji vodní nádrže se pyšně procházeli dva pávi. Mokasín se ušklíbl. Vodní nádrž! V dobách před televizními zahradnickými rádci by se tomu říkalo rybníček.

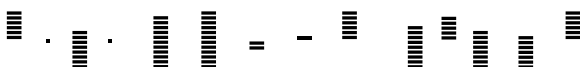
Mokasín zrovna přemýšlel, kde může být vchod pro dodavatele, když uviděl ceduli **SKLAD VZADU**.

Děkuju mockrát. Ještě jednou zkontroloval zbraň a tlumič a po špičkách přeběhl nádvoříčko vysypané šterkem.

Artemis začichal: „Co je to za puch?“ Sláma vykoul za dveřmi lednice. „Pardon, to asi já,“ zamumlal, protože ústa měl nacpaná neuvěřitelným množstvím jídla. „Totiž můj protisluneční krém. Smrdí strašně, já vím, ale bez něj bych smrděl mnohem víc. Představ si plátek slaniny, který položíš na placatý kámen v Údolí smrti.“ „Kouzelná představa.“

„Permoníci jsou podzemní tvorové,“ vysvětloval Sláma. „I za dynastie Frondovců jsme žili pod zemí...“

Frond byl první elfský král. Během jeho vlády skřítkové a lidé sdíleli zemský povrch.

„...když je jeden takhle citlivej na světlo, tak se mu mezi lidma funguje dost špatně. Abych pravdu řek, už mi tenhle život trochu leze krkem.“

„Tvoje přání je mi rozkazem,“ zazněl nějaký hlas. Byl to Mokasín. Stál v kuchyňských dveřích a v ruce držel hodně velkou pistoli.

Ke Slámově cti budiž řečeno, že se rychle vzpamatoval.

Já myslel, že jsem ti říkal, že máš čekat venku.“

„To je fakt, tos říkal. Ale já se rozhod, že půjdu stejně dovnitř. A víš co? Žádný septik, žádná odpadová roura. A zadní dveře dokořán.“

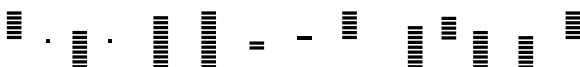
Sláma měl ve zvyku skřípat zuby, když přemýšlel. Znělo to, jako když se jezdí nehty po tabulí.

„No... to jo. Měl jsem prostě kliku. Využil jsem toho, ale ten kluk mě bohužel přistih. Zrovna jsem získal jeho důvěru, když jsi sem vrazil.“ „Nenamáhej se,“ zarazil ho Mokasín. „Máš zapnutej mikrák. Slyšel jsem to celý, Sy. Nebo mám spíš říkat Slámo, skřítku permoníku?“

Sláma polkl napůl rozžvýkanou kupu jídla. Zase už ho ta jeho velká huba dostala do průšvihů - třeba by ho dostala i z něj. Možná by dokázal vyhákovat čelist a toho malého zabijáka polknout. Jedl už větší sousta. Jeden malý výbuch permonického plynu by ho měl bez problémů dopravit na druhý konec místnosti. Bude jen muset doufat, že ta pistole nespustí dřív, než ji stačí minout.

Mokasín zahlédl výraz Slámových očí.

„No jasně, mrňousi,“ řekl a natáhl pistoli. „Zkus to. Uvidíme, jak daleko se dostaneš.“

Také Artemis přemýšlel. Věděl, že sám je pro tu chvíli v bezpečí. Vetřelec mu neublíží, bylo by to proti rozkazu. Ale Slámovi docházel čas a nebyl tu nikdo, kdo by ho zachránil. Butler byl příliš slabý na to, aby zasáhl, i kdyby tady byl. Myrta byla pryč, prováděla Rituál. A Artemis sám nebyl zrovna silný ve fyzických akcích. Bude muset vyjednávat.

„Já vím, proč jsi tady,“ začal. „Tajemství Kostky, co? Řeknu ti ho, ale za to neublížíš mému příteli.“

Mokasín zamával hlavní. „Ty uděláš, co na tobě budu chtít a kdy budu chtít. Možná taky budeš brečet jako holka. Občas se to stává.“

„No dobře. Řeknu ti, co chceš vědět. Jenom nikoho nestřílej.“

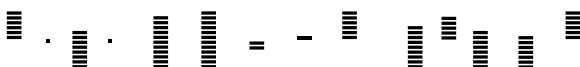
Mokasín potlačil úsměv. Jasně. To mi vyhovuje. Ty půjdeš pěkně tiše a klidně se mnou a já nikomu neublížím. Máš moje slovo.“

Do kuchyně vešel Butler. Tvář se mu leskla potem a jeho dech byl přerývaný.

„Zkontroloval jsem monitor,“ řekl. „Auto je prázdné, ten druhý musí být...“

„Tady,“ dokončil Mokasín. „To vědí všichni až na tebe, dědku. Koukej, žádný rychlý pohyby, nebo tě trefí šlak.“

Artemis viděl, jak se strážci rozběhly oči po místnosti. Hledal nějaké východisko. Způsob, jak je zachránit. Včerejší Butler by to možná dokázal, ale dnešní Butler byl o patnáct let starší a ještě se úplně nevzpamatoval z magické operace. Situace byla zoufalá.

„Můžeš ty ostatní svázat,“ zkusil to Artemis. „Pak můžeme spolu odjet.“

Mokasín se plácl do čela: „No to je skvělá myšlenka! A pak bych možná moh přistoupit ještě na nějakou zdržovací taktiku, když jsem přece takovej amatér.“

Vtom ucítil, jak mu na záda dopadl stín. Prudce se otočil a ve dveřích uviděl stát dívku. Další svědek. Carla Frazettiová dostane mastný účet za všechny tyhle legrácky kolem. Celá ta práce byla od začátku špatně postavená.

„Tak jo, slečno,“ houkl Mokasín. „Syp k těm ostatním. A nepokoušej se o žádný hlouposti.“

Dívka ve dveřích si odhodila vlasy přes rameno a zamrkala třpytivě zelenými víčky.

Já nedělám hlouposti,“ řekla. Pak jí ruka vyletěla vpřed a přejela přes zabijákovu pistoli. Popadla závěr a obratně ho vykroutila z těla zbraně. Ta teď byla úplně k nepotřebě, daly se s ní leda tak zatloukat hřebíky. Mokasín ucukl. „Hele, hele. Pozor, ať náhodou nepříjdeš k úrazu. Ta pistole může spustit.“

To si ale jen myslel. Ve skutečnosti mával zbytečným kusem kovu.

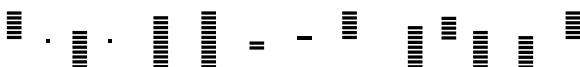
„Tak uhní, holčičko. Potřetí to už říkat nebudu.“ Julie mu zakomíhala závěrem před nosem: „A co uděláš? Zastřelíš mě tímhle?“

Mokasín zašilhal na ten kousek kovu.

„Hele, to vypadá úplně jako...“

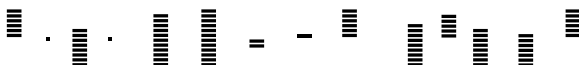
Pak ho Julie uhodila do prsou tak prudce, že prolétl barem.

Sláma si změřil omráčeného gangstera pohledem a pak se zadíval na dívku ve dveřích.

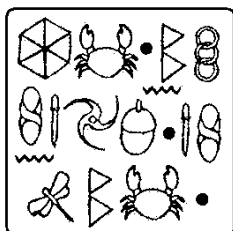

„Hele, Butlere. Strělím naslepo, ale řek bych, že tohle je tvoje sestra.“

„Trefa!“ řekl sluha a pevně Julii objal. Jak jsi to uhodl?“

†Υ ΠΕΙΛΕΡΨΙ ΡΛΑΠΥ

FOWL ΜΑΡΟΡ

Byl čas na konzultaci. Ten večer seděla celá skupina v zasedací síni fowlovského sídla proti dvěma monitorům, které Julie přinesla z velínu. Klusák se napojil na frekvence monitorů a vysílal teď živě obraz velitele Břízného a svůj.

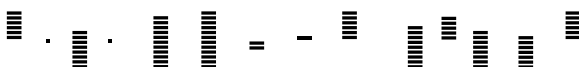
Sláma byl ke své velké mrzutosti stále ještě přítomen. Pokoušel se právě vymámit z Artemise nějakou tu odměnu, když se vrátila Myrta a připoutala ho k židli.

Břízný kouřil doutník, takže jeho obrazovka byla jako zamlžená. „Vypadá to, že je tam celá parta,“ podotkl. Využil svého daru jazyků a mluvil po lidsku. „A víte, co vám řeknu? Já nemám party rád.“

Myrta hned na začátku položila svou vysílačku doprostřed konferenčního stolu, aby bylo slyšet všechny přítomné.

„Můžu vám to vysvětlit, veliteli.“

„No o tom nepochybují. Ale kdovíproč mám takovou předtuchu, že mi to vaše vysvětlení vůbec nebude stačit, a dokonce že budu mít tady v šuplíku váš odznak, ještě než mi dneska skončí služba.“

Artemis se pokusil zasáhnout. „Vážně, veliteli. Myrta - kapitánka Krátká je tady jen proto, že jsem na ni ušil boudu.“

„Skutečně? Ale v tom případě mi prosím tě řekni, proč je tam ještě? Obědváme nebo co?“

„Tohle není vhodná chvíle na jízlivosti, veliteli. Situace je vážná. Dokonce by mohla být katastrofální.“

Břízný vyfoukl mrak nazelenalého kouře. „Co si vy lidi provádíte mezi sebou, to je vaše věc. My nejsme tvoje osobní policie, Fowle.“

Klusák si odkašlal: „Nás se to týká, at' chceme nebo ne. To Artemis nás pinknul. A to ještě není to nejhorší, Julie.“

Břízný se po kentaurovi podíval - Klusák ho oslovil křestním jménem! Pak musí být situace skutečně vážná.

„Tak dobře, kapitánko,“ řekl. „Pokračujte v hlášení.“

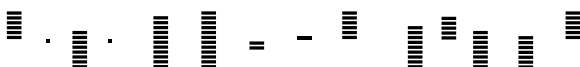
Myrta si na příručním počítači otevřela svou zprávu.

„Včera jsem reagovala na záznam z varovného systému Hlídka. Hovor přišel od Artemise Fowla, Blátivého, který je naší policii dobře znám pro svůj podíl na potlačení povstání B'wa Kell. Jeho společník Butler byl smrtelně zraněn dalším Blátivým, jistým Jonem Spirem, a Fowl mě požádal o pomoc při hojení.“

„Což vy jste odmítla a podle regulí jste si vyžádala technickou podporu pro provedení výmazu paměti.“

Myrta by byla přísahala, že se obrazovka zahřívá.

„Ne. Když jsem vzala v úvahu Butlerovu značnou pomoc během skřeti revoluce, provedla jsem hojení a

dopravila Butlera a Fowla zpátky na domovskou adresu.“

„Doufám, že jste s nimi neletěla?“

„Nebyla jiná možnost. Byli zabalení v kamfólii.“

Břízný si zamnul spánky. „Stačí, jestli čouhala jen jedna jediná noha, a můžeme zítra být po celém internetu. Myrto, proč mi to děláte?“

Na tohle Krátká neodpověděla, neměla co.

„A to není všechno. Zadrželi jsme jednoho ze Spirových zaměstnanců. Nepříjemné individuum.“

„Viděl vás?“

„Ne. Ale slyšel Slámu říkat, že je skřítek permoník.“

„To není problém,“ mávl rukou Klusák. „Proved'te blokový výmaz paměti a pošlete ho domů!“

„Ono to není tak jednoduché. Ten člověk je vrah. Mohli by ho poslat zpátky, aby dokončil, na co si ho najali. Myslím, že ho musíme přemístit. Věřte mi, tady nikomu chybět nebude.“

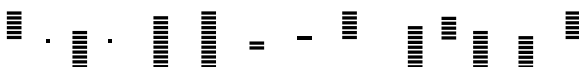
„Dobře,“ kývl Klusák. „Uspěte ho, proved'te výmaz a zbavte se všeho, co by v něm mohlo vyvolat vzpomínky. Pak ho pošlete někam, kde nenadělá žádné škody.“

Velitel několikrát zabafal z doutníku, aby se uklidnil.

„No dobře. Teď mi povězte o té sondě. A pokud to byla Fowlova akce, znamená to konec poplachu?“

„Ne, neznamená. Lidský byznysmen Jon Spiro Artemisovi ukradl techniku skřítků.“

„Kterou Artemis ukradl nám,“ dodal Klusák.

„Spiro je rozhodnutý získat tajemství té techniky a není zvlášť vybíravý, pokud jde o způsob, jak to udělat,“ pokračovala Myrta.

„A kdo to tajemství zná?“ ptal se Břízný.

„Artemis je jediný, kdo může Kostku X ovládat.“

„Mám se zajímat, co je to Kostka X?“

Výkladu se ujal Klusák. „Artemis sdrátoval mikropočítač z naší staré policejní techniky. Většina z toho je pod zemí zastaralá, ale podle lidských měřítek je to všechno tak padesát let před jejich vývojem.“

„A tudíž to má slušnou cenu.“

„Tudíž to má nepředstavitelnou cenu,“ souhlasil Klusák.

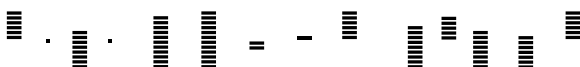
To zaujalo i Slámu: „Hodně velkou? Jak přesně velkou?“

Bříznému přišlo vhod, že si konečně může na někoho zařvat. „Ty sklapni, zločince! Tohle se tě netýká. Ty se soustřeď na to, aby sis užil posledních pár doušků vzduchu na svobodě. Zítra touhle dobou si budeš v cele podávat ruku se svým spoluvězněm a doufám, že to bude troll.“

Slámou to ani nehnulo. „Uklidněte se, Julie. Kdykoli se děje něco s Fowlem, jsem to já, kdo vám zachraňuje tu vaši ubohou kůži. Nepochybuju o tom, že at' Artemis vymyslí cokoli, bude v tom hrát nějakou roli moje maličkost. A nejspíš nějakou absurdně nebezpečnou roli.“

Břízného kůže změnila barvu z růžové na ohnivě červenou. „Tak co, Artemisi? Máš v plánu využít toho zločince?“

„Přijde na to.“

„Na co?“

Jestli mi dáte Myrtu nebo ne.“

Břízného hlava zmizela v namodralé kouřové mlze. S rudě žhnoucím koncem doutníku vypadal jako parní vlak vyjíždějící z tunelu. Trochu kouře se objevilo i na Klusákově obrazovce.

„Vypadá to zle,“ podotkl kentaur.

Konečně se Břízný uklidnil natolik, že byl schopen slova.

„Dát ti Myrtu? Bohové, sešlete mi trpělivost! Máš ty vůbec ponětí, kolik předpisů zrovna ignoruju jen kvůli téhle poradě?“

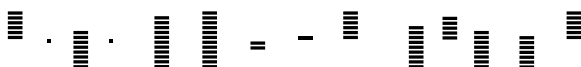
„Asi dost, řekl bych.“

„Přímo velehoru, Artemisi. Ve-le-ho-ru! A nemluvil bych s tebou vůbec, nebýt té věci s B'wa Kell. Kdyby se to někdy provalilo, tak pomažu velet odpadkovým ponorkám do Atlantidy.“

Sláma mrknul na obrazovku: „Tohle jsem nejspíš neměl slyšet.“

Velitel ho ignoroval. „Dávám ti třicet vteřin, Artemisi. Přesvědč mě.“

Artemis se zvedl a postavil se přímo před obrazovku. „Spiro má v nikách techniku skřítků. Je málo pravděpodobné, že by ji byl schopen použít, ale jeho vědce to může přivést na iontovou technologii. Ten člověk je megaloman, v nejmenším necítí úctu k životu ani k životnímu prostředí. Kdo ví, jaký příšerný stroj by mohl stvořit s pomocí skřítkovské techniky? A rozhodně je tu i šance, že mu ta nová technika umožní objevit i samotnou Jistotu, a jestli se stane tohle, tak je ohrožený život každého tvora na zemi i pod ní.“

Břízný vyjel se židlí ze záběru kamery a znova se objevil na Klusákově monitoru. Naklonil se ke kentaurovi a tiše mu něco šeptal do ucha.

„To nevypadá dobře,“ podotkla Myrta. „Možná budu sedět v nejbližším člunu domů.“

Artemis bubnoval prsty o stůl. Neuměl si představit, jak by mohl se Spirem bojovat bez pomoci skřítků.

Po chvíli se velitel znova objevil na své vlastní obrazovce.

„To je vážné. Nemůžeme si dovolit riskovat, že ten Spiro aktivuje další sondu. I když je to hodně vzdálená možnost, stát se to může. Budu muset dát dohromady průnikový tým. A pořádný: plně vybavený tým ze zásahové.“

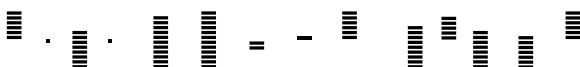
„Celý tým?“ protestovala Myrta. „Uprostřed města? Veliteli, znáte přece zásahovku. Z toho by mohla být katastrofa. Nechtě mě to nejdřív zkusit samotnou.“

Břízný o tom uvažoval. „Bude trvat osmačtyřicet hodin, než k takové operaci dostanu povolení. Do té doby máte čas. Dva dny vás můžu krýt. Hraboš může pomoci, jestli chce; to je na něm. Možná že bych zapomněl na pár těch obvinění z vloupání, ale pořád ještě mu hrozí pět až deset za tu loupež zlata. Víc dělat nemůžu. Jestli neuspějete, zásahová čeká v záloze.“

Artemis o tom přemýšlel. „Tak dobře.“

Břízný se nadechl: „Ale mám podmínku.“

„Já jsem si to myslel,“ kývl Artemis. Jde o výmaz paměti. Je to tak?“

„Správně, Artemisi. Začínáš dělat Národu příliš velké potíže. Jestli ti máme v téhle věci pomoci, tak ty a tvoji lidé se musíte podrobit výmazu paměti.“

„A když to neuděláme?“

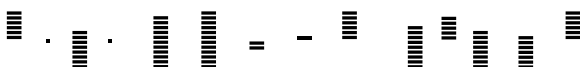
„Tak hned nasadíme plán B a vymažeme vás stejně.“

„Bez urážky, veliteli, ale to je technická záležitost..“ Vložil se do toho Klusák: „Existují dva druhy výmazu paměti. Blokový výmaz, který odstraní úplně všechno z vybraného časového úseku. To zvládne Myrta sama s tím, co má ve vaku. Pak je tu specializovanější procedura, ale při ní je menší nebezpečí poklesu IQ. Provedeme na vás všech vyladěný výmaz. Ve vašem počítači odpálím datovou nálož, která automaticky vymaže jakékoli soubory vztahující se ke skřítkům. Taky budu potřebovat vaše povolení k prohlídce domu pro případ, že by se tam povalovaly nějaké suvenýry připomínající skřítky. Prakticky řečeno, den po téhle operaci se vzbudíte a nebudete mít absolutně žádný záznam o skřítčím Národu ani vzpomínku na něj.“

„Ale to jsou skoro dva roky vzpomínek!“ „Nebudou vám chybět. Váš mozek si vymyslí nějaké jiné, kterými vyplní mezery.“

Bylo to těžké rozhodování. Na jedné straně tvořila znalost Národa velkou část Artemisova psychologického profilu. Na druhé straně nemohl už dál ohrožovat lidské životy.

„Dobře,“ řekl chlapec. „Souhlasím.“

Břízný hodil doutník do spalovače. „Tak dobře. Dohodnuto. Kapitánko Krátká, nechtě spojení neustále zapnuté.“

„Ano, pane.“

„Myrto!“

„Ano, veliteli?“

„Dávejte si pozor. Další průšvih by vaše kariéra už neunesla.“

„Rozumím, pane,“ kývla Myrta.

„Jo, a zločinče!“

Sláma povzdech: „To asi myslíte mě, co, Julie?“

Břízný se zamračil. „Máš utrum, Slámo. Znova už neutečeš, takže se duševně připrav na studenou stravu a tvrdé zdi.“

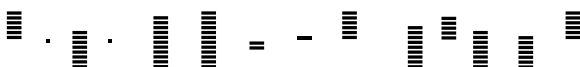
Sláma vstal a otočil se zády k obrazovce. Poklopec na zadku jeho speciálně upravených tunelovacích kalhot se nějakou náhodou právě uvolnil, takže veliteli se naskytl půvabný pohled na Hrabošovu zadní část. Mezi permoníky to byla nejvyšší možná potupa, ostatně jako ve všech kulturách.

Velitel Břízný ukončil spojení. Koneckonců, na takovouhle urážku se odpovédět nedá.

ZÁPADNĚ OD WAJIRU, KEŇA, VÝCHODNÍ AFRIKA

Když se Mokasín McGuire vzbudil, příšerně ho bolela hlava. Byla to taková bolest, že se rozhodl k něčemu ji přirovnat, kdyby ji musel později popsat.

Usoudil, že to je, jako by mu lebku prolézal vzteklý dikobraz. To se mi povedlo, to bych si měl zapsat do notesu.

Pak si pomyslel - do jakého notesu? A dál ho napadlo - kdo jsem? Boty, má to něco společného s botama.

Takhle to vždycky je, když se subjekt probírá po implantaci paměti. Staré osobnostní rysy se ještě chvíličku drží a snaží se prosadit, dokud je vnější podněty nesmyjí.

Mokasín se posadil a dikobraz dostal záchvat vzteku. Vrážel jehlice do každého čtverečního centimetru jeho měkké mozkové tkáně.

„Au,“ zasténal zabiják a popadl se za bolavou hlavu. Co to všechno znamená? Kde to je? A jak se sem dostal?

Mokasín se zadíval na své paže. Jeho mysl si na ně na vteřinku promítla tetování, ale obrázky rychle zmizely. Pokožka byla nedotčená. Na předloktích mu hrálo sluneční světlo jako bílý reflektor.

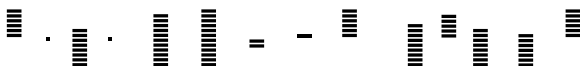
Všude kolem byla buš. Červenohnědá zem se táhla až k temně modrým horám v dálce. Zlatý sluneční kotouč vypaloval pukliny v půdě. Po ní běžely dvě postavy, elegantní jako panterři, a jejich obraz rozmazávaly chvějivé vlny horkého vzduchu.

Oba muži byli obři, mohli mít dobře dva metry deset nebo i víc. Každý nesl oválný kožený štít, tenký oštěp a mobilní telefon. Vlasy, krk i uši měli ozdobené mnohobarevnými korálky.

Mokasín vyskočil. Na nohou, jak si povšiml, měl kožené sandály. Ti muži měli boty značky Nike.

„Pomoc!“ zavolal. „Pomozte mi!“

Muži změnili směr a zamířili ke zmatenému gangsterovi.

„*Džambo*, bratře. Ztratil ses?“ zeptal se jeden. Je mi líto, neumím svahilsky,“ řekl Mokasín dokonalou svahilštinou.

Muž se podíval po svém společníkovi. „Aha. A jak se jmenuješ?“

Mokasín, řekl jeho mozek. „Nuru,“ řekla jeho ústa. „Dobře, Nuru. *Unatoka wapi?* Odkud jsi?“

Slova vylétla Mokasínovi z pusy dřív, než s tím mohl něco dělat.

Já nevím, odkud jsem, ale chci jít s vámi. Do vaší vesnice. Tam patřím.“

Keňští válečníci shlíželi na malého cizince shůry. Neměl správnou barvu pleti, to ne, ale nezdálo se, že by byl blázen.

Vyšší z nich odepnul od pásu z leopardí kůže mobilní telefon. Vytočil číslo náčelníka vesnice.

„*Džambo*, náčelníku, tady Bobby. Duchové země nám tu nechali dalšího.“

Bobby se zasmál a prohlédl si Mokasína od hlavy k patě.

„Ano, je malý, ale vypadá silný a úsměv má větší než oloupaný banán.“

Mokasín se usmál ještě víc, pro případ, že by to hrálo roli. Z nějakého důvodu si na světě nepřál nic jiného než jít s nimi do vesnice a vést užitečný život. „Dobře, náčelníku, přivedu ho. Může si vzít ten domek po misionáři.“ Bobby znova připnul telefon na pás. „Tak dobře, bratře Nuru. Jsi náš. Pojď s námi a snaž se nám stačit.“

Válečníci se dali do rychlého běhu. Mokasín, od této chvíle známý jako Nuru, se hnal za nimi a kožené

sandály na nohou mu pleskaly. Určitě si bude muset opatřit nějaké sportovní boty.

Padesát metrů nad jejich hlavami se vznášela kapitánka Myrta Krátká, chráněná štítem, a celou událost zaznamenávala.

„Přemístění dokončeno,“ řekla do mikrofону. „Subjekt byl úspěšně přijat. Žádné zjevné známky původní osobnosti. Ale pro všechny případy bude v měsíčních intervalech sledován.“

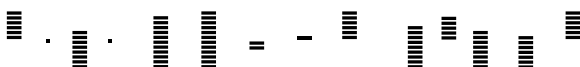
Na druhém konci linky byl Klusák.

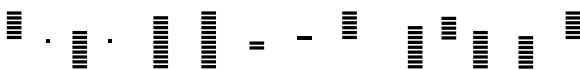
„Výborně, kapitánko. Vrat’te se okamžitě na terminál E77. Když za to vezmete, třeba ještě stihnete večerní transportér. Za pár hodin vás máme zpátky v Irsku.“

To nemusel Myrtě říkat dvakrát. Nestávalo se často, aby někdo dostal povolení k rychlému letu. Zapnula si radar pro případ, že by se potkala s kánětem, a na vizoru si nastavila stopky.

„Tak,“ řekla. „Zkusíme, jestli dokážeme překonat letový rychlostní rekord.“

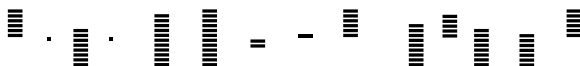
Rekord, který už osmdesát let držel Julius Břízný.

ČÁST II

PROTĚÚTOK

vzbudil, stál nade mnou a zamýšleně se na mě díval. „Můžu ti něco říct, Arty?“ zeptal se. Kývl jsem, ale nevěděl jsem, co očekávat. „Když mě věznili, přemýšlel jsem o svém životě, o tom, jak jsem ho promarnil bromaděním bohatství bez ohledu na to, co to stálo mou rodinu a ostatní kolem mě. Člověk mívá v životě jen málo příležitostí udělat něco, na čem skutečně záleží. Zachovat se správně. Být hrdinou, jestli tomu chceš tak říkat. Já se hodlám do tohohle zápasu zapojit.“

To nebyl ten typ moudra, jaká jsem byl zvyklý od otce slyšet. Byla tohle jeho skutečná osobnost, nebo kouzlo skřítků? Nebo kombinace obojího?

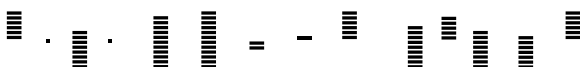
„Nikdy předtím jsem to neudělal. Vždycky jsem si myslel, že svět se změnit nedá.“

Otec měl zvláštní, odhodlaný pohled, který jako by žhnul novou vášní.

„Ale teď je všechno jinak. Moje priority se změnilly. Hodlám se chopit příležitosti a být tím hrdinou, kterým má být každý správný otec.“ Posadil se na postel vedle mě. „A co ty, Arty? Půjdeš tou cestou se mnou? Až přijde pravá chvíle, využiješ svou šanci být hrdinou?“ Nemohl jsem nic říct. Neznal jsem odpověď. Neznám ji dosud.

FOWL MANOR

Artemis se na dvě hodiny zamkl ve své pracovně a seděl tam se zkříženýma nohama v meditační pozici, kterou ho naučil Butler. Občas vyslovil nahlas nějakou myšlenku, která se nahrála na hlasem aktivovaný digitální záznamník, položený na rohoži před ním. Butler a Julie ho znali natolik, že ho při procesu plánování nerušili. Takhle fáze byla pro úspěch jejich budoucí ak-

Klusákovu pátrací akci něco přežilo. Něco, co by v nás znovu vyvolalo staré vzpomínky na Národ. Klusák mi jednou řekl, že dostatečně silný podnět může vést k úplnému vybavení původních vzpomínek.“

Butler poposedl v křesle a bolestně se při tom ušklíbl. Hrud' stále ještě neměl v pořádku. Nebylo ostatně divu, byl naživu ani ne dva dny.

„Máte nějaký nápad?“

„Musíme nastražit několik falešných stop. To Klusák ostatně očekává.“

Jistě. Skrytý soubor na serveru. Mohl bych nám poslat e-mail, ale nevyzvednout ho. Až pak budeme poprvé stahovat poštu, všechny informace nám přijdou.“

Artemis podal strážci složený list A4.

„Určitě nás mesmerizují a vyslechnou. V minulosti jsme se před mesmerem chránili zrcadlovými skly v brýlích. Tentokrát nám to ale neprojde, musíme vymyslet něco jiného. Tady jsou instrukce.“

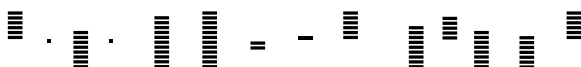
Butler si pozorně přečetl plán.

„To by šlo. Zním jednoho člověka v Limericku. Na takovouhle specializovanou práci je nejlepší v zemi.“

„Výborně,“ kývl Artemis. „Potom musíš dát všechno, co o Národu máme, na disk. Všechny dokumenty, videa, schémata. Všechno. A nezapomeň na můj diář. V něm to je kompletní.“

„A kde ten disk ukryjeme?“ zeptal se bývalý tělesný strážce.

Artemis odvázal skřítkovský talisman, který měl pověšený kolem krku.

„Řekl bych, že tohle je asi tak stejně velké jako disk, nemyslíš?“

Butler zastrčil zlatý medailon do kapsy saka. „Brzo bude,“ řekl.

Butler uvařil večeri. Nic složitého. Vegetariánské jarní závitky, pak houbové rizoto a navrch karamelový krém. Sláma si vybral kbelík krájených žížal a brouků, podušených na dešťové vodě a s mechovou zálivkou.

„Prostudovali si všichni svoje úkoly?“ zeptal se Artemis, když se celá skupina odebrala do knihovny.

„Ano,“ odpověděla Myrta. „Ale zdá se mi, že několik klíčových částí mi tam chybí.“

„Nikdo nemá ten plán celý. Jen ty části, které se ho týkají. Myslím, že je to tak bezpečnější. Máme to vybavení, které jsem požadoval?“

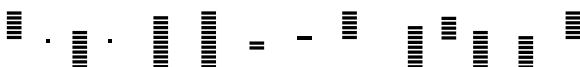
Myrta vyklopila na koberec obsah svého vaku.

„Kompletní policejní monitorovací souprava včetně maskovací fólie, mikrofونů, videokamer a lékárničky.“

„A navrch máme ještě dvě nedotčené policejní přilby a tři laserové pistole, co nám tu zbyly po obléhání,“ dodal Butler. „A samozřejmě jeden z prototypů Kostky X z laboratoře.“

Artemis podal Slámovi bezšňůrový telefon.

„No tak dobře. V tom případě se do toho můžeme pustit.“

SPÍROVA JEHLA

Jon Spiro seděl ve své přepychové kanceláři a zamračeně hleděl na Kostku X na svém stole. Lidé si myslí, že to má snadné. Jak málo vědí! Čím více peněží disponuješ, tím jsi pod větším tlakem. Jen v téhle budově má osm set zaměstnanců a všechny musí platit. Chtějí vyúčtování mzdy, zdravotní pojištění, podnikové školky a jesle, pravidelné přestávky, dvojnásobný plat za přesčasy a dokonce i zaměstnanecké akcie, proboha. Občas se Spirovi stýskalo po dobách, kdy jste odbojného zaměstnance prostě vyhodili z nějakého vysokého okna a byl pokoj. Dneska vyhodíte někoho z okna a on cestou dolů zavolá svému právníkovi.

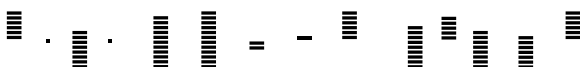
Ale tahle Kostka by mohla být vyslyšením jeho modliteb. Kšeft, jaký se povede jednou za život, oslíček otřes se. Kdyby tuhle divnou věcíčku dokázal rozchodit, tak se může rozmáchnout až do nebe. Doslova. Všechny satelity světa bude mít na povel. Dokonale by ovládal špionážní družice, vojenské lasery, komunikační sítě a také, což bylo nedůležitější, televizní stanice. Docela snadno by mohl vládnout světu.

Z recepcy se ozval bzučák sekretářky.

„Přišel za vámi pan Blunt, pane.“ Spiro št’ouchl do tlačítka interkomu.

„Jo, Marleno, pošlete ho dál. A povězte mu, ať se kouká tvářit zkroušeně.“

Blunt skutečně vypadal zkroušeně, když se objevil ve dvojitých dveřích. Dveře samy o sobě byly dost impozantní. Spiro je ukradl z tanečního sálu potope-

ného *Titaniku*. Byly dokonalou ukázkou toho, co se stane, když se síla zblázní.

Arno Blunt nebyl už tak nadutě sebevědomý jako v Londýně. Jenže ono je dost těžké vypadat arogantně, když máte čelo jednu velkou modřinu a odřeninou a v puse nic víc než dásně.

Spiro se bolestně ušklíbl při pohledu na jeho vpadlé tváře.

„O kolik zubů jsi přišel?“

„O ffechny. Žubaž žikal, že i kožený fou popvafkaný.“

„Dobře ti tak,“ prohlásil Spiro věčně. „Co mám s tebou dělat, Arno? Já ti naservíruji! Artemise Fowla na stříbrném tácu a ty to zvoráš. Řekni mi, co se stalo. A nechci slyšet nic o žádných zemětřeseních. Chci pravdu.“

Blunt si otřel slinu z koutku úst.

„Já tomu nevožumím. Něfo bouchlo. Nevím fo. Nějaký wukový gvanát. Ale něfo vám žeknu. Butler je mvtvý. Ftželil sem ho do palife. F toho fe už nevotžep.“

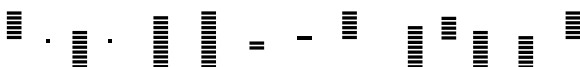
„Zavři zobák!“ okřikl ho Spiro. „Bolí mě z tebe hlava. Čím dřív budeš mít ty nové zuby, tím líp.“

„Dáfně budu mít doft zahojený dnefka odpolene.“

„Neřek jsem ti, at’ držíš zobák?!“

„Pvominte, féfe.“

„Dostal jsi mě do hodně obtížné situace, Arno. Kvůli tvé neschopnosti jsem musel najmout tým od Antonelliových. Carla je chytrá holka; klidně se může

rozhodnout, že by měli dostat procenta. A to by mě mohlo stát miliardy.“

Arno dělal, co mohl, aby vypadal lítostivě.

„A nezkoušej na mě ten štěněčí pohled, Blunte. To na mě neplatí. Jestli to kvůli tobě vybuchne, tak přijdeš o víc než o pár zubů.“

Arno se rozhodl změnit téma.

„Povedlo fe už vědfům tu koftku voschodit?“

„Ne,“ odpověděl Spiro a otáčel svým zlatým náramkem. „Fowl ji dobře zamkl. Věčná šifra nebo tak něco. Ten idiot Pearson z ní nedostane ani t'uk.“

A právě v té chvíli, jako by to byla narážka, se z membrány mikroreproduktoru na Kostce X ozval hlas.

„Pane Spiro?“ řekl ten hlas. „Volá Irsko. Slyšíte mě, pane Spiro?“

Jon Spiro se hned tak něčeho nelekl. Neviděl ještě žádný hororový film, při kterém by sebou trhl strachy, ale ten hlas z reproduktoru ho málem srazil ze židle. Kvalita byla neuvěřitelná. Kdyby zavřel oči, byl by přísahal, že ten, kdo mluví, stojí přímo před ním.

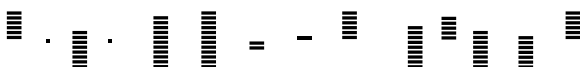
„Mám to vžít?“

„Řekl jsem ti, at' mlčíš! Ostatně stejně nevím, jak to vzít.“

Já vás slyším, pane Spiro,“ řekl hlas. „Nemusíte dělat nic. Jen mluvte. Kostka obstará zbytek.“

Spiro si všiml, že na obrazovce Kostky se objevil digitální vlnoměr. Když promluvil, vlnoměr to zaznamenával.

„No dobře. Tak máme spojení. Ale kdo sakra jste? A jak jste tu krabičku dokázal uvést do provozu?“

Jmenuju se Sy Hrabbej, pane Spiro, a jsem opice z týmu Carly Frazettiové. Nevím, jakou krabičku tam máte vy; já tu mám obyčejný telefon.“

„A kdo tedy vytočil to číslo?“

„Takový malý kluk, co ho tu držím pod krkem. Vysvětlil jsem mu důrazně, že je důležité, aby si s vámi promluvil.“

„A jak jsi věděl, že má mluvit se mnou? Kdo ti dal moje jméno?“

„Zas ten kluk. Sypal ze sebe honem všechno, na co jsem se ptal, když viděl, co jsem udělal s železem.“

Spiro povzdechl. Jestli se železu něco stalo, bude muset Antonelliovým zaplatit pokutu.

„Co jsi udělal s železem?“

„Nic trvalého. Ale nějakou chvilku nebude mířit žádnou bouchačkou na děti.“

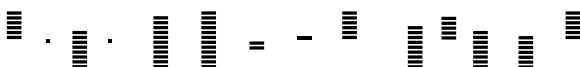
„Proč jsi považoval za nutné ublížit vlastnímu parťákovi, Hrabbej?“

Na druhém konci byla chvilku pauza, než si Sláma srovnal v hlavě údajný sled událostí.

„To bylo takhle, pane Spiro. Naše instrukce zněly - dopravit toho kluka do Států. Ale Mokašín se zbláznil a začal mávat pistolkou. Přišlo mi, že to je chyba, tak jsem mu to zatrhnul. Násilím. No ale ten kluk se tak vyděsil, že mi vykládá všechno, co po něm chce vědět. Takže teď si taky povídám s vámi.“

Spiro si zamnul ruce. „Udělal jsi to správně, Hrabbej. Za tohle tě čeká bonus. O to se postarám osobně.“

„Díky, pane Spiro. Potěšení na mé straně, věřte mi.“

Je tam ten malý Fowl?“

„Hned vedle mě. Je trochu pobledlý, ale nemá na sobě ani škrábnutí.“

„Dej mi ho,“ přikázal Spiro. Jeho deprese zmizela beze stopy.

„Spiro, to jsem já.“ Artemis mluvil povýšeně, ale nedokázal zakrýt, že se mu třese hlas.

Spiro zmáčkl vzduch, jako by to bylo Artemisovo hrdlo.

„Už se tak nenaparujeme, co, mladej? Je to tak, jak jsem ti říkal; ty na tyhle kšefty nemáš žaludek. To já jsem jiný případ. Jestli nedostanu, co chci, tak si to s tebou Sy vyřídí a já budu mít pokoj. Rozumíme si?“

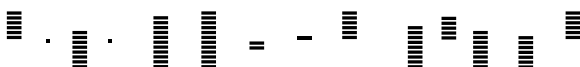
„Ano. Dokonale.“

„Dobře,“ řekl Spiro a strčil si mezi zuby veliký kubánský doutník. Za chvíli ho úplně rozžvýká, ale nezapálí ho. „Tak mluv. Jak tu Kostku uvedeme do provozu?“

Artemisův hlas byl ještě roztřesenější než předtím. „To není tak jednoduché, pane Spiro, Kostka X je kódovaná. Říká se tomu Věčná šifra. Na dálku můžu ovládat některé základní funkce - telefon, MP3 přehrávač a tak, ale abych ten kód úplně odstranil a uvolnil celý potenciál Kostky, potřebuju ji mít tady před sebou. Kdybyste mohl Kostku dovézt sem...“

Spiro vyplivl doutník.

„Tak počkej, počkej, Fowle! To si vážně myslíš, že jsem úplný idiot? Že budu tu drahocennou technologii vozit zpátky do Evropy? Na to zapomeň! Jestli tu věc budeš odemykat, tak to budeš dělat tady, ve Spirově jehle!“

„Ale co nástroje? A moje laboratoř?“

„Nástroje mám tady. A laboratoř taky, nejlepší na světě. Uděláš to tady.“

„Ano. Jak si přejete.“

„Správně, mladej. Jak si přeju. Chci, abys natankoval ten tryskáč, co náhodou vím, že máš, a pěkně rychle přiletěl sem na O'Harovo letiště. Bude tam na tebe čekat moje helikoptéra.“

„Asi nemám na vybranou, co?“

„Správně, mladej. Nemáš. Ale když uděláš, co po tobě chci, tak tě možná i pustím. Slyšels to všechno, Hrabbe?“

„Dokonale, pane Spiro.“

„Dobře. Spoléhám na tebe, že sem toho kluka bezpečně dopravíš.“

„Buďte bez obav, pane.“

Spojení se přerušilo.

Spiro se zasmál.

„Myslím, že budu oslavovat,“ řekl a stiskl tlačítko interkomu. „Marleno, pošlete mi konvici kávy, ale žádnou tu bryndu bez kofeinu. Chci pořádnou, pravou.“

„Ale, pane Spiro, vaši lékaři říkali...“

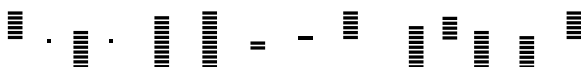
Spiro počkal, až si sekretářka uvědomí, komu to odporuje.

„Omlouvám se, pane. Hned to bude, pane.“

Spiro se pohodlně opřel, ruce s propletenými prsty založil do týla.

„Tak vidíš, Blunte. Všechno se nakonec podaří, i přes tvou neschopnost. Dostal jsem toho kluka přesně tam, kde jsem ho chtěl mít.“

„Ano, pane. Miftvovfký koufek, pane.“

Spiro se zasmál. „Sklapni, ty šašku! Mluvíš jako postava z kresleného filmu.“

„Hm. Vy fte ale ftipný, féfe.“

„Na to, že má být génius, je ten kluk dost lehkověrný. Když uděláš, co po tobě chci, tak tě možná i pustím... Zbaštil mi to i s navijákem!“

Blunt se pokusil vesele zašklebit. Nebyl to pěkný pohled.

„Jo, pane Fpivo. I f navijákem.“

FOWL MANOR

Artemis zavěsil, tvář zardělou vzrušením ze svého kousku.

„Tak co?“ chtěl vědět.

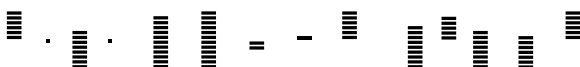
„Řekl bych, že to spolkl,“ odpověděl Butler.

„I s navijákem,“ dodal Sláma. „Ty máš tryskáč? Předpokládám, že je tam kuchyň.“

Butler je v bentleyi dovezl na dublinské letiště, čímž měla jeho úloha v této konkrétní operaci skončit. Myrta se Slámou se krčili vzadu a byli vděční za zabarvená okenní skla.

Sourozenci Butlerovi seděli vpředu, oblečení v podobných černých oblecích od Armaniho. Julie si ten svůj oživila růžovou kravatou a třpytivými očními stíny. Rodinné rysy byly zřejmé: stejný úzký nos a plné rty. Stejně oči, mihající se v důlcích jako koule na ruletě. Pozorné, vždycky pozorné.

„Při téhle akci tradiční zbraň nepotřebuješ,“ řekl

Butler. „Použij tu z LEPreko. Nemusejí se nabíjet, střílejí rovně až kdovíkam a nejsou smrtící. Dal jsem dvě ze své zásoby Myrtě.“

„Jasně, Dome.“

Butler vyjel z dálnice k letišti.

„Dome... Tak už mi hodně dlouho nikdo neřekl. Když je člověk osobní strážce, ztratí se v tom. Zapomene mít vlastní život. Víš určitě, že to chceš, Julie?“

Julie si splétala vlasy do pevného copu. Na jeho konec připnula ozdobný jadeitový kroužek. Ozdobný a nebezpečný.

„Kde jinde bych mohla posílat tak pěkně lidi k zemi, kromě wrestlingového ringu? Osobní ochrana mi aspoň prozatím naprosto vyhovuje.“

Butler ztišil hlas. „Samozřejmě je naprosto proti protokolu, aby byl Artemis tvým představeným. Zná už tvoje křestní jméno, a abych byl upřímný, myslím, že má pro tebe trochu slabost.“

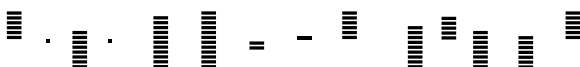
Julie pleskla jadeitovým kroužkem do dlaně. Je to jen dočasné. Zatím ještě nejsem ničím strážce, madam Ko se nelíbí můj styl.“

„To mě nepřekvapuje,“ podotkl Butler a ukázal na jadeitový kroužek. „Odkud máš tohle?“

Julie se usmála. „To je můj vlastní nápad. Moc hezké překvapeníčko pro každého, kdo podceňuje ženy.“

Butler zajel na parkoviště.

„Poslouchej mě, Julie,“ řekl a uchopil sestru za ruku. „Spiro je nebezpečný. Koukej, co se stalo mně - a při vši skromnosti, já jsem byl nejlepsi. Kdyby ten úkol

nebyl tak životně důležitý pro lidi i skřítky, nepustil bych tě tam vůbec.“

Julie pohládila bratra po tváři.

„Budu opatrná.“

Vystoupili na chodník. Myrta se vznášela, krytá štítem, těsně nad davy turistů a obchodníků na služebních cestách. Sláma se namazal čerstvou vrstvou protislunečního krému a jeho pach odpudil každého, kdo měl tu smůlu a zachytil jej.

Butler se Artemise zlehka dotkl.

„Bude to dobré?“

Jeho svěřenec pokrčil rameny: „Upřímně řečeno nevím. Bez tebe po boku si připadám, jako by mi chyběla jedna ruka.“

„Julie vás ochrání. Má trochu neobvyklý styl, ale koneckonců je Butlerová.“

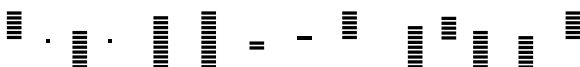
„Už jen tenhle jeden úkol, příteli. Pak už žádné strážce potřebovat nebudu.“

„Škoda že Myrta nemohla prostě mesmerizovat Spira přes Kostku.“

Artemis zavrtěl hlavou.

„To by nešlo. I kdybychom byli dokázali navázat spojení, skřítek potřebuje kontakt z očí do očí, když má mesmerizovat tak rozhodnou mysl, jakou má Spiro. A já s tím člověkem nechci nic riskovat. Toho je potřeba odstranit. I kdyby ho skřítkové přemístili, pořád by mohl škodit.“

„A co váš plán?“ zeptal se Butler. „Podle toho, co jste mi říkal, je hodně zamotaný. Jste si jistý, že to klapne?“

Artemis mrknul; takový projev lehkovážnosti u něj byl neobvyklý.

„Jsem si jistý,“ řekl. „Vždyť jsem génius.“

Julie pilotovala tryskový Lear přes Atlantik. Myrta seděla na sedadle kopilota a obdivovala vybavení.

„Moc pěkné letadýlko.“

„Není špatné, skřítko,“ řekla Julie a přepnula na autopilota. „Ale skřítkovským se nejspíš nevyrovná, co?“

„LEPREko si na pohodlí nepotrpí,“ vysvětlovala Myrta. „V našem člunu je sotva tolik místa, aby se tam dalo zatočit smrdutcem.“

„Kdyby jeden chtěl točit smrdutcem, co?“

Jo.“ Myrta si pilotku pozorně prohlížela. „Za ty dva roky jsi hodně dospěla. Když jsem tě viděla naposled, bylas malá holka.“

Julie se usmála: „Za dva roky se toho může stát hodně. A většinu toho času jsem strávila tím, že jsem zápasila s velikýma chlupatýma chlapama.“

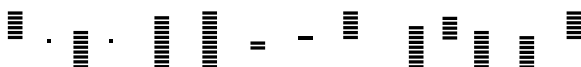
„Měla bys vidět skřítkovské zápasy! Dva nadupaní gnómové si to rozdávají v beztlíčné komoře. Hezký pohled to není. Pošlu ti videodisk.“

„Nepošleš.“

Myrta si vzpomněla na výmazy paměti.

„Hm, nepošlu.“

V sekci pro cestující vzpomínal Sláma na dny své slávy.

„Hele, Artemisi,“ řekl s plnou pusou kaviáru. „Vzpomínáš, jak jsem tenkrát Butlerovi málem ustřelil hlavu dávkou plynu?“

Artemis se ani neusmál. „Vzpomínám, Slámo. Byl jsi písek v jinak perfektně běžícím stroji.“

„Abych řekl pravdu, byla to náhoda. Byl jsem jen nervózní. Ani jsem si neuvědomil, že tam ten obr je.“

„No to mě vážně těší. Potopily nás zaživací problémy.“

„A vzpomínáš si, jak jsem ti v Laboratořích Koboí zachránil krk? Nebýt mě, byl bys teď zavřený na Větrném pytli. Copak se beze mě vůbec neobejdeš?“

Artemis upíjel minerálku z vysoké křišťálové sklenice.

„Vypadá to, že ne, i když se toho dne nemůžu dočkat.“

Myrta se protáhla uličkou dozadu.

„Měl by sis nachystat výstroj, Artemisi. Za třicet minut přistáváme.“

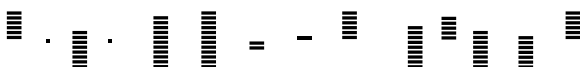
„Dobrý nápad.“

Myrta vysypala na stolek uprostřed obsah svého vaku.

„Tak co teď potřebujeme? Mikrofon na krk a kamzornici.“

Kapitánka vylovila z hromady něco, co vypadalo jako kruhová náplast. Odloupala lepicí vrstvu a přitiskla zbytek Artemisovi na krk. Hmota okamžitě nabyla barvu Artemisovy kůže.

„Paměťový latex,“ vysvětlovala Myrta. Je skoro neviditelný. Možná by si ho všimnul mravenec, kdyby ti lezl po krku, ale jinak... Materiál je taky chráněný

proti rentgenu, takže je nezjistitelný. Zachytí všechno, co se řekne v okruhu deseti metrů, a já to zaznamenujím na čip ve své přilbě. Sluchátko bohužel riskovat nemůžeme - je moc vidět. Takže my tebe uslyšíme, ale ty neuslyšíš nás.“

Artemis polkl a cítil, jak se mu mikrofon zhoupal na ohryzku.

„A kamera?“

Jdeme na to.“

Myrta vytáhla z nádobky s tekutinou kontaktní čočku.

„Ta věc je zázrak. Má to vysoké rozlišení, digitální kvalitu, zaznamenaný obraz s několika možnostmi filtrů, včetně zvětšení a termovize.“

Sláma vycucnul kuřecí kost.

„Už začínáte mluvit jako Klusák.“

Artemis hleděl na čočku.

„Technologický zázrak to možná je, ale je oříšková.“

„Jistěže je oříšková, vždyť mám oříškové oči.“

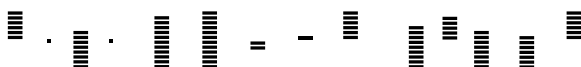
„No to rád slyším, Myrto. Ale já mám oči modré, jak dobře víš. Tuhle kamzornici mít nemůžu.“

„Nekoukej na mě takhle, Bláteníku. Ty jsi tady génius.“

„Nemůžu tam jít s jedním okem modrým a druhým hnědým. Spiro by si toho všiml.“

„No na tohle jsi měl pamatovat, když jsi meditoval. Teď už je trochu pozdě.“

Artemis se štípl do kořene nosu. „Máš samozřejmě pravdu. Já jsem mozek akce. Myšlení je moje zodpovědnost, ne tvoje.“

Myrta na něj podezíravě zamžourala: „To měla být urážka, Bláteníku?“

Sláma vyplivl kuřecí kost do koše.

„Musím říct, Artemisi, že takováhle bota hned na začátku mě zrovna nenaplňuje důvěrou. Doufám, že jsi vážně tak chytrý, jak o sobě každému vykládáš.“

„Nikdy nikomu nevykládám, jak *přesně* jsem chytrý. Moc by je to děsilo. No, budeme tu oříškovou kamzornicí muset risknout. S trochou štěstí si toho Spiro nevšimne - a jestli ano, vymyslím si nějakou výmluvu.“

Myrta si položila kameru na špičku prstu a vsunula čočku Artemisovi pod víčko.

„Rozhodnutí je na tobě, Artemisi,“ řekla. Jen doufám, že v případě Jona Spira nenarazí kosa na kámen.“

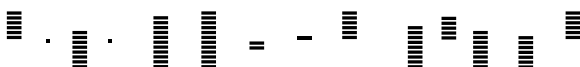
23.00 LETIŠTĚ O'HARE, CHICAGO

Spiro na ně čekal u soukromého hangáru na O'Hare. Přes svůj proslulý bílý oblek měl kabát s kožešinovým límcem. Reflektory pražily do letištní plochy a vzduch zvířený rotorem helikoptéry mu pozvedal šosy kabátu. Všechno to vypadalo jako scéna z filmu.

Už tomu chybí jen hudební doprovod, pomyslel si Artemis, když sestupoval po přistavených schůdkách.

Sláma podle instrukcí hrál gangstera.

„Tak pohyb, mladej,“ zavrčel celkem přesvědčivě. „Ať na nás pan Spiro nemusí čekat.“

Artemis užuž začal protestovat, když si uvědomil, že má hrát „vyděšeného kluka“. Nebude to snadné. Být pokorný, to pro něj byl velký problém.

„Řek jsem pohyb!“ opakoval permoník a doprovodil svá slova důrazným postrčením.

Artemis klopytal z posledních pár schodů a skoro se srazil se smějícím se Arnem Bluntem. A že to nebyl žádný obyčejný úsměv! Blunt už měl místo svých zubů porcelánové, s konci sbroušenými do ostrých špiček. Vypadal jako kříženec člověka se žralokem.

Zabiják zachytil Artemisův užaslý pohled.

„Líbí se ti? Mám ještě jiný. Jedny jsou všechny placatý. Na drcení.“

Na Artemisově tváři se začal rodit cynický úsměšek, ale znovu si vzpomněl na svou roli a místo úšklebku nasadil třesoucí se rty. Měl to dobře odkoukané - věděl, jak na lidi obvykle působí Butler.

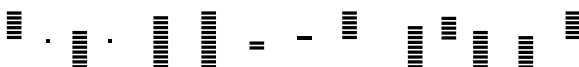
Na Spira ovšem dojem neudělal.

„Hraješ to hezky, synku. Ale promiň, já pochybuju, že by se velký Artemis Fowl sesypal tak snadno. Arno, zkontroluj to letadlo!“

Blunt stroze přikývl a vklouzl do soukromého tryskáče. Julie měla na sobě uniformu letušky a narovnávala povlaky na sedadlech. Byla sice atleticky velmi zdatná, ale měla co dělat, aby na vysokých podpatcích neupadla.

„Kde je pilot?“ zavrčel Blunt.

„Pan Artemis si pilotuje sám,“ odpověděla Julie. „Létá už od jedenácti let.“

„Fakt? A je to legální?“

Julie nasadila svůj nejnevinnější výraz. „Legální, pane? O tom nic nevím. Já jenom servíruju pití.“

Blunt jen něco zavrčel, okouzlující jako vždycky, a rychle se porozhlédl po interiéru letadla. Nakonec se rozhodl, že letušce uvěří. Měl štěstí, protože kdyby si usmyslel něco namítat, byly by se staly dvě věci. Za prvé, Julie by ho praštila jadeitovým kroužkem. A za druhé, Myrta, která ležela krytá štítem v přihrádce na zavazadla, by po něm vypálila ze svého Neutrina 2000 a zbavila ho vědomí. Samozřejmě by strážce mohla pouze mesmerizovat, ale po tom, co provedl Butlerovi, jí taková rána připadala vhodnější.

Blunt vystrčil hlavu ze dveří.

„Není tam nikdo, jen jedna husa letuška.“

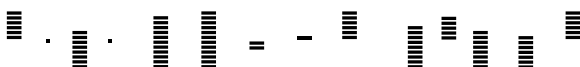
Spiro se nepodivil.

„Ani jsem to nečekal. Ale někde tady jsou. Ať tomu věříš nebo ne, Hrabbej, Artemis Fowl se nenechal vyděsit takovým troublem, jako jsi ty. Je tady, protože tady být chce.“

Artemise ta dedukce nepřekvapila. Bylo jen přirozené, že je Spiro podezřívavý.

„Nevím, co tím myslíte,“ řekl. Jsem tady, protože tenhle odporný mrňous mi hrozil, že mi rozkousne lebku. Proč jinak bych sem lítal? Kostka X je vám na nic a já si můžu snadno sestavit jinou.“

Spiro ho ani neposlouchal. Jo, jo, jak chceš, mla-dej. Ale ukousnul sis trochu velký sousto, když jsi souhlasil s tím, že přiletíš. Spirova jehla má nejlepší bezpečnostní opatření na celé planetě. Máme tu věci, které nemá dokonce ani armáda. Jak se za tebou ty

dveře zavřou, jsi sám. Nikdo tě nepřijde zachránit. Nikdo. Rozumíš?“

Artemis kývl. Chápal, co mu Spiro říká. To ale neznamenal, že s tím souhlasí. Jon Spiro měl možná věci, které nemá ani armáda, ale Artemis Fowl měl věci, jaké lidé ještě nespatriili.

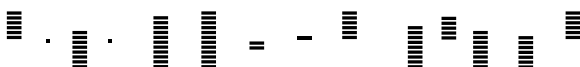
Helikoptéra typu Sikorsky je odvezla do centra, do Spirovy jehly. Přistávali na střeše mrakodrapu. Artemis uměl helikoptéru pilotovat a uvědomoval si dobře, jak těžké musí být přistávat v takovémhle vichru. Ne nadarmo se Chicagu říká Větrné město.

„Rychlost větru musí být v téhle výšce dost nebezpečná, co?“ podotkl k pilotovi konverzačním tónem. Myrta tu informaci může zaznamenat na čip ve své přilbě.

„No to mi povídejte,“ překřikl pilot rámus rotoru. „Na vršku Jehly bývá až šedesát mil v hodině. Když je obzvlášť bouřlivě, tak se přistávací plocha umí rozkývat až deset metrů.“

Spiro zavrčel a kývl na Blunta. Arno se natáhl dopředu a praštil pilota přes přilbu.

„Sklapni, pitomče,“ utrl se Spiro. „Nechceš mu už rovnou dát plány celé budovy?“ Pak se obrátil k Artemisovi. „A jen pro tvou informaci, Arty, žádné plány se tu nikde netoulají. Když se někdo dojde podívat do městského archivu, zjistí, že se složka záhadně ztratila. Jedinou sadu mám já, takže se ani neobtěžuj posílat některého ze svých společníků pátrat po internetu.“

Ani to Artemise nepřekvapilo. Jednak sám už několik takových průzkumů provedl a jednak stejně nečekal, že by byl Spiro tak neopatrný.

Vystoupili z helikoptéry. Artemis si dal záležet, aby svou kamzornicí zamířil na všechna bezpečnostní zařízení a vůbec na všechno, co by se mohlo později hodit. Butler mu často říkal, že i zdánlivě nepodstatný detail, třeba počet schodů na schodišti, může být při plánování operace klíčový.

Výtah je svezl z heliportu dolů ke kódově uzamčeným dveřím. Kamery průmyslové televize byly strategicky rozmístěné tak, aby zabíraly celou plochu střechy. Spiro přistoupil k číselníku. Artemis ucítil ostré bodnutí v oku a kamzornice náhle čtyřikrát zvětšila obraz. I přes tu dálku a stín snadno rozeznal kombinaci.

„Doufám, že to máš,“ zamumlal a cítil, jak mu mikrofon vibruje na krku.

Arno Blunt přidřepł v kolenou, takže jeho prázvláštní zuby byly jen pár centimetrů od Artemisova nosu.

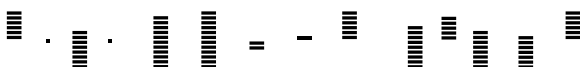
„Mluvíš s někým?“

„Já?“ hrál údiv Artemis. „S kým bych asi tak mluvil? Jsme v osmdesátém patře, jestli sis toho nevšiml.“

Blunt popadł chlapce za klopy a pozvedł ho do vzduchu.

„Třeba máš drát. Třeba nás zrovna teď někdo poslouchá.“

„Jak bych asi tak mohl mít drát, ty skopová hlavo? Ten váš mrňavý Rambo mě celou cestu nespustil z očí. Dokonce se mnou šel i na záchod.“

Spiro si hlučně odkašlal. „Poslyš, ty *Já mu to ukážu*, jestli ten kluk spadne dolů, tak můžeš rovnou skočit za ním, protože on má teď pro mě větší cenu než armáda bodyguardů!“

Blunt Artemise postavil.

„Však ty tu cenu nebudeš mít věčně, Fowle,“ zašeptal výhružně. „A až tvoje akcie klesnou, počkám si na tebe.“

Výtahem se zrcadlovým obložením sjeli do pětá-osmdesátého patra, kde čekal doktor Pearson a dva svalnatci. Podle toho, jak se dívali, bylo Artemisovi jasné, že to nejsou zrovna neurochirurgové. Popravdě řečeno, kdyby uměli rottweileři chodit po dvou, museli by vypadat nějak takhle. Zřejmě se hodili k tomu, aby rozbíjeli věci a na nic se neptali.

Spiro jednoho z nich přivolal.

„Pexi, víš, kolik si Antonelliové účtují za ztrátu svých lidí?“

Pex o tom musel chvíli uvažovat. Rty se mu přitom neslyšně pohybovaly.

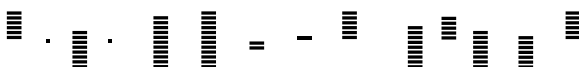
Jo, počkat, vím. Dvacet táců za železo a patnáct za vopici.“

„Když jsou mrtví, jo?“

„Mrtví nebo indava- inliva- no, vyřazený.“

„Dobře,“ kývl Spiro. „Ty a Chips půjdete za Carlou Frazettiovou a řeknete jí, že jí dlužím pětaticet tisíc za tým. Pošlu jí to ráno na účet na Kajmanské ostrovy.“

Slámu to samozřejmě zaujalo a také nemálo polekalo.

„Promiňte? Pětatřicet tisíc? Ale já jsem ještě živý. Dlužíte jí jen dvacet za Mokašína, leda by těch dalších patnáct táců byl můj bonus?“

Spiro povzdechl se skoro přesvědčivou lítostí.

„Tak to prostě je, Sy,“ řekl a udeřil Slámu hravě do ramene. „Ten kšeft je veliký. Obrovský. Částky jak telefonní čísla. Nemůžu si dovolit žádné skulinky. Možná něco víš, možná ne. Ale já nehodlám riskovat, že dáš tip Phonetixu nebo někomu jinému z mých konkurentů. To určitě chápeš.“

Sláma vycenil řadu silných zubů.

„Chápu to až moc dobře, Spiro. Jsi zákeřná zmije. Ten kluk mi nabídnul dva miliony dolarů, když ho pustím.“

„Měl jsi ty prachy vzít,“ ušklíbl se Arno Blunt a postrčil Slámu do obrovských Pexových paží.

Mužiček řečnil dál, ještě když ho táhli do chodby.

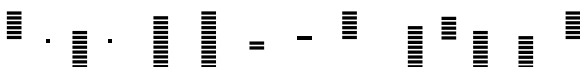
„Radši mě zakopej hluboko, Spiro. Radši mě zakopej hodně hluboko.“

Spiro přimhouřil oči, až z nich zbyly jen vlhké štěrby.

„Slyšeli jste ho, chlapci? Než půjdete k Frazettiové, zakopejte ho hodně hluboko.“

Doktor Pearson vedl celou skupinu do pancéřované místnosti. Museli projít malým předpokojem.

„Postavte se prosím na podložku skeneru,“ požádal Fowla doktor Pearson. „Tam dovnitř se nesmějí dostat žádné zárodky. A štěnice už vůbec ne. Myslím elektronické.“

Artemis stoupl na rohožku. Probořila se mu pod nohama jako houba a postríkala mu boty pěnou.

„Dezinfekční pěna,“ vysvětloval Pearson. „Zabije každý virus, který jste třeba někde potkal. Máme teď v trezoru několik biotechnologických experimentů. Jsou dost citlivé na nákazu. A kromě toho má ta pěna ještě jednu výhodu, totiž že zkratuje všechna špionážní zařízení, která třeba máte v botách.“

Mobilní skener nad Artemisovou hlavou ho na chvíli zalil fialovým světlem.

„To je jeden z mých vlastních vynálezů,“ vysvětloval Pearson. „Kombinovaný skener. Spojil jsem termální a rentgenový paprsek s detektorem kovů. Ten paprsek prakticky rozloží vaše tělo na prvky a tady je zobrazí.“

Artemis uviděl svůj vlastní trojrozměrný obraz, jak se vykresluje na malé plazmové obrazovce. Zatajil dech a modlil se, aby Klusáková zařízení skutečně byla tak chytrá, jak si kentaur myslel.

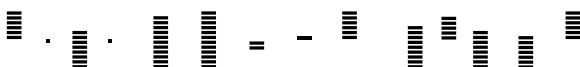
Na obrazovce se rozblikalo malé červené světýlko v přední části Artemisova saka.

„Aha?“ řekl doktor Pearson a utrl knoflík. „Copak to tu máme?“ Stisknutím knoflík otevřel a objevil se malý čip, mikrofon a baterie.

„Moc pěkné, mikroštěnice! Náš mladý přítel se nás pokoušel špehovat, pane Spiro.“

Jon Spiro se nerozlítl. Vlastně byl nadšený, že má příležitost se vytahovat.

„Tak vidíš, mladej. Možná jsi génius, ale sledování a špionáž jsou můj obor. U mě ti neprojde nic. A čím

dřív se s tím smíříš, tím rychleji to budeme mít z krku.“

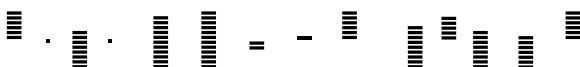
Artemis sestoupil z podložky. Návnada zabrala a o skutečné „štěnice“ systém ani nezavadil. Pearson byl chytrý, ale Klusák chytřejší.

Fowl se pečlivě rozhlédl po předpokoji. Bylo toho tady víc. Každý čtvereční centimetr kovového povrchu měl v sobě nějaké bezpečnostní nebo sledovací zařízení. I neviditelnému mravenci by dělalo potíže se sem dostat, natož dvěma lidem, elfce a permoníkovi - tedy jestli permoník přežije Pexe a Chipse.

Samotný trezor byl impozantní. Většina firemních trezorů *vypadá* impozantně, je tam spousta chrómu a kódových zámků, ale to všechno má jen udělat dojem na akcionáře. Ve Spirově trezoru nebyl ani jediný spínač, který by tu neměl co dělat. Na titanových dvojitých dveřích si Artemis všiml nejmodernějšího počítačového zámku. Spiro vytůkal složitou sekvenci čísel a metr tlusté dveře se odsunuly. Za nimi byla další bariéra, druhé dveře.

„Představ si, že jsi zloděj,“ vysvětloval Spiro jako herec, uvádějící představení, „a nějak se dostaneš do budovy; projdeš kolem elektronických očí a zamčených dveří. Pak si představ, že nějak oklameš lasery, senzorickou rohož a kódované dveře a otevřeš první bránu trezoru - což mimochodem nedokáže nikdo. A když si to už představujeme, předpokládejme ještě, že jsi vyřadil z provozu půl tuctu kamer, ale i pak, dokonce i po tom všem - dokázal bys udělat tohle?“

Spiro se postavil na malou červenou tečku namalovanou na podlaze přede dveřmi. Položil pravý palec

na gelový skener, přidržel si levé víčko otevřené a jasně vyslovoval:

Jon Spiro. Jsem šéf, tak rychle otevři.“ Staly se čtyři věci. Skener sítnice sejmul levé oko a obraz poslal do počítače. Destička pro snímání otisků prověřila palec a hlasový analyzátor prozkoumal Spirův přízvuk, zabarvení hlasu a intonaci. Když počítač všechny tyhle informace potvrdil, poplachové signály se vypnuly a druhé dveře se otevřely. Objevil se veliký trezor.

V samém jeho středu, uprostřed speciálně vyrobeného ocelového sloupu, ležela Kostka X. Byla uzavřená v plexisklovém pouzdře a na její stěny mířilo ze všech stran aspoň šest kamer. Před ní stáli zády k sobě dva mohutní strážci, kteří vlastními těly chránili technologii skřítků.

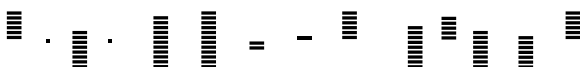
Spiro si nedokázal odpustit rýpnutí. „Na rozdíl od tebe,“ řekl, „já si svoji techniku hlídám. Druhý takovýhle trezor na světě nenajdeš.“

„Živí strážci ve vzduchotěsné místnosti? Zajímavé.“

„Ti chlapíci mají vysokohorský výcvik. Kromě toho strážte každou hodinu měníme a všichni mají s sebou láhve s kyslíkem, což jim stačí. Co sis myslel? Že tu udělám větrací otvory?“

Artemis se zamračil. „Nemusíte se předvádět, Spiro. Jsem tady; vyhrál jste. Nemohli bychom s tím pohnout?“

Spiro vytřukal poslední sérii čísel na klávesnici sloupu a plexisklové stěny se rozestoupily. Potom vytáhl Kostku z měkkého hnízdečka.

„Nezdá se vám, že to přeháníte?“ podotkl Artemis. „Tohle všechno je sotva potřeba.“

„Člověk nikdy neví. Nějaký nepoctivec by se mě mohl pokusit připravit o mou výhru.“ Spiro se obrátil tváří k malíckému mikrofonu na povrchu sloupu.

Artemis zkusil dobře vypočítaný sarkasmus.

„Prosím vás, Spiro. To jste si myslel, že se sem pokusím vloupat nebo co? Třeba že sem přiletím se svými kamarády skřítky a tu vaši krabičku vám odčaruju?“

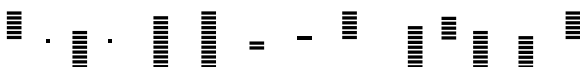
Spiro se zasmál. „Můžeš si sem přivést tolik kamarádů skřítků, kolik jen chceš, Artíku; na to, aby ta Kostka nezůstala na svém místě, bys potřeboval zázrak.“

Julie byla vzhledem k místu narození americkou občankou, ačkoli její bratr se narodil na druhém konci světa. Byla ráda, že je zase ve své zemi. V hluku chicagské dopravy v a neutuchajícím sboru hlasů lidí všech národností se cítila doma. Milovala mrakodrapy a větrací mříže a přátelské jedovatosti pouličních obchodníků. Jestli bude mít někdy šanci se usadit, bude to v Americe. Ale někde na západním pobřeží, kde je slunce.

Kroužila s Myrtou kolem Spirovy jehly v dodávce s tmavými okny. Skřítko seděla vzadu a sledovala na vizoru přílby živý přenos z Artemisovy kamzornice.

V jedné chvíli vystřelila triumfálně nikou do vzduchu.

Julie zastavila na červenou. „Jak to jde?“

„Slušně,“ odpověděla Myrta a zvedla vizor. „Vedou Slámu zahrabat.“

„Fajn. Přesně, jak to Artemis předpovídal.“

„A Spiro zrovna pozval všechny Artemisovy kamarády skřítky do budovy.“

Tohle byl klíčový okamžik. Kniha skřítkům zakazovala vstoupit do lidských domů bez pozvání. Teď se mohla Myrta vloupat dovnitř a řídit tam, aniž porušila skřítkovská pravidla.

„Skvěle,“ usmála se Julie. Jsme tam. Budu si to moct vyřídit s tím chlapem, co střelil mého bratra.“

„Ne tak rychle. Tenhle dům má ten nejlepší bezpečnostní systém, co jsem kdy u Blátivých viděla. Spiro tam má pár triků, na které jsem ještě nikde nenarazila.“

Julie konečně našla parkovací místo naproti hlavním otáčivým dveřím Jehly.

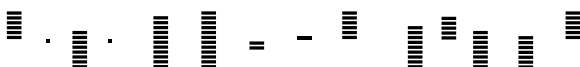
„Pro toho koníčka dole to ale nebude problém, ne?“

„To ne, jenže Klusák nám nemá pomáhat.“

Julie zaostříla dalekohled na dveře. Já vím, jenže všechno záleží na tom, jak ho požádáš. Někdo tak chytrý jako Klusák - ten potřebuje výzvu.“

Z Jehly vyšly tři postavy. Dva velcí muži v černém a menší, nervózní osůbka. Sláma mrskal nohama tak rychle, že to vypadalo, jako by tancoval dupáka. Ne že by měl šanci utéct. Pex a Chips ho drželi pevně jako dva jezevci, když se perou o kost.

„Támhle je Sláma. Asi bychom ho měly krýt. Pro všechny případy.“

Myrta si připnula postroj, stiskla tlačítko a rozložila křídla.

„Budu je sledovat ze vzduchu. Ty dávej pozor na Artemise.“

Julie si zapojila video z jednoho z přenosných počítačů v náhradních přílbách. Na obrazovce ožil pohled z Artemisovy perspektivy.

„Myslíš, že Sláma vážně potřebuje pomoc?“ zeptala se.

Myrta jí zmizela před očima. „Pomoc? Já s ním letím jenom proto, aby těm dvěma Blátivým nic neudělal.“

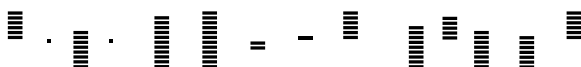
V trezoru už měl Spiro dost své hry na přátelského hostitele.

„Já ti teď budu vyprávět takový příběh, Arty,“ řekl a láskyplně pohladil Kostku X. „Byl jeden irský kluk, který si myslel, že už je připravený na velké věci. Tak se zapletl s jedním velice významným obchodníkem.“

Neříkej mi Arty, protestoval v duchu Fowl junior. Arty mi říká můj otec.

„Tomu obchodníkovi se takové jednání vůbec nelíbilo, takže mu to oplatil a toho kluka vytáhnul do skutečného světa, i když chlapec kopal a ječel. A teď se ten kluk musí rozhodnout: řekne tomu obchodníkovi, co ví, nebo sebe i svou rodinu vystaví smrtelnému nebezpečí? Tak co, jak to bude, Arty?“

Spiro právě dělal zásadní chybu: hrál si s Artemisem Fowlem. Pro dospělé bylo těžké uvěřit, že tenhle bledý třináctiletý chlapec jim může skutečně být nebezpečný. Artemis se toho snažil využít tím, že se ob-

lékl sportovněji, ne do svého obvyklého luxusního obleku. Také si v letadle cvičil nevinný pohled doširoka otevřených očí, jenže když máte každé oko jiné barvy, moc doširoka oči otevírat nemůžete.

Blunt šťouchl Artemise mezi lopatky.

„Pan Spiro se tě na něco ptal.“ Nové zuby mu při řeči cvakaly.

Jsem tady, ne?“ odpověděl Artemis. „Udělám, co budete chtít.“

Spiro položil Kostku X na dlouhý ocelový stůl, který stál uprostřed trezoru.

„Chci, abys odstranil tu Věčnou šifru a uvedl Kostku do chodu, a to hned teď.“

Artemis si přál, aby se uměl na povel potit; jeho úzkost by vypadala opravdověji.

„Hned teď? To není tak jednoduché.“

Spiro popadl chlapce za ramena a zadíval se mu do očí.

„A proč by to nebylo jednoduché? Prostě tam vytukej kódové slovo a jedem!“

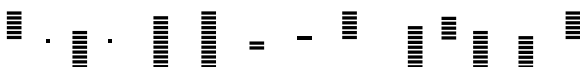
Artemis odvrátil své různobarevné oči a zadíval se na podlahu.

„To nemá žádné jednoduché kódové slovo. Věčná šifra je právě udělaná tak, aby byla nevratná. Musím rekonstruovat celý jazyk. To může trvat řadu dní.“

„Ty nemáš žádné poznámky?“

Jistěže mám. Na disku. V Irsku. Tvoje opice mi nedovolila nic si s sebou vzít, aby v tom nebyla výbušnina nebo tak.“

„Můžeme se napojit na tvůj harddisk odtud?“

„To ano. Ale ty poznámky mám jen na CD. Mohli bychom pro ně do Irska doletět. Osmnáct hodin tam a zpátky.“

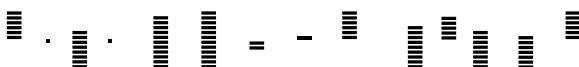
Spiro o něčem takovém nehodlal ani uvažovat. „Na to zapomeň. Dokud jsi tady, mám tě v hrsti. Kdo ví, jaké překvapení by na mě čekalo v Irsku? Uděláme to tady. Ať to trvá, jak dlouho chce.“

Artemis povzdechl: „No tak dobře.“

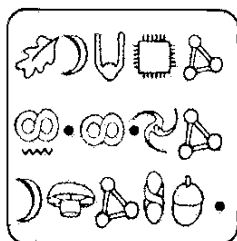
Spiro vrátil Kostku do schránky z plexiskla.

„Hezky se vyspi, chlapečku, protože zítra tuhle věcičku oloupeš jako cibuli. A jestli ne, tak se s tebou stane přesně to, co se právě teď děje Sy Hrabbeymu.“

Artemisovi tahle hrozba moc těžkou hlavu nedělala. Nevěřil, že by Sláma byl v nějakém nebezpečí. Po pravdě řečeno, jestli tu někdo měl nějaké problémy, tak to byli ti dva svalovci Pex a Chips.

DUCHOVÉ V SOUKOLÍ

PROLUKA V PRŮMYSLOVÉ ZÓPĚ MALTHOUSE, Jižní CHICAGO

Jon Spiro nenajal Pexe a Chipse pro jejich konverzační schopnosti. Když se o místo ucházeli, dostali jen jeden úkol. Stovce uchazečů dali do ruky vlašský ořech, který měli jakýmkoli způsobem rozbít. Uspěli jen dva. Pex na ořech několik minut řval a pak ho rozmáčkl mezi obrovskými dlaněmi. Chips zvolil spornější metodu. Popadl toho, kdo mu úkol zadal, za ohon a rozbil ořech jeho čelem. Oba muži byli na místě přijati. Rychle se z nich stali nejspolehlivější pomocníci Ar-na Blunta pro práce v domácím prostředí. Mimo Chicago je nepouštěli - mohli by potřebovat číst v mapě a v tom ani Pex, ani Chips příliš dobří nebyli.

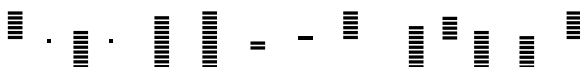
Ted' právě přátelsky klábosili pod úplňkem, zatímco Sláma kopal jámu o velikosti trpaslíka ve vyschlé hlíně za opuštěnou cementárnou.

„Hádej, proč mi říkaj Pex,“ vybídl svalovec svého druhu, a aby mu napověděl, nadmul prsní svaly.

Chips otevřel sáček bramborových chipsů, které pořád žvýkal.

„Co já vím. To je jako zkratka od něčeho?“

„Čeho jako?“

„Co já vím,“ opakoval Chips. Říkával to často. „Francis?“

To dokonce i Pexovi přišlo hloupé. „Francis? Proč by Pex byla zkratka pro Francis?“

Chips pokrčil ramený. „No co. Měl jsem strejdu Roberta a všichni mu říkali Bobby. To je taky nesmysl.“

Pex obrátil oči v sloup. „Znamená to pek-to-rá-ly, pitomče. Pex je zkratka pro pektorály, jako že mám velký svaly na prsou.“

Sláma v jámě tiše zasténal. Poslouchat tohle nemsmyslné plácání bylo skoro stejně hrozné, jako že musel kopat jámu rýčem. Sláma byl v pokušení odchýlit se od plánu a zarýt se do sypké půdy, ale Artemis v téhle fázi nechtěl žádné ukázky skřítkovských schopností. Kdyby on zmizel a tihle pitomci unikli bez mesmeru, tak by Spirův stihomam ještě o něco zesílil.

Nahoře se Chips dychtivě zapojil do hry.

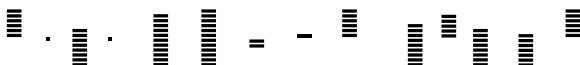
„A hádej, proč mi říkají Chips,“ řekl a schoval sáček chipsů za zády.

Pex si mnul čelo. Tohle věděl.

„Neříkej mi to,“ žádal Já na to přijdu.“

Sláma vystrčil hlavu z jámy. „Protože jí chipsy, idiote. Chips jí chipsy. Vy dva jste ti nejpitomější Bláťiví, jaké jsem kdy potkal. Proč mě rovnou nezabijete? Aspoň bych nemusel poslouchat ty vaše bláboly.“

Do Pexe a Chipse jako když uhodí. Při těch svých duševních cvičeních málem zapomněli na malého mužíka v jámě. Kromě toho nebyli zvyklí na to, aby jejich budoucí oběti říkaly něco jiného než: „Ne, ne, probóha vás prosím, ne.“

Pex se naklonil přes okraj hrobu. Jak jsi to myslel, *bláboly*?“

„Myslím všechny ty řeči o Pexovi a Chipsovi.“

Pex zavrtěl hlavou. „Ne, co jako znamená to slovo *bláboly*? To jsem nikdy neslyšel.“

To mu Sláma s potěšením vysvětlil. „To znamená žvanění, plkání, nesmysly, kecy, kdy, pitomosti. Je ti to už dost jasný?“

To poslední slovo Chips znal. „Pitomosti? Hele, to je urážka! Ty nás urážíš, trpajzlíku?“

Sláma sepnul ruce v posměšném díkůvzdání. „No konečně mu to došlo.“

Obě gorily nevěděly, jak mají na něco takového reagovat. Na světě žili jen dva lidé, kteří je pravidelně uráželi - Arno Blunt a Jon Spiro. Ale to patřilo k práci -to člověk prostě ignoroval a myslel na něco jiného.

„Musíme tu jeho hubu poslouchat?“ zeptal se Pex svého partáka.

„Řek bych, že ne. Já třeba zavolám pana Blunta.“

Sláma zasténal. Kdyby tupost byla zločin, tak tihle dva by byli nejhledanější světoví zločinci.

„Vy mě máte zabít. O to šlo, ne? Tak mě zabijte, ať to mám z krku.“

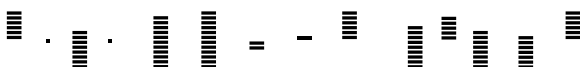
„Co myslíš, Chipsi? Tak ho prostě zabijem?“

Chips žvýkal hrst chipsů s paprikovou příchutí. Jo. Jasně. Rozkaz je rozkaz.“

Já být vámi, tak mě *nezabiju* prostě,“ vložil se do toho Sláma.

„Cože?“

„Kdepak. Po tom, jak jsem tady zrovna urážel vaši inteligenci? Kdepak, já si zasloužím prostě nezabít.“

Pexovi se div nekouřilo z hlavy, jak se mu přehříval mozek.

„To je fakt, mrňousi. My tě prostě nezabijem. Nás někdo jen tak neurazí!“

Sláma se neobtěžoval upozornit ho, že ta poslední promluva byla přinejmenším dvojznačná.

„Máš pravdu. Moc kecám a zasloužím si všechno, co mě čeká.“

Chvilku bylo ticho, jak se Pex a Chips snažili přijít na něco horšího, než je obvyklé hladké zastřelení.

Sláma jim dal minutku a pak zdvořile navrhl: Já být vámi, zakopu mě zaživa.“

Chips se zhrozil.

„Zakopat zaživa? To je strašný! Ječel bys a hrabal bys hlínu. Moh bych z toho mít zlé sny.“

„Slibuju, že budu ležet klidně. Ostatně si to zasloužím. Řek jsem přece o vás, že jste dva neandrtálci, co se přežili a mají tak leda jednu mozkovou buňku. Dohromady.“

„To jsi fakt řek?“

„No teď už ano.“

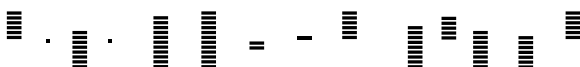
Pex byl z těch dvou impulzivnější. „Tak hele, pane Hrabbej. Víš, co my uděláme? My tě zakopáme zaživa!“

Sláma se chytil za hlavu: „Ta hrůza!“

„Řek sis o to, kamaráde.“

„To jsem řek, to je pravda.“

Pex popadl z kufru auta náhradní rýč. „Nikdo mi nebude říkat, že jsem válec, co se zašil do mokrého bunkru!“

Sláma si poslušně lehl do hrobu. „Ne. To určitě nikdo.“

Pex divoce házel hlínu, svaly vypěstované v posilovně mu napínaly rukávy saka. Za pár minut bylo Slámovo tělo úplně zakryté.

Chips byl trochu nesvůj. „To bylo děsný. Děsný. Chudák malej.“

Pex byl neúprosný. „No, řek si o to. Řek nám... ty všechny věci.“

„Ale zakopat zaživa? To je jako v hororovém filmu. Víš, v takovém tom strašném.“

„Ten jsem asi viděl. Takovej ten, co tam na konci šla taková spousta slov?“

„Jo, to je on. Řeknu ti, ty slova mně ho kapku zkazily.“

Pex zadupával navršenou hlínu. „Neboj, kámo. V tomhle filmu žádný slova nebudou.“

Nasedli znovu do svého chevroletu. Chips byl pořád ještě trochu nervózní.

„Víš, ono je to takový víc dovopravdy než ve filmu, když je to dovopravdy.“

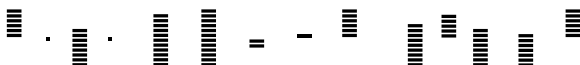
Pex ignoroval značku zákazu vjezdu a vyrazil na silnici. „To ty smrady. V kině nic necejtíš.“

Chips dojatě popotáhl. „Hrabbey musel mít nakonec strach.“

„Divný, kdyby neměl.“

„Protože jsem ho slyšel brečet. Ramena se mu třepaly, jako by se smál. Ale určitě brečel. To by musel bejt cvok, ne, kdyby se smál, když ho zahrabávají zaživa?“

„To určitě brečel.“

Chips otevřel sáček chipsů se slaninou.
„Jo. Určitě brečel.“

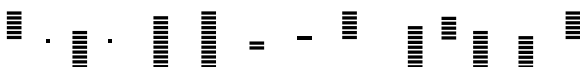
Sláma se tak smál, že se prvním soustem hlíny málem zalknul. To byli ale šašci! Na druhou stranu měli štěstí, že *byli* šašci, jinak si mohli vybrat metodu své *vlastní* popravy.

Sláma s vyhákovanou čelistí tuneloval pět metrů přímo dolů a pak zamířil na sever, kde ho budou kryt opuštěná skladiště. Jeho vousy vysílaly všemi směry sonarové signály. V těchhle zastavěných oblastech opatrnosti nikdy nezbývá. Vždycky tu žijí nějaká zvířata, a kromě toho mají Blátiví ve zvyku zakopávat do země věci na takových místech, kde by to člověk vůbec nečekal. Trubky, odpadové jímky a sudy s průmyslovým odpadem, do toho všeho se už v životě nechtě zakousl. A není nic horšího, než když se vám v puse ocitne něco, co jste nečekali, zvlášť když se to svíjí.

Bylo to příjemné zase tunelovat. K tomu jsou permoníci zrozeni. Se zalíbením mnul hlínu mezi prsty a brzo zachytil pravidelný dálkový rytmus. Nahrnoval hlínu mezi drtící zuby, dýchal přivřenými nosními dírkami a odpadu se zbavoval na druhém konci.

Antény vousů Slámu informovaly, že nad ním nejsou žádné vibrace, tak se tedy odrazil vzhůru za pomoci posledních zbytků permonického plynu, který ho vynesl z jámy.

Myrta ho chytila metr nad zemí.
„Kouzelné,“ podotkla.

„Co vám mám říct?“ nehodlal se Sláma omlouvat. Já jsem přírodní síla. Vy jste byla celou dobu tady nahore?“

„Ano, pro případ, že by se něco začalo vymykat z rukou. Za ten výkon bys zasloužil Oscara.“

Sláma si oklepal hlínu ze šatů. „Pár výstřelů z Neutrína by mi bylo ušetřilo spoustu hrabání.“

Myrta se usmála a její úsměv se až přízračně podobal Artemisovu. „To nebylo v *plánu*. A my se budeme držet *plánu*, je to tak?“

Přehodila permoníkovi přes ramena maskovací fólii a připnula si ho k Bóji.

„Pomalů, jo?“ varoval s obavami Sláma. „Permoníci jsou podzemní tvorové. Nemáme rádi lítání; dokonce se nám ani nelíbí moc vysoko skákat.“

Myrta nastartovala křídla a zamířila do centra. „Budu na tebe brát takový ohled, jaký ty bereš na policii.“

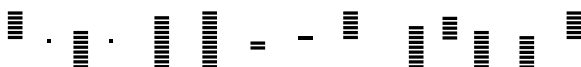
Sláma zbledl. Bylo to zvláštní, že ho taková malinká elfka může vyděsit víc než dva svalnatí obři.

„Myrto, jestli jsem vás někdy něčím urazil, tak to bezvýhradně -“

Větu nedořekl, protože náhlé zrychlení mu dokonale zavřelo ústa.

SPÍROVA JEHLA

Arno Blunt doprovodil Artemise do jeho cely. Byla pohodlná - měla vlastní koupelnu, televizi, video, CD přehrávač. Jen pár maličkosť tu chybělo: okna a klika na dveřích.

Blunt poplácal Artemise po hlavě.

Já nevím, co se stalo v té restauraci v Londýně, ale zkus něco takového tady a já tě obrátím naruby a tvoje vnitřnosti si dám k večeři.“ Vycenil špičaté zuby, a aby dodal svým slovům váhu, naklonil se blíž k chlapci a zašeptal mu do ucha: „Ať si šéf říká, co chce, nebudeš užitečný navěky, takže být sebou, chovám se ke mně ohromně slušně!“

Artemis slyšel, jak Bluntovy zuby každou slabiku odcvakávají.

„Ty být mnou,“ odpověděl, „tak bych já byl tebou, a kdybych byl tebou, tak bych se schoval někde hodně daleko.“

„Vážně? A pročpak?“

„Protože -“ udělal dramatickou pauzu, aby si Blunt náležitě uvědomil jeho příští slova, „Butler si pro tebe jde. A dost zuří.“

Spirův bodyguard o pár kroků ucouvl. „To těžko, mladej. Viděl jsem ho padnout. Viděl jsem krev.“

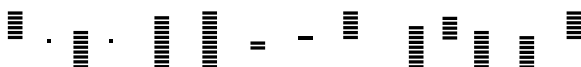
Artemis se zasmál: „Neřekl jsem, že je živý. Řekl jsem jen, že jde.“

„Ty mě chceš akorát zblbnout. Pan Spiro mě varoval!“ Blunt couval ze dveří a nespouštěl přitom z chlapce oči.

„Neboj, Blunte. Nemám ho tady v kapse. Máš ještě pár hodin, možná i dnů, než přijde čas.“

Arno Blunt práskl dveřmi tak, až se zárubeň zachvěla. Artemis se usmál. Aspoň nějaké potěšení.

Po chvíli vstoupil do sprchy a pustil si na sebe prudký proud horké vody. Popravdě řečeno, úplně bez

obav nebyl. Jedna věc byla vymyslet plán doma v bezpečí, a druhá věc provést ho přímo ve lvím doupěti. A i když by to nikdy nepřiznal, jeho sebejistota v posledních pár dnech utrpěla značné rány. Tehdy v Londýně ho Spiro převezl, a bez zvláštního úsilí: tam mu napochodoval do pasti jako naivní turista do postranní uličky.

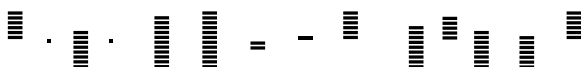
Fowl mladší si byl dobře vědom svých schopností. Byl intrikán, plánovač, tvůrce nekalých činů. Neznal větší radost než provést dokonalý plán. V poslední době však jeho vítězství zkalily výčitky, zvláště nad tím, co se stalo Butlerovi. K tomu, aby svého starého přítele ztratil, měl tak blízko, že se mu na to nechtělo ani myslet.

To se musí změnit. Otec na něj brzo bude dohlížet - už teď doufá, že se bude syn rozhodovat správně. A když nebude, je docela možné, že mu Fowl senior možnost rozhodování vezme. Vzpomněl si na otcova slova: „*A co ty, Arty? Půjdeš tou cestou se mnou? Až přijde pravá chvíle, využiješ svou šanci být hrdinou?*“

Odpověď na tuhle otázku stále ještě neznal.

Po sprše se Artemis zabalil do županu s monogramem svého věznitele. Spiro mu zlatými písmeny připomínal svou přítomnost a navíc ho v cele sledovala kamera průmyslové televize s čidlem pohybu.

Fowl junior se soustředil na obtížný úkol, jak se vloupat do Spirova trezoru a ukrást Kostku X zpátky. Mnohá ze Spirových bezpečnostních opatření předpovídal a zařídil se podle toho při balení. A ačkoli některá z nich byla nečekaná a dost vynalézavá, měl na

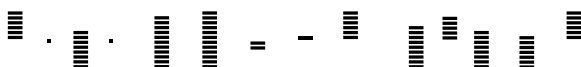
své straně techniku skřítků -as trochou štěstí i Klusáka. Kentaur dostal rozkaz, aby jim nepomáhal, ale když mu Myrta to vloupání předloží jako zkoušku, byl si Artemis jistý, že kentaur nedokáže odolat. Posadil se na postel a ledabyly se podrbl na krku. Latex mikrofону přečkal sprchu bez úhony -přesně, jak ho ujišťovala Myrta. Bylo příjemné vědět, že není ve svém vězení sám.

Protože mikrofon fungoval na základě vibrací, nemusel Artemis mluvit nahlas, aby byly jeho instrukce odeslány.

„Dobrý večer, přátelé,“ zašeptal zády ke kameře. „Všechno běží podle plánu, pokud předpokládám, že Sláma se z toho dostal živý. Musím vás upozornit, abyste očekávali návštěvu Spirových goril. Jsem si jistý, že jeho personál monitoruje ulice a že by ho mělo ukolébat do falešného pocitu bezpečí, když bude věřit, že moji lidé byli odstraněni. Pan Spiro mi laskavě poskytl prohlídku domu a doufám, že jste zaznamenali všechno, co potřebujeme pro úspěšné završení své mise. Domnívám se, že místní termín pro tento typ operace je *vloupačka*. Chci, abyste udělali tohle.“

Artemis šeptal pomalu, každý bod jasně vyslovoval. Bylo životně důležité, aby členové jeho týmu splnili zadané instrukce do písmene. Pokud to neudělají, celý plán může vybuchnout jako sopka. A on právě teď seděl na jejím kráteru.

Pex a Chips byli v dobré náladě. Když se vrátili do Jehly, nejenže jim pan Blunt hned dal slíbený pětitisícový bonus za Sy Hrabbeého, ale zadal jim také další

úkol. Vnější bezpečnostní kamery Jehly objevily černou dodávku parkující proti hlavnímu vchodu. Byla tam už přes tři hodiny a při kontrole záznamů se zjistilo, že auto nejdřív víc než hodinu objíždělo dům a hledalo místo. Pan Spiro je varoval, aby dávali pozor na podezřelá auta, a tohle rozhodně podezřelé bylo.

Jděte tam dolů,“ přikázal jim Blunt ze svého křesla v bezpečnostní centrále, „a jestli tam vevnitř někdo dýchá, tak se ho zeptejte, proč dýchá zrovna před mým domem.“

Takovýmhle instrukcím Pex a Chips rozuměli. Žádné vyptávání, žádné složité přístroje. Prostě otevřít dveře, všechno vyděsit, zavřít dveře. Hračka. Ve výtahu z dobré nálady mlátili jeden druhého do ramene, dokud jim horní část paží úplně nezmrtněla.

„Dneska si mužem vydělat pěkný prachy, kámo,“ řekl Pex a masíroval si biceps, aby zase rozproudil krev.

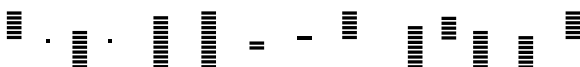
„No jasně,“ radoval se Chips a myslel na všechna ta DVD se Sezame, otevři se, která si bude moci koupit. „Za to bude určitě další bonus. Aspoň pět táců. To je dohromady...“

Několik okamžiků bylo ticho a oba muži počítali na prstech.

„To je hodně prachů,“ řekl konečně Pex.

„Jo, hodně prachů,“ souhlasil Chips.

Julie měla dalekohled zaostřený na otáčivé dveře Jehly. Bylo by snazší použít Optix na skřítkovské přilbě, ale její hlava se v posledních dvou letech bohužel hodně zvětšila. A to nebyla jediná změna. Julie se z

kostnatého dítěte proměnila v pružnou atletku. Dokonalý osobní strážce z ní však zatím nebyl; ještě bylo potřeba vyžehlit pár záhybů. Na osobnosti.

Julie Butlerová nade vše milovala legraci, bez ní nemohla žít. Děsila ji představa, že třeba jednou bude stát s kamennou tváří za zády nějakého politika. Nejspíš se zblázní nudou - leda by ji Artemis požádal, aby zůstala jako profesionálka u něj. S Artemisem Fowlem po boku se člověk nenudí nikdy, ale to se nejspíš nestane. Ujistil přece všechny, že tohle je jeho poslední akce. Po Chicagu už bude žít poctivě - pokud bude nějaké „po Chicagu“.

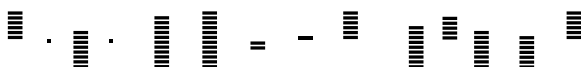
A tohle sledování byla taky nuda. Klidně sedět neměla Julie v povaze. Kvůli svému hyperaktivnímu založení nejednou neuspěla při výuce u madam Ko.

„Musíš být v míru sama se sebou, děvče,“ říkala japonská instruktorka. „Najdi si ve svém nitru klidné místo a spočiň v něm.“

Když madam Ko začala s těmihle moudrostmi kolem kung-fu, Julie měla obvykle co dělat, aby nežívala otevřeně. Butler to naopak žral. Ten pořád hledal svoje klidné místo a spočíval v něm. On vlastně z toho svého klidného místa vycházel jen proto, aby rozmačkal na kaši cokoli, co právě ohrožovalo Artemise. Možná proto on má vytetovaný svůj modrý diamant a Julie ne.

Z Jehly vyšlí dva svalnatí chlápkové. Chechtali se a jeden druhého mlátil do ramene.

„Kapitánko Krátká, akce,“ řekla Julie do vysílačky naladěné na Myrtinu frekvenci.

„Rozumím,“ odpověděla Myrta ze své pozice nad Spirovou jehlou. „Kolik nepřátel?“

„Dva. Velcí a tupí.“

„Potřebuješ krýt?“

„Ne. Ty dva zvládnou. Můžeš si s nimi promluvit, až se vrátíš.“

„Dobře. Za pět jsem dole, jen promluvím s Klusákem. A Julie, nepoznamenej je!“

„Rozumím.“

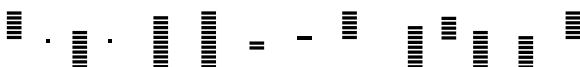
Julie vypnula vysílačku a přešla do zadní části dodávky. Strčila výstroj pod zvedací sedadlo pro ten nepravděpodobný případ, že by se těm dvěma přece jen povedlo ji zneškodnit. Něco takového nepředpokládala, ale její bratr by usvědčující výstroj určitě pro všechny případy schoval. Julie si svlékla sako a nasadila si baseballovou čapku štítkem dozadu. Pak otevřela zadní okénko a vylezla na ulici.

Pex a Chips přešli přes State Street k podezřelému autu. Rozhodně vypadalo podezřele, když mělo ta tmavá okna, ale ty dva to nijak neznepokojilo. Koneckonců, kdejaký bažant z prváku má dneska tmavá skla v oknech, aby si připadal jako chlap.

„Co myslíš?“ zeptal se Pex svého partáka.

Chips zat’al ruce v pěsti: „Že se nebudem namáhat s klepáním.“

Pex kývl. Tohohle plánu se obvykle drželi. Chips by byl vyrval dveře z pantů, kdyby se za autem nevy-nořila mladá dáma.

„Hledáte tátu?“ zeptala se dívka hlasem jako z MTV. Jeho pořad, no, někdo hledá, a on tady nikdy není. Táta tady *naprosto* není. A to myslím spirituálně.“

Pex a Chips mrkli zároveň. To mrknutí byl univerzální výraz z řeči těla a znamenal: *He?* Ta dívka byla nádherná běloško-asijská míšenka, ale z výrazu jejich tváří bylo jasné, že jí rozuměli asi stejně, jako kdyby mluvila latinsky. „Spirituálně“ mělo pět slabik, probouhal!

„To je tvoje auto?“ vyrazil do útoku Chips.

Dívka si stáčela ohon. „Pokud něco vůbec může, no, být něčí. Jeden svět, jeden lid, chápete? Vlastnictví je, no, iluze. Možná nevlastníme ani svoje těla. Mužem být, no, jenom sen nějakého vyššího ducha.“

Pex to nevydržel.

Je to tvoje auto?“ rozkřikl se a sevřel dívčin krk palcem a ukazováčkem.

Dívka kývla. Na mluvení jí v hrdle nezbylo dost dechu.

„To je lepší. Je v něm někdo?“

Tentokrát zavrtění hlavou.

Pex trochu povolil sevření.

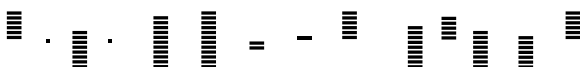
„Kolik vás je v rodině?“

Odpověděla šeptem, aby potřebovala co nejméně dechu.

„Sedm. Táta, máma, děda s babičkou a trojčata: Mo, Beau a Joe. Šli na suši.“

Pex dostal hned lepší náladu. Děda, babička, trojčata, to nevypadalo na problém.

„Tak dobře. Počkáme. Otevři, kotě.“

„Suši?“ opakoval Chips. „To je syrová ryba. Jeds to někdy, kámo?“

Pex držel dívku za krk, zatímco ona bojovala s klíčem.

„Jo. Jednou jsem to koupil v supermarketu.“

„Bylo to dobrý?“

„Jo. Hodil jsem to na deset minut do frit’áku. Šlo to.“

Dívka odsunula dveře dodávky a vlezla dovnitř. Pex a Chips ji následovali. Museli se sklonit, aby se vešli, a Pex na okamžik pustil dívčin krk. To byla chyba. Náležitě trénovaný žoldák by nikdy nedovolil nesvázanému zajatci, aby nastoupil do neprověřeného vozidla první.

Dívka klopýtla a padla na obě kolena na kobereček.

„Suši je dobrý s hranolkama,“ stačil říct Pex.

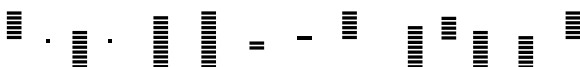
Dívčina noha zrovna vystřelila dozadu a zasáhla ho do hrudi. Najatý zabiják se zhroutil na podlahu a lapal po dechu.

Jéje,“ řekla dívka a narovнала se. „Nehoda!“

Chips měl pocit, že se mu to zdá, protože tahle popova hvězdička nebo co to bylo přece nemohla srazit k zemi devadesát kilo svalů.

„Ty... tys ho...“ koktal. „No to... to... To nejde!“

Jde,“ řekla Julie a udělala piruetu jako balerína. Jadeitový kroužek v jejím ohonu se roztočil, získal odstředivou sílu a zasáhl Chipse mezi oči jako kámen z praku. Vazoun se zapotácel a svezl se dozadu na koženkové sedadlo.

Pexovi se zatím vracel dech. Přestal divoce koulet očima a soustředil pohled na útočnici.

„Ahoj,“ řekla Julie a sklonila se nad ním. „Víš ty co?“

„Co?“ hlesl Pex.

„Suši se fritovat nemá,“ řekla dívka a dlaněmi uhodila zabijáka zároveň do obou spánků. Byl okamžitě v bezvědomí.

V tu chvíli se vynořil ze záchodu Sláma a zapínal si zadní poklopec dolovacích kalhot.

„O co jsem přišel?“ zeptal se.

Myrta se vznášela padesát metrů nad chicagským centrem, kterému se tady říkalo Smyčka podle křivky vyvýšené trati, jež střed města obepínala. Byla tady nahoře ze dvou důvodů. Jednak potřebovali provést rentgenový průzkum Spirovy jehly, aby mohli zkonstruovat trojrozměrné plány, a jednak si chtěla s Klusákem promluvit sama.

Na střeše činžáku z počátku dvacátého století zahlédla kamenného orla a přistála mu na hlavě. Po několika minutách se bude muset přesunout, nebo se vibracemi štítu začne kámen rozpadat.

Ve sluchátku se ozval Juliin hlas.

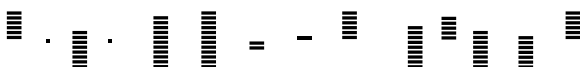
„Kapitánko Krátká, akce.“

„Rozumím,“ odpověděla Myrta. „Kolik nepřátel?“

„Dva. Velcí a tupí.“

„Potřebuješ krýt?“

„Ne. Ty dva zvládnou. Můžeš si s nimi promluvit, až se vrátíš.“

„Dobře. Za pět jsem dole, jen promluvím s Klusákem. A Julie, nepoznamenej jej!“ „Rozumím.“

Myrta se usmála. Julie byla číslo. Pravá Butlerová, jenže nepředvídatelná. Dokonce i při sledovačce nevydržela mlčet déle než pár vteřin. Z bratrovy disciplíny měla pramálo. Byla šťastný teenager, dítě. V tomhle oboru by vůbec neměla být. Artemis neměl právo zatáhnout ji do svých šílených plánů. Ten irský kluk ale měl v sobě něco, co jednoho přimělo zapomenout na všechny výhrady. Za posledních šestnáct měsíců kvůli němu Myrta bojovala s trollem, vyhojila celou jeho rodinu, potopila se do Severního ledového oceánu a teď se chystala neuposlechnout přímý rozkaz velitele Brízného.

Uvedla do chodu spojení s operačním.

„Klusáku! Slyšíte mě?“

Několik vteřin nic, pak se z mikroreproduktoru v přilbě ozval kentaurův hlas.

„Myrto! Počkejte chvíli, neslyším vás dobře. Budu muset doladit vlnovou délku. Mluvte na mě. Říkejte něco.“

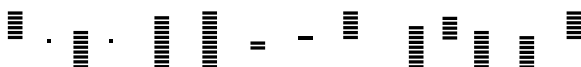
„Zkouška. Jedna dva tři. Jedna dva tři. Troll trhal stromy natruc trpaslíkovi.“

„Dobrý. Mám to. Jak to jde nahoře na blátě?“

Myrta se podívala na město pod sebou.

„Tady žádné bláto není. Jen sklo, ocel a počítače. Líbilo by se vám tu.“

„Kdepak! Mně ne, Blátiví jsou blátiví, at' nosí oblek nebo bederní roušku. Jediná dobrá věc na Blátivých je televize. Tady v PPTV jsou jen reprízy. Skoro mě mrzí, že už skončil ten proces se skřetími generály.

Vinni ve všech bodech obžaloby, díky vám. Rozsudky budou příští měsíc.“

Myrta cítila, jak jí úzkost pouští žaludek ze svého sevření. „Vinni! Díky nebesům. Teď konečně zase všechno poběží normálně.“

Klusák se zachechtal: „Normálně? Tak jestli toužíte po normalitě, minula jste se povoláním. S nějakou normalitou se můžete rozloučit, jestli tu Artemisovu hračičku nedostaneme od Spira zpátky.“

Kentaur měl pravdu. Její život nebyl normální od chvíle, kdy byla povýšena do Reko z mravnostního oddělení. Ale stála ona vůbec o normální život? Nebyl tohle ten důvod, proč se vůbec nechala přeložit od mravnostního?

„Tak proč voláte?“ zeptal se Klusák. „Stýská se vám po domově?“

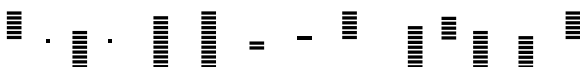
„Ne,“ odpověděla Myrta, a byla to pravda. Nestýskalo se jí. Od chvíle, kdy ji Artemis zatáhl do téhle své poslední intriky, si na Jistotu skoro nevzpomněla. „Potřebuju ale poradit.“

„Poradit? Skutečně? A není to náhodou jiný způsob, jak požádat o pomoc, co? Myslím, že velitel Břízný říkal přesně *Máte, co máte*. Pravidla jsou pravidla, Myrto.“

Myrta povzdechla. „Ano, Klusáku. Pravidla jsou pravidla. Julius má vždycky pravdu.“

„Správně. Julius má vždycky pravdu,“ opakoval Klusák, ale příliš přesvědčeně to neznělo.

„Ostatně byste nám stejně asi nedokázal pomoci. Spirova bezpečnostní opatření jsou hodně moderní.“

Klusák pohrdlivě odfrkl, a když si odfrkne kentaur, tak to je něco.

„To určitě! Co tam má? Pár plechovek a psa? Bojím, bojím.“

„Kéž by! V tomhle domě jsou věci, které jsem v životě neviděla. Chytré věci!“

V rohu Myrtina vizoru se rozsvítila malá obrazovka z tekutých krystalů. Klusák vysílal vizuál z policejního ústředí. Technicky vzato, něco takového by pro neoficiální operaci dělat neměl. Kentaur byl však zvědavý.

„Mimochodem, dobře vím, co děláte,“ řekl Klusák a zahrozil prstem.

„Nemám ponětí, co tím myslíte,“ odpověděla Myrta nevinně.

„*Ostatně byste nám stejně asi nedokázal pomoci. Spirova bezpečnostní opatření jsou hodně moderní,*“ opakoval kentaur její slova. „Hrajete na mou ješitnost. Já nejsem hloupý, Myrto.“

„No dobře. Možná hraju. Chcete slyšet čistou pravdu?“

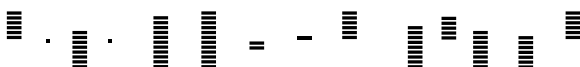
„Tak vy mi teď hodláte říct pravdu? To je u policistky zajímavá taktika.“

„Spirova jehla je pevnost. Dovnitř se bez vás prostě nedostaneme, i Artemis to připouští.“

Nechceme vybavení ani další skřítky. Jenom rady na dálku a možná trochu práce s kamerami. Nechtě spojení zapnuté, víc od vás nechci.“

Klusák se drbal na bradě. „Dovnitř se nedostanete, říkáte? Dokonce i Artemis to připouští?“

„*Bež Klusáka to nedokážeme.* Tak přesně to řekl.“

Kentaur se snažil, aby na něm nebylo vidět uspokojení.

„Máte video?“

Myrta odepnula od pásku příruční počítač. „Artemis něco natočil uvnitř v Jehle, hned vám to posílám.“

„Potřebuju plán budovy.“

Myrta přešla vizorem doleva a doprava, aby Klusák viděl, kde je.

„Proto jsem tady nahore. Udělám rentgenový průzkum. Za deset minut ho máte v počítači.“

Myrta uslyšela ve sluchátkách cinknutí. Tak se hlásil počítač. Její mail dorazil na policejní ústředí. Klusák soubor otevřel.

„Číselné kódy. V pořádku. Kamery. Žádný problém. Počkejte, až vám ukážu, co jsem vyvinul pro průmyslové kamery. Jedu zrychleně po“chodbách. Tramta-dadá! Aha, trezor. Na pětaosmdesátém. Našlápne podložky, antibiotické rohože. Senzory pohybu. Lasery citlivé na teplo. Termální kamery. Rozpoznávání hlasu, zornice a otisku palce...“ Odmlčel se. „Na Blátivého je to pozoruhodné.“

„To mi povídejte,“ souhlasila Myrta. „To je víc než pár plechovek a pes.“

„Fowl má pravdu. Beze mě nemáte šanci.“

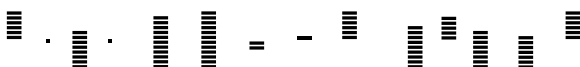
„Takže nám pomůžete?“

Klusák musel z tohoto okamžiku vytěžit co nejvíc. „Nic neslibuju, to si...“

„Tak ano?“

„Nechám spojení puštěné. Ale jestli se něco stane...“

„Chápu.“

„Je to bez záruky.“

„Bez záruky, jasně. Máte u mě bednu mrkve.“

„Dvě bedny. A basu broučí št'ávy.“

„Platí.“

Kentaurova tvář byla zardělá příslibem výzvy.

„Bude vám chybět, Myrto?“ zeptal se náhle.

Myrtu ta otázka zastihla nepřipravenou.

„Kdo?“ řekla, ačkoli už věděla.

„Ten mladý Fowl. Jestli všechno půjde podle plánu, zmizíme z jeho paměti. Už žádné další divoké plány a dobrodružství na ostří nože. Povedeme klidný život.“

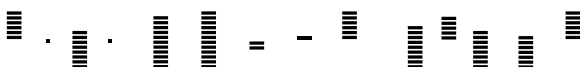
Myrta odvrátila oči, jako by se chtěla vyhnout Klusákovu pohledu, i když kamera v přilbě mířila stejným směrem jako její oči a on ji nemohl vidět.

„Ne,“ řekla. „Nebude mi chybět.“ Její oči však říkaly něco jiného.

Myrta několikrát v různých výškách obkroužila Jehlu, dokud rentgenový skener nenashromáždil dostatek dat pro trojrozměrný model. Pak odeslala kopii souboru na policejní ústředí Klusákovi a vrátila se do dodávky.

„Říkala jsem ti snad, že je nemáš poznamenat,“ vytkla Julii a sklonila se nad oběma bezvědomými zabíjaky.

Julie pokrčila rameny. „No co. Nic moc jim není, skřítko. Trošku jsem se nechala unést v zápalu boje. Tady tomuhle nasyp pár modrých hvězdiček a pošli ho po svých.“

Myrta přejela prstem po dokonale kulaté modřině na Chipsově čele.

„Měla jsi mě vidět,“ pokračovala Julie. „Prásk, prásk, a už leželi. Neměli šanci.“

Myrta poslala po prstě jedinou jiskru; smazala modřinu, jako vlhký hadr smaže kolečko po šálku s kávou.

„Mohla jsi je omráčit Neutrinem, ne?“

„Neutrinem? To by nebyla žádná zábava.“

Kapitánka Krátká si sňala přilbu a zamračila se nahoru na to lidské mládě.

„Tohle nemá být zábava, Julie. To není hra. Já jsem myslela, že sis to už uvědomila, po tom, co se stalo Butlerovi.“

Juliin úsměv zmizel. „Já vím, že to není hra, kapitánko. Třeba je to jenom můj způsob, jak řešit věci.“

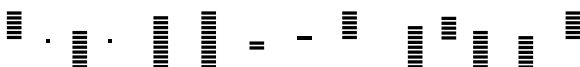
Myrta se jí pevně zahleděla do očí. „V tom případě ale možná jsi v nesprávném oboru.“

„Nebo možná ty jsi v tom oboru už moc dlouho,“ přela se Julie. „Podle Butlera jsi bývala taky tak trochu číslo.“

Z koupelny vyšel Sláma, právě si na sebe natíral další vrstvu protislunečního krému. Sice byla hluboká noc, ale permoník nehodlal nic riskovat. Jestli se tohle vloupání zvrtně, a ono se nejspíš zvrtně, pak ráno může taky klidně být na útěku.

„V čem je problém, dámy? Jestli se hádáte o mě, tak se neobtěžujte. Mám zásadu, že nikdy nerandím s nikým mimo svůj druh.“

Napětí splasklo jako propíchnutý balon.

„O tom si nech leda zdát, ty koule chlupatá,“ řekla Myrta.

„To by byla spíš noční můra,“ dodala Julie. Já mám zásadu, že nikdy nerandím s někým, kdo žije ve hnoji.“

Slámu to z míry nevyvedlo. „Obě se bojíte přiznat svoje city. Takhle já na ženy působím vždycky.“

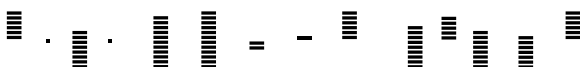
„O tom nepochybuju,“ zasmála se Myrta.

V následujícím okamžiku už rozložila příruční stolek, položila na něj svou přilbu, přepnula její kameru na **PROMÍTNI** a otevřela trojrozměrný plán Spirovy jehly. Budova se otáčela ve vzduchu jako síť neonově zelených čar.

„Teď mě všichni poslouchejte. Plán je takový: Tým jedna si propálí cestu zdí na pětadesáté patro. Tým dva vstoupí dveřmi z heliportu. Tady.“

Kapitánka Krátká označila vchod tak, že zatukala na odpovídající bod na obrazovce svého příručního počítače. Na vznášejícím se plánu se objevila oranžová pulzující tečka.

„Klusák souhlasil s tím, že nám pomůže, takže bude na dálku s námi. Julie, ty si vezmeš tenhle příruční počítač. S jeho pomocí s námi můžeš být cestou ve styku. Ty gnómské symboly prostě ignoruj, pošleme ti soubory, které budeš potřebovat vidět. Ale vezmi si sluchátko, reproduktory se musejí vypnout. To poslední, co můžeme potřebovat, je, aby nám v nevhodnou chvíli začal pípat počítač. Tahle malá prohlubeň pod obrazovkou je mikrofon. Zachytí i šepot, takže nemusíš křičet.“

Julie si připnula počítač o velikosti kreditní karty k pásku.

„Kdo v těch týmech je a jaké mají cíle?“

Myrta vstoupila do trojrozměrného obrazu. Její tělo obklopila přerušovaná světélka.

„Tým jedna půjde po hlídačích a vymění kyslíkové láhve pro stráž v trezoru. Tým dva půjde po krabičce. To je jednoduché. Půjdeme ve dvojicích. Ty a Sláma, Artemis a já.“

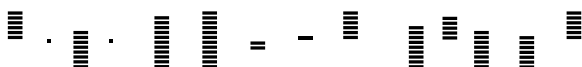
„To ne,“ zavrtěla Julie hlavou. Já musím s Artemisem. Je to můj představený. Můj bratr by se ho držel jako klíště a já to udělám taky.“

Myrta vystoupila z hologramu. „To by nešlo. Neumíš lítat a neumíš lézt po zdi. V každém týmu musí být jeden skřítek. Jestli se ti to nelíbí, vyřid' si to s Artemisem, až ho příště uvidíš.“

Julie se zamračila. Dávalo to smysl. Samozřejmě že ano. Artemisovy plány vždycky dávaly smysl. Teď jí bylo až příliš dobře jasné, proč jim Artemis nevyložil celý plán už v Irsku. Věděl, že by protestovala. Už to bylo dost zlé, že posledních šest hodin byli každý jinde. Ale nejtěžší část mise je teprve čekala a Artemis nebude s sebou mít žádného Butlera.

Myrta se vrátila do hologramu. „Tým jedna, ty a Sláma: vyšplháte po Jehle a propálíte se do pětáosmdesátého patra. Odtamtud umístíš tuhle videosmyčku na kabel průmyslové televize.“

Myrta jí podala něco, co vypadalo jako smyčka drátu. „Nabitý optický kabel,“ vysvětlila. „Umožňuje na dálku ovládat jakýkoli videosystém. Jak to jednou bude na svém místě, může Klusák posílat signál z kaž-

dé kamery v budově na naše přilby. Může také lidem posílat jakýkoli signál, který bude chtít, aby viděli. Také nahradíš dvě kyslíkové láhve naší vlastní speciální směsí.“

Julie si strčila videosmyčku do kapsy saka.

„Já tam vniknu ze střechy,“ pokračovala Myrta. „Odtamtud pak do Artemisova pokoje. Jakmile nám Tým jedna pošle zprávu, že je všechno připraveno, vyrazíme pro Kostku X.“

„Když to takhle říkáš, zní to hrozně jednoduše.“

Sláma se zasmál: „To ona dělá vždycky,“ řekl. „Ve skutečnosti to ale nikdy tak není.“

TYM JEDNA, V PÁTÝ SPIROVY JEHLY

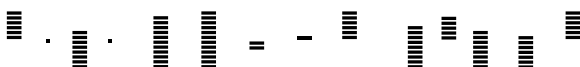
Julie Butlerová měla výcvik v sedmi disciplínách bojových umění. Naučila se ignorovat bolest a nedostatek spánku. Dokázala vzdorovat mučení fyzickému i psychickému. Ale nic ji nepřipravilo na to, co bude muset vydržet, aby se dostala do téhle budovy.

Jehla neměla žádnou „slepou“ stěnu, na všech čtyřech stranách se čtyřicet hodin denně něco dělo, takže museli začít s výstupem z chodníku. Julie zaježděla s dodávkou na chodník a zaparkovala ji ve druhé řadě tak blízko k domu jak to jen šlo.

Vylezli otvorem ve střechě, zabalení do Martiny maskovací fólie. Julie byla připnutá k Boji na Slámově těle.

Zaklepala Slámovi na přilbu. „Ty teda smrdíš!“

Z válcovité vysílačky, kterou měla v uchu, přišla odpověď: „Tobě možná, ale pro permonickou ženu

jsem ztělesnění zdravého muže. To ty smrdíš, Blátivá. Pro mě smrdíš hůř než tchoř v ponožkách, co se dva měsíce nepraly.“

Myrta vykoukla střešním okénkem.

„Ticho!“ sykla. „Oba dva! Nemáme moc času, jestli jste na to náhodou zapoměli. Víš dobře, Julie, že tvůj drahý představený je tam nahoře zamčený v cele a čeká, až se objevím. Už teď je pět minut po čtvrté. Stráže se mají měnit ani ne za hodinu a já ještě musím mesmerizovat ty dvě gorily. Máme na všechno pětapadesát minut času, tak ho nebudeme mařit hádáním.“

„Proč s námi na tu římsu nemůžeš prostě dole-tět?“

„Základní vojenská taktika. Když se rozdělíme, tak to jeden tým třeba dokáže. Když budeme spolu, stačí, aby padl jeden, a padnou všichni. Rozděl a panuj.“

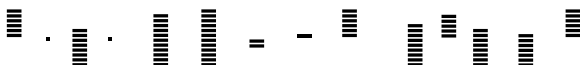
Při jejích slovech Julie vystrízlivěla. Skřítko měla pravdu a ona to měla vědět. Zase už stejná chyba -v klíčovém okamžiku ztrácela soustředění.

„Tak jo. Jdeme na to. Budu zadržovat dech.“

Sláma si strčil obě dlaně do úst a vysál poslední zbytečky vlhkosti z pórů.

„Drž se,“ řekl, když ruce vytáhl. Jdem.“

Permoník pokrčil silné nohy a vyskočil metr a půl na zeď Spirovy jehly. Julie vlála za ním a měla pocit, že je pod vodou. Problém při cestování na Bóji byl ten, že podobně jako ve stavu beztíže jste ztráceli orientaci a občas jste dostali i nevolnost z beztíže, jako ve vesmíru. Bóje byly vytvořeny pro přenášení neživých předmětů, ne živých skřítků a vůbec ne živých lidí.

Sláma už několik hodin nic nepil, takže jeho permonické póry se otevřely jako dírký po jehlách. Hlučné se přisály a nalepily se na hladký vnější povrch Spirovy jehly. Permoník se vyhýbal zabarveným oknům a držel se kovových nosníků, protože i když byli oba zabalení do maskovací fólie, pořád jim ještě ven trčelo dost končetin na to, aby je někdo mohl zahlédnout. Maskovací fólie úplně neschovala toho, kdo ji na sobě měl. Tisíce mikrosenzorů vetkaných do látky analyzovaly a odrážely okolí, ale jediná přeprška mohla celou tu věc zkratovat.

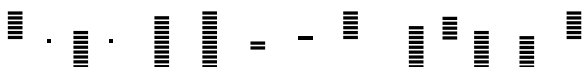
Sláma rychle šplhal v pravidelném rytmu. Jeho dvojkloubové prsty na rukou a nohou se ohýbaly tak, aby se zachytily i těch nejmenších prohlubní, a kde žádné prohlubně nebyly, tam se permoníkovy póry lepily na hladký povrch. Jeho vousy trčely zpod přilby jako vějíř a zkoumaly povrch budovy.

Julie se musela zeptat: „Ty vousy působí dost děsivě. Co dělají? Hledají pukliny?“

„Vibrace,“ funěl Sláma. „Senzory, proud, údržbář.“ Bylo zjevné, že nehodlá plýtvat energií ani na celé věty. „Zachytí nás senzor pohybu a skončili jsme, fólie nefólie.“

Julie neměla svému partákovi za zlé, že šetří dechem. Měli před sebou ještě dlouhou cestu. Pořád vzhůru.

Když vystoupili nad clonu, kterou jim poskytovaly okolní budovy, vítr zesílil. Julii strhl nohy a ona vlála na permoníkově krku jako šála. Málokdy si připadala tak bezmocná. Nad tím, co se dělo, neměla naprosto

žádnou kontrolu. V této situaci jí byl celý výcvik na nic. Její život byl plně ve Slámových rukou.

Patra ubíhala kolem jako jednotvárná masa skla a oceli. Vítr je rval chtivými prsty a hrozil, že oba odtrhne ode zdi.

„Tady nahoře je od toho větru spousta vlhka,“ lapal permoník po dechu. „Už se dlouho neudržím.“

Julie se natáhla a přejela prstem po zdi. Byla kluzká kapičkami rosy. Po kamfólii hrály malé jiskřičky, jak vlhký vítr zkratoval mikrosenzory. Některé části fólie byly už vyřazené docela. Celek vypadal jako pytel obvodů visící ve vzduchu. A celá budova se kolébala - možná dost na to, aby setřásla unaveného permoníka a jeho pasažérku.

Konečně permoníkovy prsty sevřely římse v pětáosmdesátém patře. Sláma se vyšplhal na úzký výběžek a zamířil vizor na budovu.

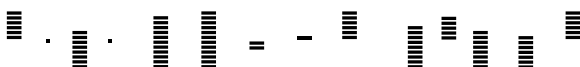
„Tahle místnost je mizerná,“ řekl. „Vizor zjistil dva detektory pohybu a laserový senzor. Musíme dál.“

Rozběhl se po římse, jistý jako kamzík. Tohle koneckonců byl jeho obor. Permoníci z ničeho nepadají, leda když do nich někdo strčí. Julie ho opatrně následovala. Dokonce ani Akademie madam Ko ji na tohle nepřipravila.

Konečně se Sláma dostal k oknu, které ho uspokojilo.

„Dobrý,“ řekl; Julii ve sluchátku to znělo dost napjatě. „Tady je senzor s vybitou baterií,“ dodal.

Jeho vousy se přimkly k oknu. „Necítím žádné vibrace, takže tam neběží nic elektrického a nemluví se tam. Vypadá to bezpečně.“

Sláma nalil pár kapek permonického leštidla na neprůstřelné okno. Sklo se okamžitě rozteklo a na koberci se udělala napěněná loužička. S trochou štěstí přes víkend díru nikdo neobjeví.

„Fuj,“ podotkla Julie. „To smrdí skoro tolik jako ty.“

Sláma se neobtěžoval oplatit jí urážku, raději se svalil dovnitř, do bezpečí.

Podíval se na měsíčník na svém vizoru. „Čtyři dvacet lidského času. Máme zpoždění. Jdeme!“

Julie skočila dovnitř dírou v okně.

„To je pro Blátivé typické,“ podotkl Sláma. „Spiro vyhodí miliony za bezpečnostní systém, a všechno se mu to rozsype kvůli jedné vybité baterii.“

Julie vytáhla Neutrino 2000, odstranila bezpečnostní víčko a stiskla tlačítko energie. Světélko změnilo barvu ze zelené na červenou.

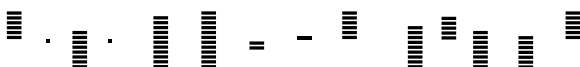
„Ještě nejsme vevnitř,“ řekla a vykročila ke dveřím.

„Stůj,“ sykl Sláma a popadl ji za ruku. „Kamera!“

Julie ztuhla. Na kameru zapomněla. Byli v budově sotva minutu a ona už dělala chyby. Soustřed' se, holka, soustřed' se!

Sláma namířil vizor na skrytou průmyslovou kameru. Iontový filtr přilby ukázal úhel kamery jako třpytivě zlatý proud. K samotné kameře se nedalo dostat jinak než přes něj.

„Nemá slepé místo,“ řekl. „A kabel od kamery je až za ní.“

„Budeme se prostě muset pod kamfólii přimáčk-
nout blíž k sobě,“ řekla Julie a při té představě se
uškříbla.

Na obrazovce počítače na jejím zápěstí se objevil
Klusákův obraz. „To byste mohli. Ale maskovací fólie
bohužel není na obrazovce nic platná.“

„Proč ne?“

„Kamery mají lepší oči než lidé. Vidělas někdy te-
levizní obraz? Kamera ho rozloží na pixely. Když pů-
jdete do chodby pod fólií, budete vypadat jako dvě
osoby pod projekčním plátnem.“

Julie se na obrazovku zamračila. „Ještě něco, Klusáku? Třeba že se podlaha rozteče a bude z ní louže
kyseliny?“

„Pochybuju. Spiro je dobrý, ale nejsem to já.“

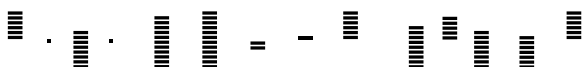
„A nemůžete do toho videa poslat jiné obrázky,
koníčku poníčku?“ řekla Julie do mikrofonu počítače.
„Na minutku jim poslat falešný signál?“

Klusák vycenil své koňské zuby. „Tady si mě ni-
kdo neváží. Ne, nemůžu tam poslat obrázky, když
nejsem na místě, jako jsem byl při fowlovském oblé-
hání. Od toho je ta videosmyčka, co nesete. Obávám
se, že si tam musíte poradit sami.“

„Tak ji sestřelím.“

„Negativo. Střela z Neutrina by tu jednu kameru
určitě vyřadila, ale možná by taky spustila řetězovou
reakci po celé síti. To už můžete jít Bluntovi rovnou
zatancovat dupáka.“

Julie v bezmocném vzteku kopla do obložení.
Zklamala hned na první překážce. Její bratr by věděl,
co dělat, jenže ten byl na druhé straně Atlantiku. Od

cíle ji dělilo pouhých šest metrů chodby, ale mohlo to stejně dobře být tisíc metrů skleněných střepů. Všimla si, že Sláma rozepíná poklopec na zadku. „No to je nádhera! Mrňousek potřebuje e-e. Nemyslíš, že na to není vhodná chvíle?“

„Klidně si špičkuj,“ řekl Sláma a lehl si na podlahu. Já totiž dobře vím, co Spiro dělá s lidmi, které nemá rád.“

Julie si klekla vedle něj. Ne příliš blízko.

„Doufám, že tvoje příští věta začíná: Mám plán...“

Vypadalo to, že permoník míří zadkem. „No, vlastně...“

„To nemyslíš vážně!“

„Smrtelně. Mám tu k dispozici dost značnou sílu.“

Julie se neubránila úsměvu. Tenhle mrňousek byl permoník podle jejího gusta, obrazně řečeno. Přizpůsoboval se situaci, stejně jako by to udělala ona.

„Stačí kameru pootočit asi o dvacet stupňů a máme cestu ke kabelu volnou.“

„A to uděláš... větry?“

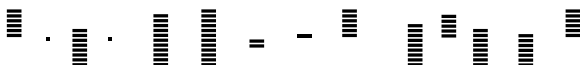
„Přesně tak.“

„A co ten rámus?“

Sláma mrknul. „Bude tichý, ale smrtelně nebezpečný. Jsem profesionál. Stačí, když mi zmáčkneš malíček, až ti řeknu.“

I po náročném tréninku v nejnebezpečnějších terénech světa nebyla Julie tak docela připravená podílet se na plynovém útoku.

„Musím se toho účastnit? Mně se to zdá jako úkol pro jednoho.“

Sláma zamžoural na cíl a trochu upravil polohu zadku.

„Tohle se musí udělat přesně. Potřebuju střelce, aby stiskl spoušť a já abych se mohl soustředit na míření. Reflexologie je u permoníků vědecky prokázaná. Každá část nohy je spojená s některou částí těla. A levý malíček je náhodou spojený právě...“

„No jo,“ zarazila ho spěšně Julie. „Už je mi to jasné.“

„Tak jdem na to.“

Julie stáhla Slámovi botu. Ponožky byly bez špiček a pět chlupatých prstů se vrtělo tak obratně, jak to žádná lidská noha nedokáže.

Jinak to nejde?“

„Leda bys měla lepší nápad.“

Julie opatrně uchopila prst a černé kudrnaté chlupy se poslušně rozestoupily, aby se dostala ke kloubu.

„Už?“

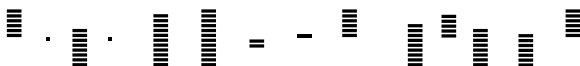
„Počkej,“ permoník si olízl prst a ozkoušel vzduch. „Žádný vítr.“

Ještě ne,“ zabručela Julie.

Sláma doladil míření. „A je to. Zmáčkni.“

Julie zatajila dech a zmáčkla. A co se dělo dál, je potřeba popsát zpomaleně.

Napřed cítila, jak se jí prsty svírají kolem kloubu. Tlak proběhl po Slámově noze jako série záškubů, ale permoník se snažil mířit přesně i přes ty křeče. V břiše se mu zvyšoval tlak, až plyn s temným žuchnutím vyrazil ze zadního poklopce. Julie měla pocit, že leží vedle minometu. Střelu stlačeného vzduchu, která letě-

la místností, obklopovaly chvějivé vlny teplého vzduchu jako kola na vodě.

„Moc velká vrchní rotace,“ zavrčel Sláma. „Přehnal jsem to.“

Vzduchová koule se točila směrem ke stropu a ztrácela vrstvy jako cibule slupky.

„Doprava,“ radil si potichu Sláma, „víc doprava!“

Další neuvěřitelná střela narazila na zeď metr před cílem. Naštěstí ale odraz zasáhl tělo kamery a roztočil ho jako talíř na holi. Vetřelci se zatajeným dechem čekali, až se uklidní. Asi po tuctu obrátek se kamera konečně usadila.

„Tak co?“ zeptala se Julie.

Sláma si sedl a vizorem zkontroloval iontový proud kamery.

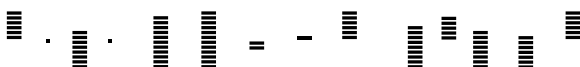
„Klika!“ vydechl. „Máme kliku. Udělala se nám cestička skrz,“ připlácí si kouřící poklopec na zadku. „Už je to nějaká doba, co jsem naposled střílel torpédo.“

Julie vytáhla z kapsy videosmyčku a zamávala s ní před počítačem na zápěstí, aby ji Klusák viděl.

„Takže teď tohle prostě omotám kolem nějakého kabelu. Je to tak?“

„Ne, Blátivá,“ vzdychl Klusák. „To je složité dílo nanotechnologie, s mikrovlákný, která fungují jako přijímač, vysílač a svorky. Energií to přirozeně vysává zvláštního systému Blátivých.“

„Přirozeně,“ kývl Sláma a měl co dělat, aby neusnul.

„Musíte to pevně připnout k některému videokabelu. Jeho multisenzor naštěstí nemusí být v kontaktu se všemi dráty, stačí jeden.“

„A které jsou ty dráty od videa?“

„No... všechny.“

Julie zasténala: „Takže to prostě omotám kolem některého kabelu?“

„Asi ano,“ připustil Klusák. „Ale omotejte to pevně. Musejí se zachytit všechna vlákna.“

Julie se natáhla, vzala náhodně jeden drát a omotala kolem něj smyčku. „Dobrý?“

Byla chvilku pauza, jak Klusák čekal na přenos. Na kentaurově plazmové obrazovce v podzemí začala naskakovat nová okénka.

„Skvěle. Máme oči a uši.“

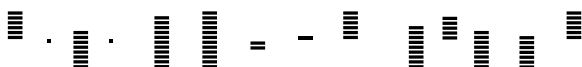
„Tak se do toho dejte,“ pobídla ho Julie netrpělivě. „Spusťte tu smyčku.“

Klusák vyplýtlval minutu další přednáškou. „Tohle je mnohem víc než smyčka, mladá dámo. Já teď úplně vymažu všechny pohybující se objekty z bezpečnostních záznamů. Jinými slovy - obrázky, které uvidí ve velínu, budou takové, jak mají být, ale vy na nich nebudete. Jen si dejte pozor a nikdy se docela nezastavte, nebo začnete být vidět. Pořád se musí něco pohybovat, i kdyby to měl být jen malíček.“

Julie se podívala na digitální hodiny na displeji počítače: „Čtyři třicet, musíme sebou hodit.“

„Jasně. Bezpečnostní velín je na druhé chodbě. Vezmem to nejkratší cestou,“ řekl Sláma.

Julie promítl schéma do vzduchu. „Tady touhle chodbou, dvakrát doprava a jsme tam.“

Sláma ji minul a došel ke zdi.

„Řek jsem nejkratší cestou, Blátivá! To je napříč.“

Byli zjevně v kanceláři nějakého velkého šéfa, měla nádherný výhled a od podlahy až ke stropu byla pokrytá borovým obložením. Sláma odtrhl kus obložení a zaklepal na zeď za ním.

„Sádrokarton,“ řekl. „To není problém.“

„Žádný binec, permoníku. Artemis povídal, ať nenecháváme stopy,“ připomněla Julie.

„Neboj, já nedrobím.“

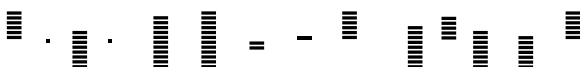
Sláma vyhákoval čelist, až jeho ústní dutina nabyla rozměrů basketbalového míče. Pak rozevřel ústa na neuvěřitelných sto sedmdesát stupňů a pořádně si ukousl zdi. Dvě řady silných zubů brzo změnilly zeď na prach.

„Thochu chuchý,“ poznamenal. „Těchko che pohyká.“

Ještě tři sousta a byli skrz. Sláma prolezl do vedlejší kanceláře, od úst mu dosud padaly drobečky. Julie ho následovala a hned za sebou přitáhla borové obložení, aby díru zakrylo.

Vedlejší kancelář nebyla už tak přepychová, byla to temná komůrka pro náměstka. Nebyl tu výhled na město a měla obyčejné kovové obložení. Julie ho přerovнала tak, aby zakrylo čerstvě vzniklou díru. Sláma klečel u dveří a jeho vousy se přimykaly ke dřevu.

„Jsou tam nějaké vibrace, asi kompresor. Nic nepravidelného, takže žádný hovor. Řek bych, že jsme v bezpečí.“

„Na to stačilo zeptat se mě,“ ozval se do jeho přílby Klusák. „Mám obraz ze všech kamer v budově. A je jich přes dva tisíce, jestli vás to zajímá.“

„Díky za zprávu. Vzduch je tedy čistý?“

„Ano, až kupodivu. V bezprostředním okolí není nikdo, kromě strážného na recepci.“

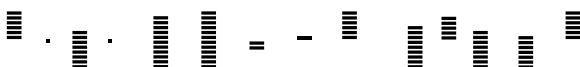
Julie vytáhla ze svého batohu dva šedé válce. „Fajn. Teď si zase já půjdu zasloužit chleba. Ty zůstaň tady, nemělo by to trvat víc než minutku.“

Julie pootevřela dveře a plížila se chodbou na gumových podrážkách. V koberci byly vloženy osvětlovací pruhy podobné těm v letadlech; jediné další světlo pocházelo ze znamení upozorňujících na únikové východy.

Schéma na náramkovém počítači jí řeklo, že má před sebou ještě dvacet metrů, než se dostane do bezpečnostního velínu. Pak už mohla jen doufat, že stojan s kyslíkovými láhvemi není zamčený. A proč by měl být? Kyslíkové láhve nejsou nijak riziková věc. Přínejmenším bude aspoň předem varovaná, kdyby někdo z personálu byl zrovna na obchůzce.

Julie se jako panter plížila chodbou, koberec tlumil její kroky. Když se dostala k poslednímu rohu, lehla si na břicho a opatrně vystrkovala nos ven. Viděla bezpečnostní velín. Přesně, jak to pod vlivem mesmeru prozradil Pex, byly kyslíkové láhve pro stráž v trezoru naskládány ve stojanu před stolem.

Službu měl jen jeden hlídač a ten koukal v přenosné televizi na basket. Julie se plížila po břiše, až byla přímo pod stojanem. Strážný k ní seděl zády a soustředoval se na hru.

„Co to sakra je?“ vykřikl strážce, který byl velký asi jako lednička. Všiml si něčeho na bezpečnostním monitoru.

„Hýbej se!“ sykl Klusák Julii do ucha.

„Cože?“

„Hýbej se! Jsi vidět na monitoru.“

Julie zavrtěla prstem u nohy. Zapomněla, že se má pořád pohybovat. To by se Butlerovi nestalo.

Nad její hlavou použil strážný věkovitou metodu rychlé opravy - praštil do plastové bedničky monitoru a nejasná postava zmizela.

„Rušení,“ broukl nahlas. „Zatracenej satelit.“

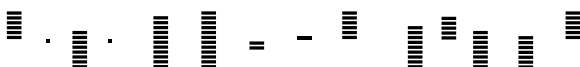
Mladší Butlerová cítila, jak jí po hřbetu nosu stéká kapka potu. Pomalu se nadzvedla a opatrně strčila do stojanu dvě náhradní *kyslíkové* láhve. Označení kyslíkové bylo ovšem poněkud nepatřičné, protože v nich kyslík nebyl.

Podívala se na hodinky. Je možné, že je už pozdě.

TÝM DVA, NAD SPIROVOU JEHLOU

Myrta se vznášela šest metrů nad Jehlou a čekala na signál. Tahle operace se jí nelíbila. Bylo v ní příliš mnoho nejistot. Kdyby ta mise nebyla tak životně důležitá pro budoucnost skřítkovské civilizace, odmítla by se jí účastnit vůbec.

Jak noc ubíhala, její nálada se nijak nezlepšovala. Tým jedna se jevil jako krajně neprofesionální, rýpali do sebe jako párek pubertáků. I když - v případě Julie bylo třeba uznat, že skutečně o mnoho starší než pu-

berták nebyla. Zato Sláma by své mládí nenašel ani v encyklopedii.

Kapitánka Krátká sledovala jejich postup na vizoru přilby a bolestně se ušklíbala při každém novém obratu. Nakonec se proti veškeré pravděpodobnosti Julii podařilo vyměnit láhve.

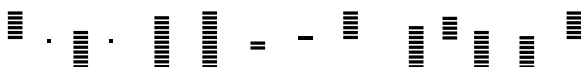
„Vpřed,“ řekl Sláma a snažil se, aby to znělo co nejvíc vojensky. „Opakuji, situace připravena, vydáváme signál vpřed, to jest červená podle černého operačního kódu...“

Myrta Slámu vypnula uprostřed záchvatu chichotání. Kdyby se dělo něco vážného, může jí Klusák na vizoru otevřít nové okno.

Spirova jehla pod ní mířila k nebi jako největší raketa na světě. Kolem její paty se válela řídká mlha, což tuto iluzi ještě zvyšovalo. Myrta nastavila křídla na klesání a zvolna klesala k heliportu. Vyvolala si na vizor videozáznam Artemisova vstupu do Jehly a zpomalila ho v místě, kdy Spiro vytukával přístupový kód na dveřích ze střechy.

„Díky, Spiro,“ řekla s úsměvem, když stiskla poslední tlačítko.

Dveře se pneumaticky rozjely a na schodišti se automaticky rozsvítilo. Každých šest metrů byla kamera. Neměly žádná slepá místa, ale to bylo Myrtě jedno - běžné lidské kamery nedokážou skřítku zachytit, pokud se kryje štítem. Na to by byla potřeba speciální kamera snímající hodně vysoký počet obrázků za vteřinu, a i ty by bylo třeba prohlížet jeden po druhém, aby se na nich skřítek objevil. To zatím dokázal jen jediný člověk. Byl to Ir a bylo mu tenkrát dvanáct let.

Myrta letěla po schodišti dolů a na vizoru si aktivovala filtr argonových laserů. Celý dům může být prošpikovaný laserovými paprsky a ona by o nich nevěděla dřív, než by spustila poplach. Dokonce i se štítem má skřítek dostatečnou hmotu na to, aby přerušil paprsek mířící k senzoru, byť jen na milisekundu. Zorné pole před ní se zbarvilo do kalné fialové barvy, ale žádné laserové paprsky se neobjevily. Byla si jistá, že až se dostanou k trezoru, bude to jinak.

Letěla dál, až ke dveřím z broušené oceli.

„Artemis je ve čtyřiaosmdesátém,“ řekl Klusák. „Trezor je v pětaosmdesátém, Spirovo apartmá v šestaosmdesátém, kde jsme teď.“

„Co zdi?“

„Podle spektrometru většinou dřevo a malta, tedy přepážky. Samozřejmě kromě klíčových místností, tam je to pancéřovaná ocel.“

„Budu hádat: Artemisův pokoj, trezor a Spirovo apartmá.“

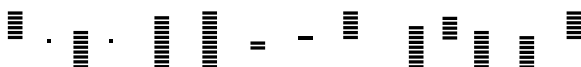
„Přesně, kapitánko. Ale nezoufejte. Naplánoval jsem nejkratší cestu. Zrovna vám ji posílám na vizor.“

Myrta chvíli počkala, až jí na vizoru blikla ikonka psacího brku, informující o tom, že jí přišla pošta.

„Otevři poštu,“ vyslovila jasně do mikrofonu v přilbě. Přes normální pohled se jí vykreslil plánec ze zelených čar. Její trasa byla označená tlustou červenou čarou.

Jděte podle laseru, Myrto. Je to blbuvzdorné. Bez urážky.“

„Neurazila jsem se, aspoň zatím. Ale jestli to nevyjde, tak se nestačíte divit, jak budu uražená.“

Červené laserové světlo vedlo přímo do výtahu. Myrta vplula do kovové krabice a sestoupila do pětadesátého patra. Laser ji vedl z výtahu ven a do chodby.

Zkusila dveře do kanceláře na levé straně. Zamčené. Nebylo divu.

„Budu muset zrušit štít, než ten zámek otevřu. Víte určitě, že můj obrázek se neobjeví na videu?“

„Samozřejmě,“ odsekl Klusák.

Myrta si úplně uměla představit, jak dětinsky špulí ústa. Zrušila štít a vytáhla od pasu Všenástroj. Senzor Všenástroje pošle rentgenový snímek nitra zámku svého čipu a sám vybere vhodný nástroj. Dokonce i otočí sám. Všenástroj samozřejmě fungoval jen na zámky s klíčovou dírkou, které ovšem - i přes všechnu jejich nespolehlivost - Blátiví dosud používali.

Netrvalo ani pět vteřin a dveře byly otevřené.

„Pět vteřin,“ podotkla Myrta. „Ta věc potřebuje novou baterku.“

Červená čára na jejím vizoru vedla do středu kanceláře a pak se stočila kolmo dolů, skrz podlahu.

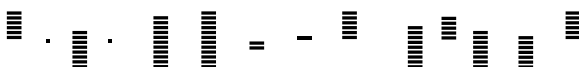
„Budu hádat. Artemis je tam dole?“

„Ano. Spí, podle toho, jaké obrázky přicházejí z jeho kamzornice.“

„Říkal jste, že ta cela je pancéřovaná.“

„To je pravda. Ale ani na stěnách, ani na stropě nejsou senzory pohybu, takže stačí, když se dolů propálíte.“

Myrta vytáhla Neutrino 2000. „To je vážně všechno?“

Vybrala si místo vedle klimatizace na zdi a odtáhla koberec. Podlaha byla z matného kovu.

„Žádné stopy, nezapomeňte!“ připomněl jí Klusák ve sluchátku. Je to důležité.“

„O to se budu starat potom,“ odpověděla Myrta a nastavila klimatizaci na odsávání. „Nejdřív ho odtamtud musím dostat. Máme málo času.“

Myrta nastavila výstup z Neutrina a soustředila paprsek tak, aby prořízl kovovou podlahu. Z roztaveného řezu se vyvalil štiplavý dým, který klimatizace okamžitě vyhnala ven, do chicagské noci.

„Artemis tu není jediný, kdo má v hlavě mozek,“ zavrčela Myrta. Po tváři jí stékal pot, ačkoli přilba měla teplotní kontrolu.

„Klimatizace zabrání tomu, aby se spustil požární poplach. Výborně,“ pochvaloval si Klusák.

„Je vzhůru?“ zeptala se Myrta. Poslední centimetr půlmetrového čtverce nechala nedoríznutý.

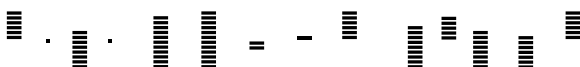
„Oči dokořán, ohon naježený, abych použil kentaurské přirovnání. Když vám nad hlavou krájejí strop laserem, obvykle se to stává.“

„Dobře,“ řekla kapitánka Krátká a zařízla do posledního kousku. Kovový čtverec visel na posledním zkrouceném kousku kovu.

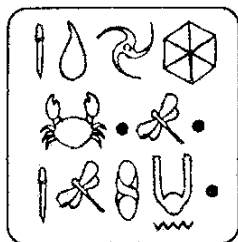
„Neudělá to moc velký rámus?“ zeptal se Klusák.

Myrta se dívala, jak čtverec padá.

„Pochybuju,“ řekla.

PRSTY A PALCE

CELA ARTEMISE FOWLA
SPIROVA JEHLA

Artemis meditoval, když strop prořízl první paprsek laseru. Zvedl se z lotosové pozice, znova si oblékl svetr a poskládal na podlahu pár polštářů. O chvílku později na hromadu dopadl čtverec kovu a polštáře ztlumily jeho náraz. V otvoru se objevila Myrtina tvář.

Artemis ukázal na polštáře: „Čekala jsi, že to udělám.“

Kapitánka kývla. Je mu teprve třináct a už je tak předvídatelný.“

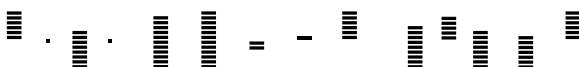
„Předpokládám, že kouř jsi odsála přes klimatizaci?“

„Přesně tak. Mám pocit, že se začínáme znát až moc dobře.“ Odepnula od pasu lano s kotvou a spustila ho dolů. „Pomocí té spony udělej dole smyčku a vlez do ní, vytáhnu tě nahoru.“

Artemis udělal, co mu řekla, a za chvílku už šplhal ven dírou.

„Máme na své straně pana Klusáka?“ zeptal se.

Myrta mu podala malé válcové sluchátko: „Zeptej se ho sám.“

Artemis si ten zázrak nanotechnologie vsunul do ucha. „No tak, Klusáku, ohromte mě.“

Dole v Jistotě si kentaur zamnul ruce. Artemis byl jediný, kdo skutečně chápal jeho přednášky.

„To se vám bude líbit, Bláteníčku. Nejenže jsem vás smazal z videa, nejenže jsem vymazal ten padající strop, ale vytvořil jsem ještě vaši simulaci.“

To ho zaujalo: „Mojí simulaci? Vážně? Jak přesně jste to udělal?“

„To bylo jednoduché,“ odpověděl Klusák skromně. „Vypůjčil jsem si pár scén z *Velkého úniku*, těch, kde je Steve McQueen zavřený na samotce, a změnil jsem jeho oblečení.“

„A co obličej?“

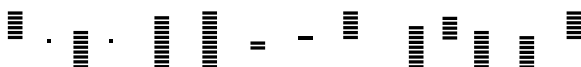
„Mám tu pár digitálních záběrů z výsledku, jak jste tenkrát byl v Jistotě. Dal jsem ty dvě věci dohromady a bylo to. Náš simulovaný Artemis může dělat, co mu řeknu a kdy mu řeknu. Teď zrovna spí, ale tak za půl hodinky mu můžu říct, aby šel na záchod.“

Myrta smotávala kotvu. „Zázrak moderní vědy! Policie do toho vašeho oddělení sype miliony, Klusáku, a co vy s tím dokážete? Leda že pošlete jednoho Bláteníka na záchod.“

„Měla byste se ke mně chovat zdvořile, Myrto. Prokazuji vám velkou službu. Kdyby Julius věděl, že vám pomáhám, hrozně by se vztekal.“

„No právě proto to přece děláte,“ rýpala dál. Potom tiše přistoupila ke dveřím a pootevřela je.

Chodba byla prázdná a tichá, slyšet bylo jen hučení otáčejících se kamer a bzucení zářivek. Na jedné části Myrtina vizoru běžely miniaturní průhledné zábě-

ry ze Spirových bezpečnostních kamer. Na patře obcházel šest strážných. Myrta dveře zavřela.

Je to dobré, jdeme. Musíme se dostat ke Spirovi, než se vymění stráže.“

Artemis narovnal koberec přes díru v podlaze. „Víš, kde je ten jeho byt?“

„Přímo nad námi. Musíme se tam dostat a sejmut jeho zornici a palec.“

Po Artemisově tváři přelétl zvláštní výraz. Byla to pouhá vteřinka.

„Sejmout. Ano. Čím dřív, tím lip.“

Takovýhle výraz Myrta na jeho tváři ještě nikdy neviděla. Že by se cítil provinile? Je to možné?

„Netajíš mi něco?“ zeptala se.

Výraz zmizel a nahradila ho obvyklá neproniknutelnost.

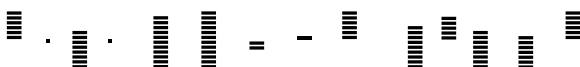
„Ne, kapitánko Krátká. Nic. Myslíš si vážně, že je tohle vhodná chvíle na výsledky?“

Zahrozila mu prstem. „Artemisi, jestli na mě něco hraješ, teď, uprostřed operace, tak na to nezapomeň.“

„Neboj,“ odpověděl Artemis suše. „Já ano.“

Spirův byt byl přímo nad Artemisovou celou o dvě patra výš. Bylo logické, že se pancéroval stejný blok. Bohužel Jonu Spirovi se nelíbila představa, že by ho někdo špehoval, takže v jeho části budovy nebyly žádné kamery.

„Typické,“ bručel Klusák. „Megalomani posedlí mocí nechtějí, aby někdo viděl jejich vlastní špinavá tajemství.“

„Podle sebe soudím tebe, co?“ popíchla ho Myrta a zamířila na strop tenkým paprskem z Neutrína.

Část stropního obložení se rozpustila jako sníh v konvici a odhalila pancíř nad sebou. Když laser prořezával podlahu, roztavené kapičky kovu propalovaly koberec. Jakmile měla díra dost velký průměr, vypnula Myrta paprsek a vstrčila do otvoru kameru přilby.

Na obrazovce se neobjevilo nic.

„Přepínám na infra.“

Vyskočila před ní řádka obleků. Mohly být bílé.

„Šatna. Jsme v šatně.“

„Skvěle,“ pochvaloval si Klusák. „Uspěte ho.“

„Spí. Je za deset minut pět.“

„No tak se postarejte, aby se nevzbudil.“

Myrta nasadila kameru zpátky tam, kam patřila.

Vytáhla od pasu stříbrnou kapsli a vsunula ji do otvoru.

Klusák dodal komentář pro Artemise. „To je Hluboký spánek, kdyby vás to zajímalo.“

„Plyn?“

„Ne. Mozkové vlny.“

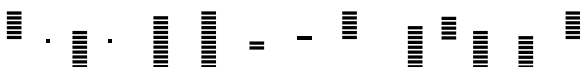
To Artemise zaujalo. „Pokračujte.“

„Stručně řečeno, sleduje to mozkové vlny a replikuje je. Kdo je v okolí, zůstane v tom stavu, v jakém byl, když se kapsle rozpustila.“

„Žádné stopy?“

„Žádné. A žádné vedlejší účinky. I kdyby mi platili dvakrát tolik, ještě by to bylo málo.“

Myrta na hodinách svého vizoru odpočítala minutu.

„Tak jo. Nevzbudí se, tedy pokud nebyl vzhůru, když se Hluboký spánek spustil. Jdeme.“

Spirova ložnice byla tak bílá jako jeho obleky, až na ožehnutou díru v šatně. Myrta a Artemis vylezli ven na vysoký bílý koberec. Posuvné dveře do šatny byly z bílého dřeva. Prošli jimi do pokoje, který ve tmě světlkoval. Futuristický nábytek - samozřejmě bílý. Bílé reflektorky a bílé závěsy.

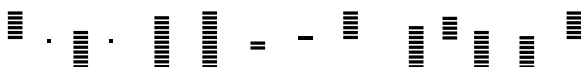
Myrta si chvíličku prohlížela obraz dominující jedné stěně.

„No to snad ne,“ povzdechla. Byl to olej. Úplně bílý. Pod ním byla mosazná cedulka. Stálo na ní: *Duch sněhu*.

Spiro ležel uprostřed na velikém futonu v záplavě hedvábných příkrývek. Myrta odhrnula deky a překulila ho na záda. Dokonce i ve spánku byla jeho tvář zlá, jako by jeho sny byly právě tak zavržením hodné jako jeho činy v bdělém stavu.

„Hodný chlapeček,“ ucedila Myrta a palcem nadzvedla Spirovo levé víčko. Kamera v její přilbě prozkoumala oko a uložila informace na čip. Nebude nic těžkého záznam promítnout do skeneru v trezoru a oklamat tak bezpečnostní počítač.

S palcem to nebude tak jednoduché. Protože šlo o gelový skener, budou maličké senzory hledat skutečné rýhy a závitý Spirova palce. Projekce nebude stačit. Bude to muset být trojrozměrné. Artemis vymyslel, že by šel použít obvaz z paměťového latexu, což bylo standardní vybavení každé policejní lékárničky - právě takovým latexem měl on sám na krku přilepený mikrofon. Stačilo jen zabalit Spirův palec na chvíli do ob-

vazu a budou mít otisk. Myrta vytáhla obvaz od pasu a odtrhla asi patnácticentimetrový kus.

„To nepůjde,“ řekl Artemis.

Sevěřelo se jí srdce: tohle bylo ono! To, co jí Artemis neřekl.

„Co nepůjde?“

„Ten paměťový latex... ten gelový skener neoklameme.“

Myrta slezla z futonu. „Na tohle nemám čas, Artemisi. Na tohle *my* nemáme čas. Paměťový latex vytvoří přesnou kopii až do poslední molekuly.“

Artemis klopal oči k podlaze. „Dokonalý model jistě, ale převrácený. Jako fotografický negativ. Hrbolky budou tam, kde by měly být rýhy.“

„D'Arvit!“ zaklela Myrta. Bláteník měl pravdu. Samozřejmě že ano. Skener by latexový otisk posoudil jako úplně jiný prst. Pod přilbou jí rudě žhnuly tváře.

„Tys to věděl, Bláteníku. Tys to věděl celou dobu!“

Artemis se ani nenamáhal to popřít.

„Překvapuje mě, že si toho nevšiml nikdo jiný.“

„Tak proč jsi lhal?“

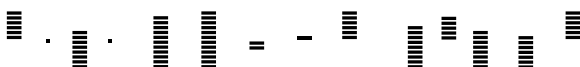
Artemis došel k druhé straně lůžka a vzal Spira za levou ruku.

„Protože gelový skener se oklamat nedá. Musí vidět skutečný palec.“

Myrta se ušklíbla. „Tak co mám podle tebe dělat? Uříznout mu ho a vzít ho s sebou?“

Bláteníkovo mlčení jí bylo dostatečnou odpovědí.

„Cože? Ty vážně chceš, abych mu uřízla palec? Zbláznil ses?“

Artemis trpělivě čekal, až se uklidní.

„Poslouchej, kapitánko. Je to jen dočasné. Ten palec se dá přihojit. Je to tak?“

Myrta proti němu pozvedla dlaně. „Sklapni, Artemisi! Zavři zobák. A já si myslela, že ses změnil. Velitel měl pravdu, lidská povaha se změnit nedá.“

„Čtyři minuty,“ naléhal Artemis. „Máme čtyři minuty na to, dostat se do trezoru a vrátit se. Spiro vůbec nic neucítí.“

Čtyři minuty byl podle příruček nejzazší možný čas přihojení. Pak už nebyla záruka, že se prst ujme. Kůže se zacelí, ale svaly a nervová zakončení srůst nemusejí.

Myrta měla pocit, že se její přilba zmenšuje.

„Artemisi, já tě vážně omráčím!“

„Mysli, Myrto. Neměl jsem na vybranou, musel jsem lhát. Byla bys souhlasila, kdybych ti to řekl dřív?“

„Ne. A teď nesouhlasím taky!“

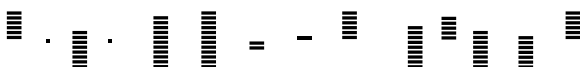
Artemisova tvář svítila stejně bledým světlem jako zdi. „Musíš, kapitánko. Jiná možnost není.“

Myrta zahнала Artemise mávnutím ruky jako dotěrnou mouchu a promluvila do mikrofonu v přilbě. „Klusáku, slyšíte tu šílenost?“

„Zní to šíleně, Myrto, ale jestli tu techniku nedostanete zpátky, můžeme přijít o mnohem víc než o palec.“

„No to snad není pravda. S kým vlastně hrajete, Klusáku? Snad ani nechci myslet na právní důsledky něčeho takového.“

Kentaur se zachechtal. „Právní důsledky? Pohybujeme se malinko za hranicemi soudního systému, jestli

jste si nevšimla, kapitánko. Tohle je tajná operace. Žádné záznamy, žádná povolení. Jestli se tohle provalí, jsme všichni bez místa. Nějaký ten palec už žádnou roli nehraje.“

Myrta otočila klimatizaci v přilbě a ofoukla si čelo studeným vzduchem.

„Víš jistě, že to stihneme, Artemisi?“

Chvilí v duchu počítal, než odpověděl: „Ano, vím to jistě. Kromě toho nemáme jinou možnost než to zkusit.“

Myrta přešla k druhé straně futonu.

„Nechce se mi ani věřit, že o něčem takovém vůbec uvažuju.“ Opatrně zvedla Spirovu ruku. Nezareagoval, dokonce ani nezamumlal ze spaní. Jeho oči pod víčky kmitaly v REM spánku.

Myrta vytáhla zbraň. Teoreticky bylo samozřejmě velmi dobře možné odříznout prst a zase ho magicky přihojit. Nedošlo by tak k žádným škodám a bylo docela dobře možné, že kouzelná injekce odstraní na Spirově ruce i pár jaterních skvrn. Ale o to nešlo. Takhle se kouzlo používat nemělo. Artemis už zase manipuloval Národem pro své vlastní cíle.

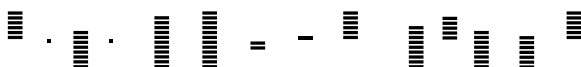
„Patnácticentimetrový paprsek,“ řekl jí do ucha Klusák. „Zvolte hodně vysokou frekvenci, potřebujeme čistý řez. A přitom do něj napumpujte trochu kouzla. Mohlo by vám to poskytnout víc času.“

Artemis z nějakého důvodu nahlížel Spirovi za uši.

„Hmm,“ řekl. „Chytré.“

„Co je?“ sykla Myrta. „Co zase?“

Artemis odstoupil. „Nic důležitého, kapitánko.“

Na Myrtině vizoru to rudě zazářilo, jak z Neutrina vyrazil krátký, koncentrovaný paprsek.

„Jeden řez,“ řekl Artemis. „Čistý.“

Myrta se na něj zamračila: „Mlč, Bláteníku, ani slovo! Hlavně nerad’.“

Artemis couvl. Některé bitvy nejlépe vyhrajete tak, že ustoupíte.

Pomocí levého palce a ukazováčku utvořila Myrta kroužek kolem Spirova palce a vyslala do lidské ruky jemnou jiskru kouzla. Během několika vteřin se pokožka napjala, vrásky zmizely a svalové napětí se vrátilo.

„Filtr,“ řekla do mikrofonu. „Rentgen.“

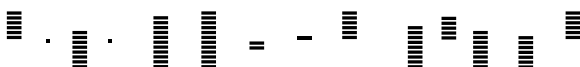
Filtr se sklopil a náhle bylo všechno průhledné, včetně Spirovy ruky. Kostí a kloubů byly pod kůží jasně vidět. Potřebovali jen otisk, takže Myrta hodlala říznout mezi klouby. Bude už tak dost těžké přihodovat v časové tísní, nemusí si to ještě komplikovat kloubem.

Myrta se nadechla a zatajila dech. Hluboký spánek bude účinnější než jakékoli anestetikum. Spiro sebou neškube, neucítí nic nepříjemného. Provedla řez. Čistý řez, který se sám uzavíral. Nevytekla ani kapička krve.

Artemis zabalil prst do kapesníku ze Spirovy skříně.

„Pěkná práce,“ řekl. „Tak jdeme. Čas běží.“

Artemis a Myrta prolezli z šatny zpátky do pětadesátého patra. Byly v něm přes dva kilometry chodeb a neustále tu obcházelo šest hlídačů, vždycky

po dvojicích. Jejich trasy byly naplánovány tak, aby jedna dvojice měla vždycky přímo na očích dveře do trezoru. Chodba k trezoru byla sto metrů dlouhá a překonat ji trvalo osmdesát vteřin. Na konci těch osmdesáti vteřin se za rohem vynořila další dvojice. Naštěstí dva ze strážných dnes viděli věci trochu jinak než obvykle.

Klusák je upozornil: „Připravte se! Naši hoši se blíží k rohu.“

„Víte jistě, že jsou to oni? Všechny tyhle gorily vypadají stejně. Malé hlavy, žádné krky.“

„Vím to jistě. Jejich terče jsou jasně znát.“

Myrta totiž dala Pexovi a Chipsovi razítka, jaká obvykle používá celní a pasová kontrola pro neviditelná víza. Když se na ně podívalo přes infračervený filtr, oranžově zářila.

„Tak běž,“ postrčila Artemise ze dveří před sebou. „A žádné sarkastické poznámky!“

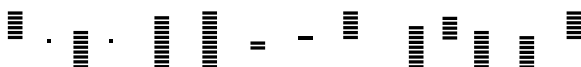
Tohle varování nebylo nutné. Dokonce i Artemis Fowl neměl chut' být sarkastický v takhle nebezpečné fázi celé akce.

Běžel chodbou přímo k oběma mamutím strážcům. Saka se jim pod paží hranatě boulila. Nepochybně měli zbraně. Velké a se spoustou nábojů.

„Víš jistě, že jsou mesmerizováni?“ ptal se Myrty, která mu letěla nad hlavou.

Jasně. Mozky mají tak prázdné, že to bylo jako psát křídou po tabuli. Ale můžu je omráčit, jestli je ti to milejší.“

„Ne,“ supěl Artemis. „Žádné stopy. Nesmějí zůstat žádné stopy.“

Pex a Chips byli teď blíž a povídali si o přednostech různých vymyšlených postav.

„Kapitán Hák je třída,“ řekl Pex. „Ten ty tvoje Sezamáky nakope do zadku, kdy si vzpomene.“

Chips povzdechl: „Tobě vůbec nedošlo, o čem Sezam je. Tam jde o jiný věci než o kopání do zadku.“

Prošli přímo kolem Artemise, aniž ho viděli. A proč by také měli? Myrta je mesmerizovala k tomu, aby si na téhle chodbě nevšimli nikoho, kdo tu nemá co dělat, leda by je na něj někdo upozornil.

Před Týmem dva byla vnější bezpečnostní brána. Zbývalo asi čtyřicet vteřin do chvíle, kdy se na rohu objeví další dvojice strážných. Ta nemesmerizovaná.

„Něco přes půl minuty, Myrto. Víš, co máš dělat.“

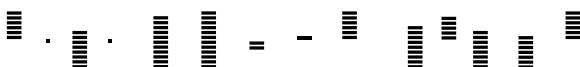
Myrta zesílila vyhřívání svého obleku tak, aby mělo přesně teplotu místnosti. To zmate síť laserů kryjících vchod do trezoru. Pak nastavila křídla na lehounké vznášení. Kdyby vzduch rozvířila víc, mohlo by to spustit našlápnou podložku na zemi. Přitáhla se dopředu, zachytila se na zdi, o které jí její přilba řekla, že se tam neukrývají žádné senzory. Našlapná podložka se pohybem vzduchu zachvěla, ale ne tolik, aby se spustil senzor.

Artemis netrpělivě sledoval její postup.

„Rychle, Myrto! Dvacet vteřin.“

Myrta zavrčela něco nepublikovatelného a přitáhla se ke dveřím tak, že se jich mohla dotknout.

„Videosoubor Spiro 3,“ řekla a počítač v přilbě jí přehrál záběry Jona Spira, jak vytukává kód. Napodobila jeho postup a uvnitř ocelových dveří se zatáhlo šest ocelových pístů, takže se dveře s protizávažím

mohly otevřít doširoka. Všechny vnější poplachové signály se automaticky vypnuly. Druhé dveře zůstaly zavřené, na panelu svítila tři červená světélka. Zbývaly už jen tři překážky. Gelový polštářek, rozbor sítě a hlasová aktivace.

Takováhle operace byla příliš složitá na hlasové příkazy. I Klusákovy počítače si občas příkazy špatně vyložily, ačkoli kentaur tvrdil, že to byla chyba skřítka. Myrta strhla suchý zip, kterým měla na zápěstí připoutané ovládání počítače v přilbě.

Nejdřív promítla trojrozměrný obraz Spirova oka do výšky sto šedesáti pěti centimetrů. Skener sítě vyslal otáčející se paprsek, aby virtuální oko prozkoumal. Zřejmě byl spokojen, protože uvolnil první zámek. Červené světélko se změnilo na zelené.

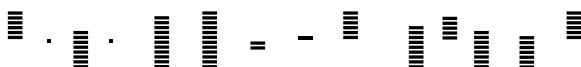
Další krok byl vyvolat odpovídající zvukový soubor, který by oklamal hlasovou kontrolu. Zařízení bylo velice kvalitní a záznamem se zmást nedalo. Tedy lidským záznamem. Klusákovy digitální mikrofony uměly kopie, které byly od originálu nerozeznatelné. Dokonce i smrdutci, jejichž celé tělo je pokryto ušima, se dají přilákat sykotem samičky z Klusákova záznamu. Právě teď kentaur jednal s entomologickou agenturou o poskytnutí práv.

Myrta přehrála soubor z reproduktorů přilby. Jon Spiro. Jsem šéf, tak rychle otevři.“

Alarm číslo dva se vypnul. Další zelené světélko.

„Promiň, kapitánko,“ řekl Artemis a do hlasu se mu vkrádal podtón obav. „Už nám skoro vypršel čas.“

Rozbalil palec a prošel kolem Myrty na červenou destičku v podlaze. Přitiskl palec ke skeneru. Do zá-

krutů odříznutého prstu vtekl zelený gel. Světélko poplachy zeleně bliklo. Vyšlo to! Muselo, palec byl koneckonců pravý.

Nic dalšího se však nestalo. Dveře se neotevřely.

Myrta uhodila Artemise do ramene. „Tak co? Jsme tam?“

„Zřejmě ne. A v soustředění mi nepomůžeš, když mě budeš mlátit.“

Co mi uniklo? mračil se na ovládací panel. Mysli, hochu, myslí. Zapoj ty své slavné mozkové buňky! Naklonil se blíž ke druhým dveřím, takže přenesl váhu na druhou nohu. Červená destička pod ním skřípla.

„No jasně!“ vykřikl, popadl Myrtu a pevně si ji přitáhl. „To není jen červená značka,“ vysvětloval rychle. „Je to citlivé na váhu.“

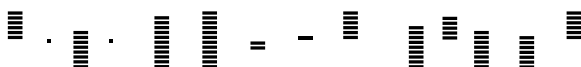
Měl pravdu. Jejich společná hmotnost se té Spirově blížila natolik, že váhy oklamala. Byla to zjevně mechanická záležitost, počítač by se oklamat nenechal. Druhé dveře sjely do štěrbiny pod jejich nohama.

Artemis ukázal Myrtě zdvižený palec. „Let’,“ pobídl ji. „Spirovi dochází čas. Hned jsem u tebe.“

Myrta si vzala palec. „A když ne?“ „Tak jdeme na plán B.“

Myrta pomalu kývla. „Doufejme, že nebudeme muset.“ „Doufejme.“

Artemis vešel do trezoru. Ignoroval poklady z drahých kamenů a obligací na doručitele a mířil přímo k plexisklovému vězení Kostky. Cestu mu blokovali dva mohutní strážci. Oba měli na obličeji kyslíkové masky a stáli nepřírozeně tiše.

„Promiňte, pánové. Měl by někdo z vás něco proti tomu, kdybych si od pana Spira vypůjčil tu Kostku?“

Ani jeden neodpověděl. Dokonce nepohnuli ani obočím. Bylo to nepochybně účinkem paralytického plynu, který měli v kyslíkových láhvích. Ten byl připraven z hnízda jistých peruánských pavouků. Svým chemickým složením se plyn podobal masti používané jihoamerickými indiány jako anestetikum.

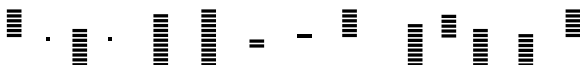
Artemis vytřukal kód, který mu Klusák diktoval do ucha, a čtyři strany krabice na tichých motorech sjely do sloupce, takže Kostka X byla nechráněná. Artemis po ní natáhl ruku...

SPIROVA LOŽNICE

Myrta prolezla šatnou do Spirovy ložnice. Průmyslník ležel ve stejné poloze, v jaké ho nechala, dýchal pravidelně a normálně. Hodiny na Myrtině vizoru ukazovaly 4.57. Taktak.

Skřítka opatrně rozbalila palec a přiložila ho k zbylému pahýlu. Spirova ruka jí připadala na dotek chladná a nezdravá. Použila zvětšovací filtr ve vizoru, aby na prst lépe viděla. Pokud mohla soudit, obě pülky seděly.

„Hoj,“ řekla, ze špiček prstů jí vyběhly jiskry kouzla a vnořily se do obou pülek Spirova palce. Vlákna modrého světla sešívala kůži a podkoží, přes starou pleť prorůstala nová a zakrývala ránu. Palec se začal chvět a bublat. Z pörů vyrazila pára, takže Spirova ruka byla brzo jako v mlze. Paže se divoce roztrásla, náraz už dospěl až ke kostnaté hrudi. Spirova záda

se prohnula, až se Myrta bála, že prasknou, a pak se průmyslník svezl zpátky na lůžko. Během celého procesu jeho srdce nevynechalo ani jediný úder.

Po Spirově těle poskakovalo pár zbylých jiskřiček jako kamínky po rybníku a zamířilo do oblasti za ušima, přesně tam, kam se předtím díval Artemis. Zvědává Myrta jedno ucho odtáhla a objevila se jizva ve tvaru pŕlměšíce, kterou kouzlo rychle vymazávalo. Za druhým uchem byla podobná.

Skřítka pomocí svého vizoru zaostřila na jednu I z nich.

„Klusáku, co je podle vás tohle?“

„Kosmetická operace,“ odpověděl kentaur. „Třeba si náš přítel Spiro nechal dělat plastiku. Nebo možná...“

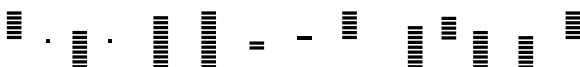
„Nebo možná to není Spiro,“ doplnila Myrta a přeprnula na Artemisův kanál. „Artemisi! To není Spiro, to je dvojník. Slyšíš mě? Odpověz, Artemisi.“

Mladý Fowl však neodpověděl. Možná proto, že nechtěl; možná proto, že nemohl.

†REZOR

Artemis natáhl ruku po skřínce a falešná stěna se automaticky odsunula. Za ní stáli Jon Spiro a Arno Blunt. Spiro se usmíval tak zeširoka, že by mohl polknout čtvrtku melounu najednou.

Zatleskal rukama, až klenoty zachrastily. „Bravo, pane Fowle. Jsou tu takoví, kteří nevěřili, že se dostaneš až sem.“

Blunt vytáhl z peněženky stodolarovku a podal ji Spirovi.

„Děkuju mockrát, Arno. Doufám, že se aspoň naučíš, že nemáš sázet proti mně.“

Artemis zamyšleně pokývl. „Takže v ložnici... to byl dvojník.“

„Ano. Costa, můj bratranec. Máme stejný tvar hlavy, jeden dva řezy a jsme k nerozeznání.“

„Takže jste gelový skener nastavil tak, aby přijal jeho otisk.“

Jen na jednu noc. Chtěl jsem vědět, jak daleko se dostaneš. Jsi fantastický kluk, Arty. Do trezoru se ještě nikdy nikdo nedokázal dostat, a překvapilo by tě, kolik profesionálů to zkoušelo. Zřejmě se v mém systému najde pár trhlinek, moje bezpečnostní služba se na to bude muset podívat. Jak ses sem ostatně dostal? Nezdá se mi, že bys měl Costu s sebou.“

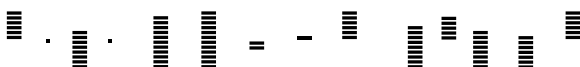
„To je obchodní tajemství.“

Spiro sestoupil z nízkého stupínku. „Tak si ho nech. Zkontrolujeme záznamy. Určitě se najde aspoň pár kamer, které jsi nemohl napíchnout. Jedna věc je ale jistá: někdo ti pomáhal, jinak bys to nedokázal. Podívej se, jestli má sluchátko, Arno.“

Bluntovi netrvalo ani pět vteřin a sluchátko našel. Triumfálně ho vytáhl a rozdrtil maličký váleček botou.

Spiro jen povzdechl: „Nepochybuji o tom, Arno, že ten malý elektronický zázrak měl větší cenu, než co si ty vyděláš za celý život. Já nevím, proč si tě držím. Vážně nevím.“

Jeho bodyguard se ušklíbl. „To mě mrzí, pane Spiro,“ procedil mezi zuby. Tyhle byly průhledné, do půl-

ky naplněné modrým olejem. Hotové morbidní vlnobití.

„A za chvíli tě bude něco mrzet ještě víc, můj dentálně postižený příteli,“ řekl Artemis, „protože Butler už jde.“

Blunt bezděky o krok couvl a štěkl: „Nemysli si, že mě takové řečičky vyděsí. Butler je mrtvý, viděl jsem ho padnout.“

„Padnout možná. Ale viděl jsi ho umřít? Jestli si dobře vzpomínám na průběh událostí, tak po tom, co jsi střelil Butlera, střelil on tebe.“

Blunt se dotkl stehů na pátku. „Přálo mu štěstí.“

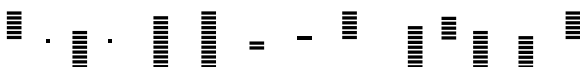
„Štěstí? Butler je hrdý na svou mušku a tohle bych mu být tebou do očí neříkal.“

Spiro se potěšené zasmál. „Ten kluk si s tebou dělá, co chce, Arno. Je mu třináct a hraje na tvůj mozek jako na koncertní křídlo v Carnegie Hall. Vzpamatuj se trochu, chlapče! Máš snad být profesionál, ne?“

Blunt zkusil dát se dohromady, ale strach z Butlerova ducha se mu jasně zračil ve tváři.

Spiro sebral Kostku X z podložky. „Je to vážně moc pěkné, Arty, všechny ty slovní souboje a silné řeči, ale nic to neznamená. Zase jsem vyhrál; převezl jsem tě. Byla to pro mě všechno hra. Zábava. Tahle tvoje malá operace byla velmi poučná, i když k politování. Ale teď už si musíš uvědomit, že spadla klec. Nikdo už ti nepomůže a já nemám na další hraní čas!“

Artemis povzdechl - byl ztělesněná porážka. „Tohle všechno byla lekce, co? Chtěl jste mi ukázat, kdo je tady šéf.“

„Přesně tak. Některým lidem chvíli trvá, než se poučí. Zjistil jsem, že čím je nepřítel chytrější, tím je sebevědomější. Musel sis napřed uvědomit, že na mě prostě nemáš, jinak bys neudělal, co po tobě chci.“ Spiro mu položil kostnatou ruku na rameno a Artemis pocítil tíhu jeho šperků. „Teď mě dobře poslouvej, mladíku. Chci, abys tu Kostku odemkl. Už žádné výmluvy. Ještě jsem nepotkal počítačového mága, aby si nenechal nějaká zadní vrátka. Ty tu věcíčku otevřeš hned teď, jinak mě to přestane bavit, a věř mi, že to by se ti nelíbilo.“

„Mladík“ vzal červenou Kostku do obou rukou a zahleděl se na její plochou obrazovku. Tohle byla choulostivá fáze jeho plánu: Spiro musí uvěřit, že Artemise Fowla zase převezl.

„Udělej to, Arty. Udělej to hned teď.“

Artemis si přešel rukou přes vyschlé rty.

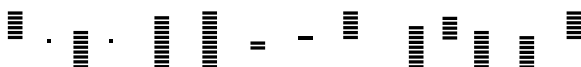
„No dobře. Potřebuju minutu.“

Spiro ho poplácal po zádech. „Já jsem velkorysý. Dám ti dvě.“ A kývl na Blunta: „Zůstaň poblíž, Arno. Nestojím o to, aby nám tenhle přítelíček nastražil ještě nějakou past.“

Artemis se posadil na nerezový stůl a odhalil vnitřek Kostky. Rychle manipuloval se složitým svazkem optických vláken a jedno z nich odstranil docela. To, které bránilo v přístupu LEPreko. Po necelé minutě Kostku znovu uzavřel.

Spiro třesl očima nedočkavostí a hlavou se mu honily sny o neomezeném bohatství.

„A teď už dobré zprávy, Arty. Chci slyšet jen dobré zprávy.“

Artemis byl nyní pokornější, jako by si konečně uvědomil, v jaké situaci se nachází, a ta jako by mu ubrala na pyšném sebevědomí.

„Rebootoval jsem ji. Pracuje. Jenom...“

Spiro zamával rukama. Jeho náramky zacinkaly jako rolničky. Jenom?! Doufám, že je to hodně malinkaté jenom.“

„Úplně nic, skoro to nestojí za řeč. Musel jsem se vrátit k verzi 1.0; verze 1,2 byla kódovaná výhradně na můj hlas. 1.0 je méně zajištěná a navíc je trochu temperamentnější.“

„Temperamentnější! Ty jsi bedýnka, ne moje babička, Kostko.“

Já nejsem bedýnka!“ řekl Klusák, nový hlas Kostky po odstranění blokátoru. Jsem zázrak umělé inteligence. Žiji a proto se učím.“

„Vidíte, to je ono,“ podotkl Artemis unaveně. Ten kentaur to všechno prozradí. V téhle fázi nesmí Spiro mít žádné podezření.

Spiro se na Kostku zamračil, jako by byla jeho podřízená. „Tak ty mi budeš odmlouvat?“

Kostka neodpověděla.

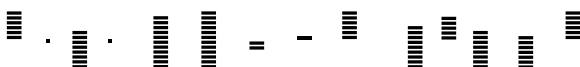
„Musíte ji oslovovat jménem,“ vysvětloval Artemis, „jinak by odpovídala na každou otázku v dosahu svých zvukových senzorů,“

„A jak se jmenuje?“

Julie často používala termín *tentononc*. Artemis by takový hovorový termín sám nepoužil, ale právě v téhle chvíli by se hodil.

„Kostka,“ řekl.

„Tak dobře, Kostko. Ty mi budeš odmlouvat?“

„Budu dělat, co je v možnostech mých procesorů.“

Spiro si zamnul ruce dětinskou radostí, šperky se mu vlnily jako moře při západu slunce.

„Tak dobře, vyzkoušíme si to. Kostko, můžeš mi říct, jestli tuhle budovu právě teď sledují nějaké satelity?“

Klusák chvíli mlčel. Artemis ho úplně viděl, jak si na obrazovku vyvolává údaje satelitního přehledu.

„Teď právě jen jeden, i když, podle iontových stop soudě, dostala tahle budova zásah více paprsky než terč na pouti.“

Spiro střelil pohledem po Artemisovi.

„Osobnostní čip je nedokonalý,“ vysvětloval chlapec. „Proto jsem ho - ji - vypnul, pane. To můžeme kdykoli opravit.“

Spiro kývl. Nestál o to, aby jeho technologický služební duch nabyt osobnosti gorily.

„Co ta skupina LEPReko, Kostko?“ zeptal se. „Monitorovali mě v Londýně. Sledují mě?“

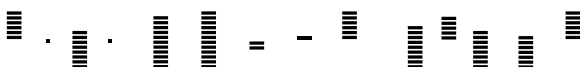
„LEPReko? To je Libanonská satelitní televize,“ odpověděl Klusák podle Artemisových instrukcí. „Vysílá většinou soutěže. Sem jejich signál nesahá.“

„Dobře, tak na ně zapomeň, Kostko. Potřebuju vědět výrobní číslo toho satelitu.“

Klusák pohlédl na obrazovku.

„Jo... moment. Americký, registrovaný na vládu. Číslo ST1147P.“

Spiro zatáhl obě pěsti. „Jo! Správně. Náhodou tu informaci už mám. Kostko, test jsi splnila úspěšně.“

Miliardář tancoval po laboratoři; chamtivost z něj udělala malé dítě.

„Řeknu ti, Arty, tohle mi ubralo dvacet let! Třicet! Mám chuť si oblíknout smoking a vyrazit na maturitní ples.“

„Jistě.“

„Nevím, kde mám začít. Mám sám vydělávat peníze, nebo mám obrat někoho jiného?“

Artemis se přinutil k úsměvu: „Svět vám leží u nohou.“

Spiro zlehka poplácal Kostku. „Přesně tak! Přesně tam mi leží. A já z něj vyždímám všechno, co mi může nabídnout.“

V tu chvíli dorazili ke dveřím trezoru Pex a Chips s připravenými zbraněmi.

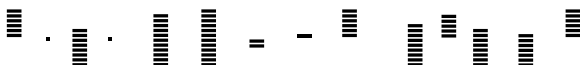
„P-pane Sp-piro!“ koktal Pex. „To je nějaký cvičení?“

Spiro se zasmál: „No ne! Kavalerie dorazila. Pozdě o celou věčnost. Ne, to není cvičení! A skutečně bych moc rád věděl, jak se tadyhle malý Artemis dostal přes vás dva.“

Zabijáci zírali na Artemise, jako by se zrovna zhmotnil. Pro jejich mesmerizované mozky to ostatně tak bylo.

„My nevíme, pane Spiro. Neviděli jsme ho. Máme ho vzít ven a zařídit malou nehodu?“

Spiro se zasmál či spíš jen krátce, nepříjemně vyštěkl: „Já vás dva tupce naučím jedno nové slovo. *Nabíratelný*. To vy jste a on ne, aspoň zatím. Jasně? Tak tady pěkně stůjte a tvařte se nebezpečně, jinak vás nahradím dvěma oholenými gorilami!“

Potom se zadíval do obrazovky Kostky, jako by byl v místnosti sám. „Řekl bych, že mi zbývá ještě tak dvacet let. Potom si svět může táhnout třeba k čertu, to je mi jedno. Nemám rodinu, nemám dědice. Nemusím počítat s budoucností. Vycucám tuhle planetu do morku a s touhle Kostkou můžu udělat co chci a komu chci.“

„Já vím, co bych já udělal nejdřív,“ řekl Pex. Jeho oči vypadaly překvapeně nad tím, co vyslovují jeho ústa. Spiro ztuhl. Nebyl zvyklý, aby ho někdo přerušoval, když mluví.

„A co bys udělal, ty dutá hlavo? Koupil by sis stálý stůl v Mervově stejkárně?“

„Ne,“ řekl Pex. „Držel bych se těch z Phonetixu. Už se na Spiro Industries vytahují celý roky.“

Byl to elektrizující okamžik. Nejen proto, že Pex měl nápad, ale že to navíc byl dobrý nápad.

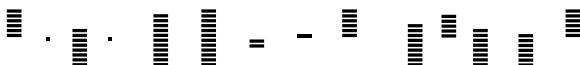
Ta představa zažehla ve Spirových očích přemýšlivou jiskřičku.

„Phonetix. Moje největší konkurence. Jak já je nenávidím! Nic by mi neudělalo větší radost než zničit celou tu partu druhořadých telefonních opravářů. Ale jak?“

Ted' byla řada na Chipsovi. „Slyšel jsem, že dělají na nějakým přísně tajným komunikátoru. Baterka se superdlouhou výdrží nebo tak něco.“

Spiro div neomdlel. Nejdřív Pex, teď Chips? Když to takhle půjde dál, ještě se naučí číst! Ovšem...

„Kostko,“ řekl Spiro, „chci, aby ses napojila na databázi Phonetixu. Zkopíruj schémata všech jejich vývojových projektů.“

„To nepůjde, šéfe. Phonetix má uzavřený systém. Jejich vývojové oddělení nemá vůbec žádné připojení na Internet. Musím být na místě,“ odpověděl hlas. Spirovo nadšení zmizelo. Obrátil se na Artemise. „O čem to mluví?“

Artemis si odkašlal: „Kostka nemůže prozkoumat uzavřený systém, pokud se omnisenzor přímo nedotýká počítače nebo není aspoň hodně blízko. Ve Phonetixu mají takový strach z hackerů, že jejich vývojová laboratoř je úplně uzavřená, schovaná pod několika patry rostlé skály. Nemají dokonce ani e-mail. Vím to, protože jsem se tam sám několikrát pokoušel nabourat.“

„Ale ten satelit Kostka prověřila, ne?“

„Satelit vysílá. A jak něco vysílá, Kostka to může zjistit.“

Spiro si hrál s články svého náramku. „Takže budu muset do Phonetixu.“

„To bych nedoporučoval,“ řekl Artemis. „Kvůli osobní mstě je to moc velký risk.“

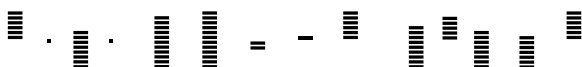
Blunt udělal krok vpřed: „Nechtě tam jít mě, pane Spiro. Já ty plány přinesu.“

Spiro si nasypal do úst hrstičku vitaminů, které vytáhl z pouzdra u pasu.

Je to hezký nápad, Arno. Dobrá práce. Ale mně se nechce předat kontrolu nad Kostkou někomu jinému. Kdo ví, do jakého pokušení by se mohl dostat. Kostko, dokážeš vyřadit poplašný systém Phonetixu?“

„Umí si permoník vystřelit díru v kalhotách?“

„Co to bylo?“

„Ehm... nic. Technický termín. Tomu byste nerozuměl. Už jsem systém Phonetixu vyřadil.“

„A co strážě, Kostko? Ty taky umíš vyřadit?“

„Bez problémů. Můžu na dálku aktivovat vnitřní bezpečnostní opatření.“

„To je co?“

„V klimatizaci mají nádrže s uspávacím plynem. Mimochodem podle chicagských zákonů je to ilegální. Ale chytré, nemá to žádné následky, nenechává to stopy. Vetřelec se probudí za dvě hodiny pod zámkem.“

Spiro zahýkal: „Hihihá! Ti z Phonetixu trpí pořádným stihomamem. Tak do toho, Kostko, zamet' s nim!“

„Sladké sny,“ řekl Klusák s potěšením, které se zdálo být až příliš skutečné.

„Tak jo. A teď, Kostko - to jediné, co stojí mezi námi a plány Phonetixu, je šifrovaný počítač.“

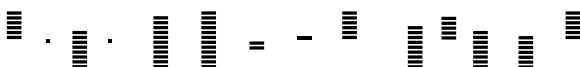
„Nenechte se vysmát. Ještě nevymysleli tak krátkou časovou jednotku, aby změřili, jak dlouho mi bude trvat dostat se na harddisk Phonetixu.“

Spiro si připnul Kostku na pás. „Víš ty co? Mně se ten chlapík začíná líbit.“

Artemis podnikl ještě jeden upřímně znějící pokus ho zadržet. „Pane Spiro, já si vážně myslím, že to není dobrý nápad.“

„Samozřejmě že ne,“ zasmál se Jon Spiro a cinkal si to ke dveřím. „Proto tě taky беру s sebou.“

**VÝZKUMNÉ A VÝVOJOVÉ LABORATOŘE PHONETIX
PRŮMYSL OVÝ SEKTOR CHICAGA**

Spiro si ze svého rozsáhlého vozového parku vybral Lincoln Town Car. Byl to model z devadesátých let s falešnou registrací. Často ho používal jako únikové vozidlo. Bylo dost staré na to, aby nebylo nápadné, a i kdyby se policii povedlo vyfotografovat značky, nebylo by jim to nic platné.

Blunt zaparkoval naproti hlavnímu vchodu Laboratoří Phonetix. Skleněnými dveřmi bylo vidět strážného v recepci. Arno vytáhl z přihrádky skládací dalekohled a zaostřil jej na strážného.

„Spí jako mimino,“ ohlásil.

Spiro ho plácl po rameni. „Prima. Máme necelé dvě hodiny. Stihnem to?“

„Jestli je ta Kostka tak dobrá, jak o sobě tvrdí, tak můžem být za patnáct minut zase venku,“ holedbal se Blunt.

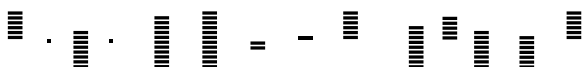
„Je to přístroj,“ opravil ho Artemis chladně. „Některý z těch tvých společníků, co se cpou po hrstech anaboliky.“

Blunt se ohlédl přes rameno. Artemis seděl na zadním sedadle, vmáčkнутý mezi Pexe a Chipse. „Na jednu jsi nějaký statečný.“

„A co můžu ztratit?“ pokrčil rameny mladý Fowl. „Koneckonců, horší už to sotva může být.“

Vedle otočných dveří byly ještě jedny normální. Kostka je dálkově otevřela a banda vetřelců se ocitla v hale. Nerozezněl se žádný alarm ani nepřiběhla četa strážných, aby je zajala.

Spiro rázoval chodbou; odvalu mu dodával jeho nový technický přítel a myšlenka, že Phonetix defini-

tivně vyřadí ze hry. Bezpečnostní výťah kladl Kostce asi tolik odporu jako plaňkový plot tanku, a Spiro a spol. brzo sjížděli o osm pater dolů, do podzemní laboratoře.

„My jedem pod zem,“ chrochtal Pex. „Tam dole jsou dinosauří kosti. Víte, že po milionu miliard let jsou z dinosauřího hnoje diamanty?“

Za normálních okolností by Spiro po takovéhle poznámce začal střílet, ale teď byl v dobré náladě.

„Ne, to jsem nevěděl, Pexi. Třeba bych ti měl platit mzdu ve hnoji.“

Pex usoudil, že pro stav jeho financí bude lepší, když napříště bude držet zobák.

Sama laboratoř byla chráněná skenerem otisků, dokonce ani ne gelovým. Kostka prostě sejmula otisk, který byl na destičce, a promítla ho zpátky na senzor. Nebyl tu ani záložní kódový zámek.

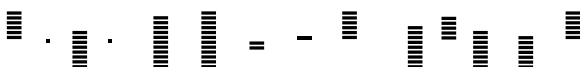
„To je tak jednoduché,“ rozplýval se Spiro, „že jsem to měl udělat už dávno!“

„Trochu vděčnosti by neuškodilo,“ ozval se nespokojeně Klusákův hlas z Kostky. „Koneckonců, dostal jsem nás sem a vyřadil jsem strážce.“

Spiro si přidržel krabičku před očima: „Hele, Kostko! To, že tě nerozmačkám na šrot, to je moje *Děkuju*.“

„Není zač,“ zavrčel Klusák.

Arno Blunt zkontroloval bezpečnostní monitory. Po celé budově leželi v bezvědomí strážníci, jeden měl v puse nedojedený sendvič.

„Musím přiznat, pane Spiro, že to je nádhera. Phonetix dokonce bude muset zaplatit i ten slzný plyn.“

Spiro se podíval ke stropu. Ve stínech červeně blikalo několik světýlek kamer.

„Pověz, Kostko, budeme cestou zpátky muset vyrabovat videozáznamy?“

„Ani náhodou,“ řekl Klusák, jako by se odjakživa živil divadlem. „Smazal jsem vás z videa.“

Artemis, kterého drželi v podpaží Pex a Chips, zavřel: „Ty zrádče! Vždyť já ti dal život, Kostko. Jsem tvůj stvořitel!“

„No, možná jsi mě udělal trochu moc podobného sobě, Fowle. *Aurum potestas est*. Zlato je moc. Dělam jenom to, co jsi mě naučil.“

Spiro za to Kostku láskyplně poplácal: „To je chlapík, jak já ho miluju! Je jako bratr, kterého jsem nikdy neměl.“

„Já myslel, že máte bratra?“ řekl Chips celý popletený, což u něj nebylo neobvyklé.

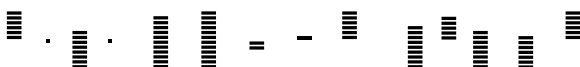
„No dobře,“ opravil se Spiro. Je jako bratr, kterého mám vážně rád.“

Server Phonetixu byl umístěn uprostřed laboratoře: monolitická bedna, ze které se jako hadi vlnily kabely k různým pracovním stanicím.

Spiro odepnul svého nového nejlepšího přítele od pasu.

„Kde potřebuješ být, Kostko?“

„Stačí, když mě položíš na vršek serveru a můj omnisenzor už zbytek zařídí.“

Spiro poslechl a během pár vteřin začala na malé obrazovce Kostky X blikat schémata.

„Mám je!“ hýkal Spiro a mával triumfálně pěstmi ve vzduchu. „Od těchto už nikdy nedostanu ten jejich pot'ouchlý e-mail s posledními cenami akcií.“

„Stažení dokončeno,“ řekl Klusák samolibě. „Máme všechny projekty Phonetixu na příštích deset let.“

Spiro si přitiskl Kostku k hrudi.

„Nádhera! Můžu pustit na trh vlastní verzi telefonu Phonetixu dřív než oni a vydělat si pár miliónků navíc, než vypustím Kostku do světa.“

Arno zíral na bezpečnostní monitory.

„Ehm, pane Spiro. Myslím, že tu máme situaci.“

„Situaci?“ zavrčel Spiro. „Co to má znamenat? Už nejsi voják, Blunte. Mluv lidsky.“

Novozéland'an zaklepal na obrazovku, jako by tím mohl změnit to, co vidí.

„Chci říct - máme problém. Velký problém.“

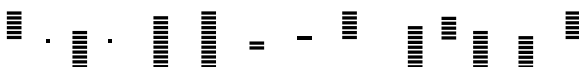
Spiro popadl Artemise za ramena. „Co jsi provedl, Fowle? Je to nějaký...“

Své obvinění však nedořekl. Něčeho si všiml.

„Tvoje oči. Co to máš s očima? Máš každé oko jiné.“

Artemis ho oblažil svým nejlepším upíáním úsměvem: „To abych tě lépe viděl, Spiro.“

V hale Phonetixu se spící strážný náhle probudil. Byla to Julie. Vykoukla zpod štítu vypůjčené čapky, aby se ujistila, že Spiro v hale nikoho nenechal.

Když Artemise ve Spirově trezoru zajali, odletěla s ní Myrta do Phonetixu, aby spolu uvedly do chodu plán B.

Žádný uspávací plyn tu samozřejmě nebyl. Ostatně stejně tu byli jen dva strážníci. Jeden byl na záchodě a ten druhý na obchůzce ve vyšších patrech. To ale Spiro nemohl vědět. Ten se díval na Klusákovu rodinku spících strážných, jak pochrupávají po budově, díky videoklipu vysílaného do systému Phonetixu.

Julie zvedla telefon na stole a vytočila tři čísla.

9... 1... 1

Policie.

Spiro zlehka sáhl dvěma prsty Artemisovi do oka a vytáhl kamzornici. Podrobně si ji prohlédl a všiml si mikroobvodů na vnitřní straně.

„Ono je to elektronické,“ zašeptal. „Úžasný! Co je to?“

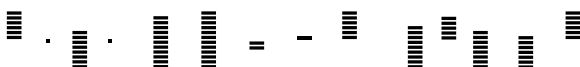
Artemis mrknul, až mu stekla slza. „Nic to není. Nikdy to tu nebylo, stejně jako já jsem tu nikdy nebyl.“

Spirova tvář se zkrivila čirou nenávistí: Jenže ty jsi tady, Fowle, a nikdy už odtud nevyjdeš.“

Blunt zaklepal svému zaměstnavateli na rameno. Byl to neodpustitelně familiární čin.

„Šéfe, pane Spiro! Tohle byste vážně měl vidět.“

Julie si svlékla bundu bezpečnostní služby Phonetixu, pod níž měla uniformu zásahové jednotky chicagské policie. V laboratoři by to ještě mohlo být husté a její práce byla postarat se, aby se Artemisovi nic nestalo. Schovala se v hale za sloup a čekala na sirény.

Spiro zíral na bezpečnostní monitory v laboratoři. Obrázky se změnily. Nikde už nepospávaly žádné strážce. Obrazovky teď přehrávaly záznam, jak se on a jeho kumpáni vloupávají do Phonetixu. Ale s jedním podstatným rozdílem: na obrazovce nebylo ani stopy po Artemisovi.

„Co se to děje, Kostko?“ zalykal se Spiro. „Říkal jsi, že jsi nás všechny ze záznamů smazal.“

„Lhal jsem. To bude nejspíš ta zločinecká nátura, co se mi vyvíjí.“

Spiro mrštil Kostkou o podlahu. Nic se jí nestalo.

„Odolný polymer,“ řekl Artemis a mikropočítač sebral. „Skoro nerozbitný.“

„Na rozdíl od tebe,“ odsekl Spiro.

Artemis vypadal jako panenka, jak tak visel mezi Pexem a Chipsem. „Vy to ještě nechápete? Všichni jste na záznamu, Kostka pracovala pro mě.“

„No a co? Tak jsme na záznamu. Bohatě stačí, když zajdu do velínu a ty pásky seberu.“

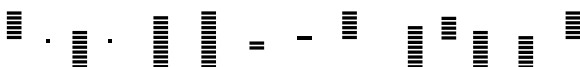
„Ono to nebude tak jednoduché.“

Spiro stále ještě věřil, že se z toho nějak dostane.

„A proč ne? Kdo mi v tom zabrání? Starý dobrý ty?“

Artemis ukázal na obrazovky. „Ne. Staří dobří oni.“

Chicagská policie vzala s sebou všechno, co měla, a ještě něco navrch. Phonetix byl největší zaměstnavatel ve městě, nemluvě už o tom, že patřil i k pěti největším dárcům Policejního sponzorského fondu.

Když se ozvalo volání na tísňovou linku, vyslal seržant ve službě celoměstský poplachový signál.

Ani ne za pět minut už ve Phonetixu bušilo na dveře dvacet uniforem a kompletní jednotka rychlého nasazení. Nad domem kroužily dvě helikoptéry a na střechách okolních budov čekalo osm ostřelovačů. Aby se odtud někdo dostal, musel by být neviditelný.

Strážný Phonetixu se právě vrátil z obchůzky a hned si na monitoru všiml vetřelců. Krátce poté uviděl skupinu uniforem chicagské policie, jak buší na dveře hlavními zbraní.

Vpustil je dovnitř. „Zrovna jsem vás chtěl volat,“ řekl. „V trezoru je nějaká banda, která tam nemá co dělat. Nejspíš se tam prokopali nebo co, protože kolem mě nešli.“

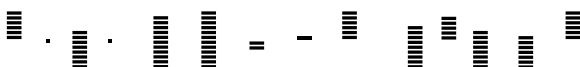
Ještě překvapenější byl strážný, který seděl na záchodě. Právě dočítal sportovní část *Herald Tribune*, když do kabinky vrazili dva velmi sveřepě se tvářící muži v neprůstřelných vestách.

„Doklady!“ zavrčel jeden, který zřejmě neměl čas na celé věty.

Strážný jim třesoucí se rukou podal svou laminovanou průkazku.

„Nikam nechod'te, pane,“ doporučil mu druhý policista. Dvakrát to říkat nemusel.

Julie vyklouzla zpoza sloupu a zamíchala se do záhové jednotky. Oháněla se zbraní, hulákala jako nejlepší z nich a během chvilky do skupiny dokonale zapadla. Jejich útok zastavil drobný problém: do laboratoře vedla jen jediná přístupová cesta - výtahová šachta.

Dva policisté vypáčili dveře.

„Máme dilema,“ řekl jeden. „Když vypneme elektřinu, tak výtah nedostaneme sem nahoru. A když si nejdřív přivoláme výtah sem, tak na sebe ty vetřelce upozorníme.“

Julie se protlačila dopředu.

„Promiňte, pane. Já bych slezla dolů po kabelech. Vyhodím do povětří dveře a vy vypnete elektřinu.“

Velitel nechtěl o něčem takovém ani slyšet. „Ne. To je moc nebezpečné. Ti dole by měli spoustu času napálit do výtahu stovku ran. „Kdo ostatně jste?“

Julie odepnula od pasu malou svorku, připnula ji na lano výtahu a skočila do šachty.

„Jsem tu nová,“ řekla a zmizela v temnotě.

V laboratoři Spiro a spol. fascinovaně zírali na monitory. Klusák teď nechal na monitorech běžet to, co se skutečně dělo ve vyšších patrech.

„Zásahovka,“ řekl Blunt. „Helikoptéry. Těžká výzbroj. Jak se to stalo?“ Spiro se mlátil do širokého čela. „Past! Celá tahle věc. Past. Předpokládám, že pro tebe pracoval i Sy Hrabbe?“

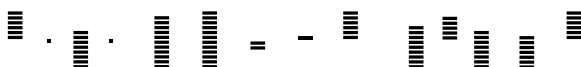
„Ano. Pex a Chips také, i když to nevěděli. Nikdy byste sem nepřišel, kdybych to navrhl já.“

„Ale jak? Jak jsi to udělal? To není možné.“

Artemis přešel očima monitory. „Zjevně je. Věděl jsem, že na mě budete čekat v trezoru ve Spirově jehle. Pak už stačilo využít jen vaši nenávist k Phonetixu a vylákat vás sem, mimo vaši vlastní půdu.“

„Jestli to zlomí vaz mně, zlomí ti ho to taky.“

„Chyba. Nikdy jsem tu nebyl; pásy to dokážou.“

„Ale vždyť *jsi* tady!“ zařval Spiro, nervy nadranc. Celý se třásl, ze rtů mu v širokém oblouku stříkaly kapčky slin. „Tvoje mrtvé tělo to dokáže. Dej mi pistoli, Arno. Já ho zastřelím!“

Blunt nedokázal skrýt svoje zklamání, ale udělal, co mu bylo řečeno. Jakmile Spiro třesoucí se nikou namířil zbraň, Pex a Chips rychle ustoupili stranou. Šéf neměl zrovna dobrou mušku.

„Sebral jsi mi všechno,“ křičel. „Všechno!“

Artemis byl podivně klidný. „Ty to ještě nechápeš, Jone. Je to tak, jak jsem ti říkal. Nikdy jsem tu nebyl.“ Na okamžik se odmlčel. „A ještě jedna věc. Moje jméno - Artemis; měl jsi pravdu. V Londýně to je obvykle ženské jméno, po řecké bohyni lovu. Ale čas od času se najde muž s takovým loveckým talentem, že si to jméno zaslouží. Ten muž jsem já. Artemis lovec. Ulovil jsem tě.“

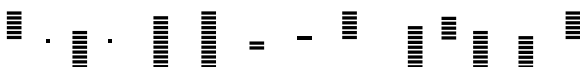
A s těmi slovy zmizel.

Myrta se skrývala v laboratoři Phonetixu a čekala, až se Spiro a spol. objeví. Povolení ke vstupu dostala, když odpoledne s Julií podnikla ve firmě exkurzi pro veřejnost.

Julie se obrátila na průvodkyni svým nejdětinštějším hlasem: „Prosím vás, můžu s sebou vzít taky svoji neviditelnou kamarádku?“

„Samozřejmě že můžeš,“ odpověděla průvodkyně. „Vezmi si klidně i medvídku, jestli tě to uklidní.“

A byly uvnitř.

Myrta se vznášela u stropu a sledovala Artemisův postup. Bláteníkův plán byl samé riziko: kdyby se Spiro rozhodl nechat ho v Jehle, znamenalo by to konec.

Ale ne, vše se vyvíjelo přesně, jak Artemis předpověděl; Spiro se rozhodl vytahovat se co nejdále, koupal se v záři vlastní zvrácené geniality. Jenže to nebyla genialita jeho, ale Artemisova. Ten chlapec nastrojil celou tuhle operaci od A do Z. Mesmerizovat Pexe a Chipse byl také jeho nápad. Mělo to klíčový význam, aby Spirovi vnukli myšlenku vtrhnout do Phonetixu.

Když se dveře výtahu otevřely, byla Myrta připravená. Měla zbraň nabitou a cíle jasné. Nemohla ale vyrazit, musela čekat na signál.

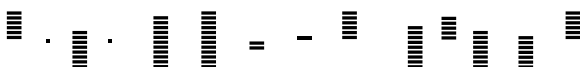
Artemis to protahoval, hrál na city až do konce. A pak, právě když Myrta chtěla začít střílet bez ohledu na rozkazy, promluvil. „Ten muž jsem já. Artemis lovec. Ulovil jsem tě.“

Artemis lovec. Signál!

Myrta stiskla manuální ovládání svých křídel a snesla se do výšky jednoho metru. Připnula Artemise na zatahovací lano na své Boji a pak přes něj přehodila maskovací fólii. V očích všech přítomných to vypadalo, jako by chlapec zmizel.

„A jedeme nahoru,“ řekla, ačkoli ji nemohl slyšet, a zmáčkla plyn naplno. Ani ne za vteřinu byli bezpečně usazení mezi kabely a potrubím u stropu.

Pod nimi Jon Spiro přišel o rozum.

Spiro zamrkal. „Ten kluk byl pryč! Prostě pryč! To není možné. Vždyť on je Jon Spiro! Nikdo nepřeveze Jona Spira!

Obrátil se k Pexovi a Chipsovi a mával přitom divoce pistolí.

„Kde je?“

„He?“ hlesli strážci v dokonalém unisonu. A to neměli nacvičené.

„Kde je Artemis Fowl? Co jste s ním udělali?“

„Nic, pane Spiro. Jenom jsme tu stáli a přetlačovali se.“

„Fowl říkal, že pracujete pro něj. Tak sem s ním!“

Pexovi se mohl zavařit mozek. Mělo to ale asi takové účinky jako míchat beton v mixéru.

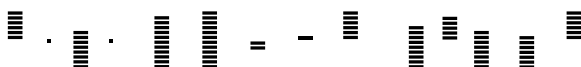
„Pozor, pane Spiro, pistole jsou nebezpečný. Zvlášť ten konec s dírou.“

„To ještě není konec, Artemisi Fowle,“ řval Spiro do stropu. Já tě najdu. Já se nikdy nevzdám. Na to máš slovo Jona Spira. Moje slovo!“

Začal střílet naslepo, dělal díry do monitorů, průduchů a potrubí. Jedna kulka dokonce prolétla asi metr od Artemise.

Pex a Chips si nebyli tak docela jistí, co se děje, ale usoudili, že by bylo dobré se k té psině připojit. Vytáhli zbraně a začali také střílet po laboratoři.

Blunt se neúčastnil. Považoval tento svůj zaměstnanecký poměr za ukončený. Spiro se z toho neměl šanci dostat; každý teď hrál za sebe. Došel ke kovovému obložení stěny a začal ho rozmontovávat elektrickým šroubovákem. Kus obložení upadlo, za ním

bylo pěticentimetrové místo pro kabely a pak beton. Byli v pasti.

Za Bluntem se rozduněly dveře výtahu.

Ve výtahové šachtě se krčila Julie.

„Jsme z toho venku,“ řekla Myrta do jejího sluchátka, „ale Spiro v laboratoři střílí.“

Julie se zamračila. Její představený byl v nebezpečí. „Omrač ho Neutrinem!“

„To nejde. Kdyby byl Spiro v bezvědomí, až dorazí policie, mohl by tvrdit, že to na něj někdo nastražil.“

„Dobře. Jdu tam.“

„Negativo. Počkej na zásahovku.“

„Ne. Ty seber zbraně, já zařídím zbytek.“

Sláma dal Julii s sebou lahvičku permonického leštidla. Nalila loužičku na strop výtahu a ten se rozpustil jako máslo na pánvi. Julie seskočila do kabinky a přikrčila se pro případ, že by se Blunt rozhodl vystřílet do výtahu pár ran.

„Na tři.“

„Julie!“

„Jdu na tři.“

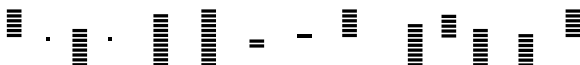
„Tak dobře.“

Julie sáhla po otevírání dveří. „Jedna -“

Myrta vytáhla Neutrino a zaměřila v mířidlech vizoru všechny čtyři cíle.

„Dva -“ Zrušila štít kvůli přesnosti střelby, vibrace by ji rušily v míření. Na pár vteřin se bude muset schovávat pod maskovací fólii spolu s Artemisem.

„Tři!“

Julie stiskla tlačítko.
Myrta čtyřikrát vystřelila.

Artemis měl necelou minutu na to, aby jednal. Ani ne minutu, kdy Myrta mířila a odzbrojovala Spira a spol. Podmínky nebyly právě ideální - křik, střelba a všeobecný zmatek. Ale zase, jakou lepší chvílí by chtěl na uskutečnění posledního kroku této fáze plánu? Vě-
lice důležitého kroku.

V okamžiku, kdy Myrta zrušila štít, aby mohla stří-
let, vytáhl Artemis ze základny Kostky X průhlednou
klávesnici a začal ťukat. V několika vteřinách se na-
boursal do Spirových bankovních účtů - do všech
sedmatřiceti, od Kajmanských ostrovů po Isle of Man.
Nejrůznější čísla účtů zapadla na svá místa. Měl pří-
stup ke všem tajným fondům.

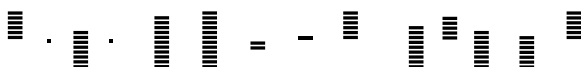
Kostka mu rychle nabídla celkovou sumu: 2,8 mi-
liardy amerických dolarů, samozřejmě kromě obsahu
různých bezpečnostních schránek, k nimž se po Inter-
netu dostat nedalo. 2,8 miliardy. Víc než dost k tomu,
aby se Fowlové vrátili mezi pět nejbohatších rodin v
Irsku.

Právě když se Artemis chystal transakci dokončit,
vzpomněl si na slova svého otce. Svého otce, kterého
mu vrátili skřítkové...

*„...A co ty, Arty? Půjdeš tou cestou se mnou? Až přijde
pravá chvíle, využiješ svou šanci být hrdinou?...“*

Dopřavdy potřebuje miliardy dolarů?

Samozřejmě že je potřebuji. *Aurum potestas est.* Zla-
to je moc.

Využiješ svou šanci být hrdinou? Udělat něco, na čem záleží?

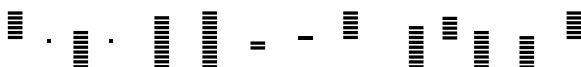
Protože Artemis nemohl nahlas zasténat, zat'ál zuby a obrátil oči v sloup. No dobře, jestli má být hrdinou, tak bude aspoň dobře placeným hrdinou. Rychle si od oněch 2,8 miliard odečetl desetiprocentní nálezné a zbytek odeslal Amnesty International. A celou transakci provedl nevratně, pro případ, že by ho později odhodlání opustilo.

Ještě ale neskončil. Ještě musel vykonat jeden dobrý skutek. Úspěch jeho snažení závisel na tom, jestli bude Klusák právě plně zaujat tím, co se děje, a ne všimne si, že se mu naboural do systému.

Artemis se napojil na LEPreko a nechal dešifrátor pracovat na hesle. Přestože jeden znak zabral drahotných deset vteřin, za chvíličku už se volně proháněl po skřítkovském policejním systému. To, co hledal, našel v archivu trestaných: úplný trestní rejstřík Slámy Hraboše. Pak už nebylo těžké jít po elektronické stopě až k původnímu povolení k prohlídce Slámová bytu. Artemis změnil datum na povolení na den *po* Slámově zatčení. To znamenalo, že všechna následující zatčení a tresty byly neplatné. Dobrý právník ho vytáhne z vězení obratem.

„S tebou jsem ještě neskončil, Slámo Hraboši,“ zašeptal, odhlásil se a připnul Kostku zpátky Myrtě na pásek.

Julie vrazila do dveří tak rychle, že její končetiny byly rozmazaná šmouha. Jadeitový kroužek za ní vlál jako třpytka na konci rybářského prutu.

Věděla, že Butler by nikdy takhle neriskoval. Měl by nějaký naprosto praktický, bezpečný plán - proto taky měl vytetovaný modrý diamant on, a ona ne. Ale možná vlastně o to tetování ani nestojí. Možná stojí o to, žít si po svém.

Rychle obhlédla situaci. Myrta mířila dobře. Obě gorily si mnuly popálené ruce a Spiro dupal jako rozmazlené dítě. Jen Blunt byl na zemi a natahoval se po pistoli.

I když byl strážce na kolenou, pořád se Julii díval skoro rovně do očí.

„Nenecháš mě vstát?“ zeptal se.

„Ne,“ řekla Julie a švihla jadeitovým kroužkem jako David kamenem, který složil Goliáše. Kroužek dopadl Bluntovi na kořen nosu, zlomil ho a na několik minut strážce účinně oslepil. Za tu dobu bude mít chicagská policie víc než dost času dostat se šachtou dolů.

Blunt byl teď ze hry. Julie čekala, že pocítí uspokojení, ale jediným jejím pocitem byl smutek. Násilí jí nepřinášelo žádnou radost.

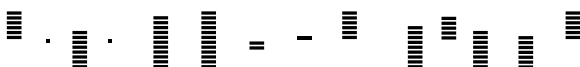
Pexe a Chipse ovládl pocit, že by měli něco udělat. Třeba kdyby tu holku vyřadili, dostali by od pana Spira bonus? Blížili se k ní každý z jedné strany, pěsti zdvižené.

Julie na ně zahrozila prstem. „Je mi líto, hoši. Budete muset jít spát.“

Strážní si jí nevšíмали a pořád se blížili.

„Řekla jsem, jděte spát!“

„Musíš použít přesně stejná slova, na jaká mají podle mesmeru reagovat,“ řekla jí Myrta do ucha.

Julie povzdechla. „Když musím... Tak dobře, pá-nové. Kapitán Hák říkal, jděte spát.“

Pex a Chips chrápali dřív, než se svalili na zem.

Zůstal už jen Spiro a ten nepřičetně blábolil a nepředstavoval žádnou hrozbu. Blábolil ještě, když mu policisté nasazovali pouta.

„Až se vrátíme na základnu, důkladně si promluvíme,“ napomenul kapitán přísně Julii. „Jste nebezpečná svým kolegům i sobě samé.“

„Ano, pane,“ řekla Julie zkroušeně. Já nevím, co mě to popadlo, pane.“

Pohlédla vzhůru. K šachtě výtahu jako by odplouval lehounký chvějivý obláček. Její představený byl v bezpečí.

Myrta zastrčila zbraň a znovu rozběhla štít.

Je čas jít,“ řekla do vysílačky stažené na minimum.

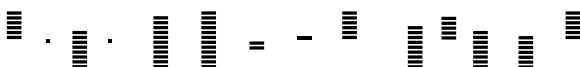
Potom Artemise pevně zabalila do maskovací fólie a přesvědčila se, že nikde nic nečouhá. Bylo nezbytné zmizet hned, dokud byl výtah prázdný. Jak se sem dostanou vyšetřovatelé a novináři, dokonce i lehký chvějivý opar ve vzduchu by mohl někdo zachytit na film.

Když letěli přes místnost, Spira právě odváděli z laboratoře. Konečně se mu podařilo uklidnit.

„Je to past,“ tvrdil svým nejnevinnějším hlasem. „Moji právníci vás rozcupují na cucky.“

Když Artemis mýjel jeho ucho, neodolal. „Sbohem, Jone,“ zašeptal. „Nikdy si nic nezačíněj s geniálním klukem!“

Spiro zavyl na strop jako šílený vlk.

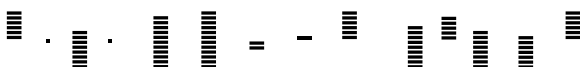

Sláma čekal naproti Laboratořím Phonetix a túroval dodávku jako pilot Formule jedna. Seděl za volantem na oranžové bedničce a k noze měl lepicí páskou přidělanou tyčku. Druhý konec tyčky měl nalepenou na plynu.

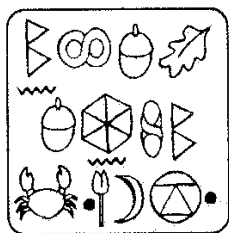
Julie si jeho systém nervózně prohlížela. „Neměl bys tu nohu odlepit? Co kdybys potřeboval použít brzdu?“

„Brzdu?“ zasmál se Sláma. „K čemu bych potřeboval brzdu? Nedělám snad řidičák, ne?“

Artemis a Myrta na zadním sedadle oba zároveň sáhli po bezpečnostním pásu.

ΠΕΡΙΔΙΤΕΛΠΥ ΜΥΨ

FOWL MANOR

Do Irska se dostali bez dalších příhod, ačkoli Sláma se pokusil Myrtě patnáctkrát utéct - jednou z toho i na palubě letadla, kde ho objevili na záchodě s padákem a lahví permonického leštidla. Od té chvíle ho Myrta nespustila z očí.

Butler na ně čekal u hlavního vchodu Fowl Manor.

„Vítejte zpátky. Jsem rád, že vás všechny vidím živé. Teď musím jít.“

Artemis mu položil ruku na paži.

„Příteli, ty nejsi v takovém stavu, abys někam chodil.“

Butler se nedal odradit. Ještě poslední úkol, Artemisi. Nemám na vybranou. Ostatně cvičil jsem Pilatese. Připadám si mnohem obratnější.“

Jde o Blunta?“

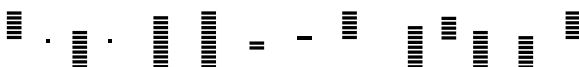
„Ano.“

„Ale ten je ve vězení!“ protestovala Julie.

Butler zavrtěl hlavou. „Už není.“

Artemis viděl, že se jeho strážce od svého cíle odradit nedá.

„Aspoň si vezmi s sebou Myrtu, může ti pomoci.“

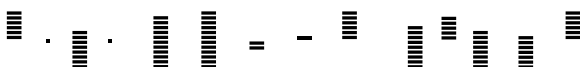
Butler mrknul na elfku: „S tím jsem počítal.“

Chicagská policie posadila Blunta do auta se dvěma policisty. Usoudili, že dva budou stačit, když je zatčený spoután na nohou i na rukou. Svůj názor změnili, když se auto našlo devět kilometrů jižně od Chicaga, spoutaní byli policisté a po provinilci ani památky. Abychom citovali z hlášení seržanta Iggyho Lebowského: *„Ten chlap ta pouta rozervál jako papírový řetěz. Převalil se přes nás jako parní válec. Neměli jsme nejmenší šanci.“*

Ale Arno Blunt neunikl bez škrábnutí. Jeho pýcha dostala ve Spirově jehle pořádně na frak. Věděl, že zpráva o jeho ponížení se mezi bodyguardy brzo roznese. Jak to později formuloval Kanec LaRue na své webové stránce Nájemní vojáci: *„Arno se nechal převézt usmrkaným klukem!“* Blunt víc než dobře věděl, že až příště přijde mezi tyhle tvrdé hochy, bude muset snášet jejich výsměch, pokud tu urážku od Artemise Fowla nepomstí.

Stejně dobře věděl, že má jen pár minut, než Spiro prozradí jeho adresu chicagské policii, takže si zabalil několikery náhradní zuby a zamířil na letiště O'Hare.

Potěšilo ho, když zjistil, že úřady dosud nezablokovaly kreditní karty Spirových podniků, a s pomocí té své si u British Airways koupil letenku první třídy v concordu mířícím na londýnské letiště Heathrow. Odtamtud měl v plánu proniknout do Irska trajektem do Rosslare. Jako obyčejný turista, jeden z těch pěti set, kteří chtějí vidět zemi skřítků.

Nijak komplikovaný plán to nebyl a určitě by vyšel, nebýt jedné věci: službu na celnici v Heathrow měl náhodou Sid Commons, bývalý zelený baret, který sloužil s Butlerem jako osobní strážce v Monte Carlu. Jen Blunt otevřel ústa, v Commonsově hlavě se rozječela poplašná siréna. Muž před ním odpovídal přesně popisu, který mu faxoval Butler. Včetně těch divných zubů. Modrý olej a voda, věřili byste tomu? Commons stiskl tlačítko pod stolem a během několika vteřin jednotka bezpečnostní služby odebrala Bluntovi pas a zavřela ho do vazby.

Jakmile byl zadržený spolehlivě pod zámkem, šéf bezpečnostní služby zvedl telefon a vytočil mezinárodní číslo. Telefon dvakrát zazvonil. „Fowlova rezidence.“

„Butlere? Tady Sid Commons z Heathrow. Objevil se tu muž, který by tě mohl zajímat. Divné zuby, tetování na krku, novozélandský přízvuk. Detektiv Justin Barre ze Scotland Yardu nám sem před pár dny faxoval jeho popis; říkal, že bys ho možná dokázal identifikovat.“

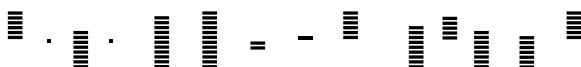
„Máš ho tam ještě?“ zeptal se osobní strážce.

„Ano. V jedné z našich cel předběžného zadržení. Zrovna ho prověřují.“

„Jak dlouho to potrvá?“

„Nejvýš pár hodin. Ale jestli je takový profesionál, jak o něm říkáš, tak počítačová prověrka nepovede k ničemu. Potřebujeme jeho doznání, abychom ho mohli předat Scotland Yardu.“

„Sejdeme se v příletové hale pod tabulí odletů za třicet minut,“ řekl Butler a přerušil spojení.

Sid Commons zíral na svůj mobilní telefon. Jak se sem Butler může za třicet minut dostat z Irska? Ale to nebylo důležité. Sidovi stačilo, že Butler mu tehdy před lety v Monte Carlu mnohokrát zachránil život a že on mu teď může splatit dluh.

O třicet dva minut později se Butler objevil v příletové hale.

Sid Commons si ho pozorně prohlížel, když si podávali ruce.

„Vypadáš jinak. Starší.“

„Všechny ty bitvy se na mě už podepisují,“ řekl s dlaní položenou na těžce se vzdouvající hrudi. „Myslím, že je čas na duchod.“

„Má cenu ptát se tě, jak ses sem dostal?“

Butler si narovnal kravatu. „Ani ne. Bude pro tebe lepší, když to nebudeš vědět.“

„Aha.“

„Kde je náš člověk?“

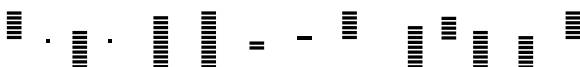
Commons vedl dávného přítele do zadní části budovy, skrz davy turistů a taxikářů s cedulemi.

„Tudyhle. Nejsi ozbrojený, vid’? Já vím, že jsme kamarádi, ale střelné zbraně tady prostě dovolit nemůžu.“

Butler doširoka rozevřel sako. „Věř mi, znám předpisy.“

Bezpečnostním výtahem vyjeli o dvě patra výš a snad několik kilometrů šli slabě osvětlenou chodbou.

„Tak jsme tady,“ řekl konečně Sid a ukázal na skleněný obdélník. Je tam vevnitř.“

Sklo bylo vlastně poloprůhledné zrcadlo. Butler viděl Arna Blunta, jak sedí u malého stolu a netrpělivě bubnuje prsty o umakart.

Je to on? Je to ten člověk, co tě střelil v Knight-bridge?“

Butler kývl. Byl to rozhodně on. Stejný pohrdlivý výraz. Stejně ruce, které stiskly spoušť’.

„Pozitivní identifikace je sice dobrá, ale pořád je to tvrzení proti tvrzení, a abych byl upřímný, moc střeleně nevypadáš.“

Butler položil ruku příteli na rameno. „Asi bych nemohl -“

Commons ho ani nenechal domluvit. „Ne. Nemůžeš jít dovnitř. Rozhodně ne. To by mě určitě stálo místo, a koneckonců, i kdybys z něj dostal doznání, nikdy by u soudu neobstálo.“

Butler kývl. „Chápu. Nebude ti vadit, když tu zůstanu? Chci vidět, jak to dopadne.“

Commons rád souhlasil; ulevilo se mu, že na něj Butler nenaléhal.

„To není problém. Zůstaň, jak dlouho chceš. Ale budu ti muset donést návštěvnickou vizitku.“ Vykročil chodbou, pak se obrátil.

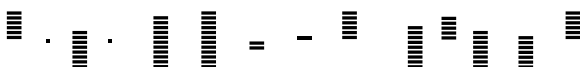
„Nechod’ tam dovnitř, Butlere. Jestli to uděláš, ztratíme ho jednou provždy. A koneckonců, jsou tam všude kamery.“

„Neboj, Side. V té místnosti mě neuvidíš.“

Commons povzdechl. „Dobře. Skvěle. Já jen jsem trochu nervózní, když začneš mít takovýhle pohled.“

„Teď už jsem jiný. Zralejší.“

Commons se zasmál: „No to bych rád viděl!“

Zahnul za roh, jen hihňání bylo ještě slyšet. Jakmile zmizel, Myrta u Butlerovy nohy zrušila štít.

„Co kamery?“ sykl strážce koutkem úst.

„Kontrolovala jsem iontové paprsky. Tady jsem mimo.“ Vytáhla z batohu maskovací fólii a položila ji na podlahu. Pak obtočila videosmyčku kolem kabelu připevněného na vnější stěně cely.

„Dobře,“ řekla v reakci na Klusákův hlas ve svém uchu. Jsme tam. Klusák nás smazal z videa. Teď už na nás nemůže kamera ani mikrofon. Víš, co máš dělat?“

Butler přikývl. Už to spolu procházeli, ale Myrta měla vojáckou potřebu všechno ještě jednou kontrolovat.

Já zase aktivuji štít. Dej mi vteřinku, abych uhnula, pak na sebe hod' fólii a proved', co provést chceš. Dávám ti nejvýš dvě minuty, než se tvůj kamarád vrátí. Pak si musíš poradit sám.“

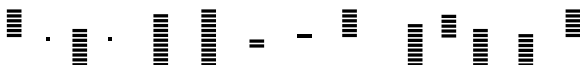
„Rozumím.“

„Zlom vaz,“ řekla Myrta a chvějivě zmizela z viditelného spektra.

Butler chvíličku počkal, pak udělal dva kroky doleva. Sebral fólii a přehodil si ji přes hlavu a ramena. Pro běžného kolemjdoucího byl teď neviditelný. Ale kdyby se někdo cestou po chodbě zastavil, bylo prakticky jisté, že nějaká část sluhova mohutného těla by zpod fólie vyčuhovala. Nejlepší bude postupovat rychle.

Odtáhl závoru na dveřích cely a vstoupil.

Blunt si nedělal velké starosti. Tohle celé byl jen humbuk. Jak dlouho můžou člověka zadržovat proto,

že má neobvyklé falešné zuby proboha? Moc dlouho už ne. To je jisté. Možná podá na britskou vládu žalobu o odškodné za způsobené trauma a odejde na odpočinek, domů, na Nový Zéland.

Dveře se o třicet centimetrů pootevřely, pak se zase zavřely. Blunt povzdechl. Tohle byl starý trik vyšetřovatelů. Nechat vězně několik hodin dusit ve vlastní šťávě, pak otevřít dveře, aby si myslel, že přichází pomoc. Když nikdo nevejde, uvrhne to vězně ještě do hlubšího zoufalství. Blíž k okamžiku, kdy se zlomí.

„Arno Blunte,“ vydechl hlas odnikud.

Blunt přestal bubnovat prsty a narovnal se.

„Co to je?“ ušklíbl se. „Jsou tady někde repráky? To je trapas, hoši. Fakt trapas.“

„Přišel jsem pro tebe,“ řekl hlas. „Přišel jsem vyrovnat účty.“

Arno Blunt ten hlas znal. Zdálo se mu o něm od Chicaga, od chvíle, kdy ho ten malý Irčan varoval, že se Butler vrátí. No dobře, tohle bylo směšné; nic takového jako duchové neexistuje. Ale Artemis Fowl měl v sobě něco, co člověka nutilo věřit mu každé slovo.

„Butlere? Jsi to ty?“

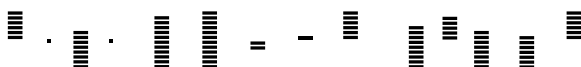
„Vida,“ řekl hlas. „Pamatuješ se na mě.“

Já nevím, co se to tady děje, ale já vám na to neskočím. Co? Mám se tu rozbrečet jako dítě, protože jste našli někoho, kdo mluví jako jeden z mých... Někdokdo, koho znám?“

„Tohle není žádný trik, Arno. Jsem tady.“

„No jasně. Když jsi tady, proč tě nevidím?“

„Víš jistě, že mě nevidíš, Arno? Dívej se dobře.“

Bluntův pohled divoce rejdl po místnosti. Nikdo jiný v ní nebyl. Nikdo. Tím si byl jistý. Ale v rohu místnosti bylo ve vzduchu místo, které jako by ohýbalo světlo, jako vznášející se zrcadlo.

„Á, už sis mě všiml.“

„Ničeho jsem si nevšiml,“ odpověděl Butler roztráseně. „Vidím akorát trochu teplého vzduchu, nejspíš z větráku.“

„Opravdu?“ řekl Butler a odhodil maskovací fólii. Bluntovi to muselo připadat, že se zhmotnil odnikud. Vyskočil tak prudce, až židle odlétla ke stěně.

„Proboha! Kdo jsi?“

Butler se maličko přikrčil v kolenou. Připravil se k akci. Pravda, teď už byl starší. A taky pomalejší. Kouzlo skřítků však zkrátilo jeho reakční dobu a měl o mnoho víc zkušeností než Blunt. Julie by tuhle práci byla ráda vyřídila za něj, ale některé věci prostě člověk musí dokončit osobně.

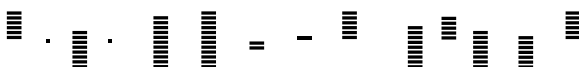
Jsem tvůj průvodce, Arno. Přišel jsem tě odvést domů. Čeká tam na tebe spousta lidí.“

„D-d-domů?“ koktal Blunt. Jak to myslíš, domů?“

Butler udělal krok vpřed. „Ty víš, jak to myslím. Domů. Tam, kam jsi vždycky mířil. Tam, kam jsi poslal tolik jiných. Včetně mě.“

Blunt na něj namířil třesoucí se prst. „Nepřibližuj se ke mně! Už jsem tě jednou zabil a můžu to udělat zase.“

Butler se zasmál. Nebyl to příjemný zvuk. „To se právě pleteš, Arno. Mě nikdo nemůže znova zabít. Ostatně smrt není nic strašného ve srovnání s tím, co přijde potom.“

„Co přijde potom...“

„Peklo, Arno,“ řekl Butler. „Viděl jsem ho, a věř mi, ty ho uvidíš také.“

Blunt mu naprosto věřil; koneckonců, Butler se zjevil odnikud.

„To jsem nevěděl,“ vzlykal. „Nevěřil jsem tomu. Nikdy bych tě byl nestřelil, Butlere. Jenom jsem plnil Spirovy rozkazy. Slyšel jsi, jak mi to přikázal. Já byl jenom železo; nic jiného jsem nikdy nebyl.“

Butler mu položil ruku na rameno. „Věřím ti, Arno. Ty jsi jen plnil rozkazy.“

„To je pravda.“

„Ale to nestačí. Musíš očistit svoje svědomí. Když to neuděláš, budu tě muset vzít s sebou.“

Blunt měl oči červené slzami. „Jak?“ prosil. „Jak to mám udělat?“

„Přiznej všechny svoje hříchy úřadům. Nic nevynech, jinak se vrátím.“

Blunt horlivě kýval. Vězení bylo lepší než to druhé.

„Nezapomeň, budu tě sledovat. Máš jednu jedinou šanci se zachránit. Když ji nevyužiješ, vrátím se.“

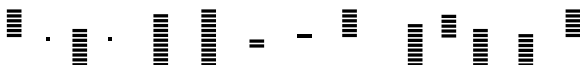
Bluntovi vypadly zuby z úst a kutálely se po podlaze.

„Neboj. Já se přivnám. Flibuju.“

Butler pozvedl maskovací fólii a úplně se jí zakryl. „Udělej to, nebo tvrdě zaplatíš.“

Pak vyšel do chodby a nastrkal si fólii pod sako.

Jen o pár vteřin později se znovu objevil Sid Commons s návštěvnickou plackou a uviděl Arna Blunta, jak šokované stojí ve své cele.

„Co jsi s ním udělal, Butlere?“ zeptal se.

„Ale to jsem nebyl já, podívej se na video. Najednou se zbláznil, začal si povídat sám se sebou. Vykríkoval, že se chce přiznat.“

„On se chce přiznat? Zničehonic?“

„Já vím, zní to divně, ale bylo to tak. Být tebou, zavolám Justina Barreho ze Scotland Yardu. Mám pocit, že to Bluntovo prohlášení by mohlo objasnit pár významných případů.“

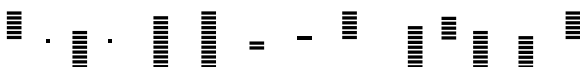
Commons na Butlera podezíravě mžoural. „Proč mám pocit, že víš víc, než říkáš?“

„Nemám tušení,“ odpověděl. „Ostatně pocity nejsou důkaz, a záznamy z tvých vlastních kamer dokážou, že jsem do té místnosti ani nohou nevskočil.“

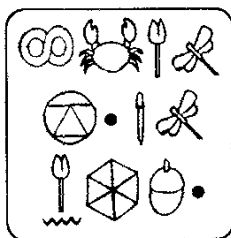
„Víš jistě, že to dokážou?“

Butler se podíval po chvějivém místě ve vzduchu za Commonsovým ramenem.

„Naprosto jistě,“ řekl.

VÝMAZ PAMĚTI

FOWL MANOR

Zpáteční cesta z Heathrow trvala přes hodinu vinou zvlášť silné turbulence a východního větru nad velšskou vysočinou. Když Myrta a

Butler konečně přistáli na nádvoří Fowl Manor, hemžilo se to tu skřítkovskými policisty, kteří pod rouškou noci nosili dovnitř přístroje pro výmaz paměti.

Butler se odepnul od Boje a opřel se o kmen stříbrné jedle.

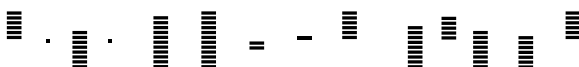
„Je ti zle?“ zeptala se Myrta.

„To nic,“ odpověděl bodyguard a masíroval si prsa. „To ty kevlarové tkáně. Je to šikovné, když do mě někdo střílí malým kalibrem, jenže dýchání mi to dost komplikuje.“

Myrta složila do pouzdra mechanická křídla. „Teď už povedeš klidný život.“

Butler si všiml policejního pilota, jak se snaží zaparkovat svůj člun ve dvojité garáži a šťouchá přitom do nárazníku bentleye.

„Klidný život,“ zavrčel a vyrazil ke garáži. „To vidím až sem.“

Když Butler dostatečně seřval víla, který tak nešikovně parkoval, zamířil do pracovny. Artemis a Julie na něj čekali. Julie bratra objala tak pevně, že mu vy-máčkla vzduch z plic.

„Jsem celý, sestřičko. Skřítci zařídili, že se dožiju určitě aspoň stovky. Já na tebe budu ještě dlouho dohlížet.“

Artemis šel hned k věci. „Jak jsi pořídl, Butlere?“

„Docela dobře,“ odpověděl a otevřel sejf na stěně za otvorem klimatizace. „Mám všechno, co bylo na seznamu.“

„A ta věc na zakázku?“

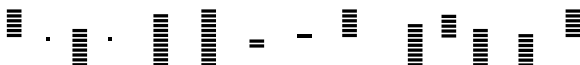
Butler položil na stůl šest malých lahviček.

„Ten můj člověk v Limericku dodržel vaše instrukce do písmene. Za všechny ty roky, co je v oboru, něco takového ještě nedělal. Jsou ve speciálním roztoku, který brání korozi. Vrstvy jsou tak jemné, že jak přijdou do kontaktu se vzduchem, začnou okamžitě oxidovat, takže doporučuji nenasazovat je dřív než v posledním možném okamžiku.“

„Skvěle. Je sice pravděpodobné, že je budu potřebovat jenom já, ale pro všechny případy bychom si je měli vzít všichni.“

Butler pozvedl zlatou minci na koženém řemínku. „Zkopíroval jsem váš deník a všechny soubory o skřítcích na laserový minidisk a pak jsem ho pomocí štětce překryl lístkovým zlatem. Při bližším zkoumání by, obávám se, neobstál, ale roztavené zlato by bylo zničilo informace, které na tom disku jsou.“

Artemis si uvázal řemínek kolem krku. „Bude to muset stačit. Falešné stopy jsi nastražil?“

„Ano. Poslal jsem e-mail, který čeká na vyzvednutí, a najal jsem pár megabytů v internetové databance. Taky jsem si dovolil zakopat v bludišti časovou schránku.“

Artemis kývl. „Dobře. To mě nenapadlo.“

Butler kompliment přijal, ale nevěřil mu. Artemis myslel na všechno.

Poprvé promluvila Julie: „Víte, Artemisi, možná by bylo lepší nechat ty vzpomínky jít. Dopřát skřítkům trochu klidu.“

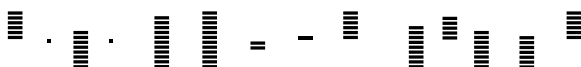
„Ty vzpomínky jsou součástí mne,“ odpověděl.

Potom si prohlédl lahvičky na stole a dvě si vybral.

„No, myslím, že je čas si nasadit tohle. Národ se už určitě nemůže dočkat, až nám vymaže paměť.“

Klusákův tým techniků se utábořil v konferenční síni a rozložil si tam složitou soustavu elektrod a optických kabelů. Každý kabel byl připojen na plazmovou obrazovku, která měnila mozkové vlny na binární informaci. Laicky řečeno, Klusák bude schopen číst vzpomínky lidí jako knihu a vymazat všechno, co v nich nemá být. Snad nejneuvěřitelnější část celé procedury byla, že lidský mozek sám dodá alternativní vzpomínky, které vyplní prázdná místa.

„Ten výmaz paměti by se dal provést s polní soupravou,“ vysvětloval Klusák, když byli všichni tři pohromadě. „Polní soupravy jsou ale jen pro plošné vymazy. Zlikvidovaly by všechno, co se stalo za posledních osmnáct měsíců. To by mohlo mít vážné následky pro váš citový vývoj, nemluvě už o vašem IQ. Takže bude lepší, když použijeme laboratorní zařízení a

prostě vymažeme vzpomínky, které se vztahují k Národu. Je jasné, že ty dny, které jste strávili ve společnosti některého ze skřítků, budeme muset vymazat docela. Tam nemůžeme nic riskovat.“

Artemis, Butler a Julie seděli kolem stolu a gnómští technici jim potírali spánky dezinfekcí.

„Něco mě napadlo,“ řekl Butler. ;

„Neříkejte mi to,“ přerušil ho kentaur. „Myslíte svůj věk, co?“

Butler kývl. „Hodně lidí mě zná jako čtyřicetiletého. Těm všem paměť vymazat nemůžete.“

„Na to jsem dávno myslel, Butlere. Až budete v bezvědomí, uděláme vám laserový peeling obličeje. Zbavíme vás nějaké té odumřelé kůže. Dokonce jsme s sebou vzali i plastického chirurga, který vám do čela dá injekci Rosičky, ta vám vyhladí vrásky.“

„Rosička?“

„To je tuk,“ vysvětloval kentaur. „Odebereme ho z jedné části a injekcí vpravíme do jiné.“

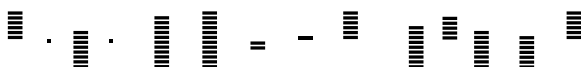
Butler tím nadšený nebyl. „Ten tuk... Nebude doufám z mého zadku, že ne?“

Klusák nervózně přeshlápl: „No, ne z *vašeho* zadku.“

„Vysvětlete.“

„Výzkumy ukázaly, že ze všech ras skřítků mají nejdelsí život permoníci. V Poli Dyne je jeden horník, kterému prý je přes dva tisíce let. Neslyšel jste nikdy rčení *hladký jako permonický zadek*?“

Butler se ohnal po technikovi, který se pokoušel přilepit mu k hlavě elektrodu.

„To mi chcete říct, že mi do hlavy vstříknete tuk z permonického zadku?“

Klusák pokrčil rameny. „To je cena mládí. V západní čtvrti jsou víly, které za kúry s Rosičkou platí pěkné peníze.“

Butler ucedil se zat'atými zuby: „Já nejsem víla.“

„Taky jsme přivezli gel, který zabarví vlasy, kdybyste se snad někdy v budoucnu rozhodl nechat si nějaké narůst, a také pigmentovou barvu, která zakryje poškození buněk na prsou,“ pokračoval rychle kentaur. „Než se vzbudíte, bude váš zevnějšek vypadat zase mladý, i když uvnitř zůstanete starý.“

„Chytré,“ podotkl Artemis. „Čekal jsem něco takového.“

Vešla Myrta se Slámou v závěsu. Permoník měl pouta a vypadal, že se hrozně lituje.

„Je to vážně nutné,“ fňukal, „po tom všem, čím jsme spolu prošli?“

„Nehodlám kvůli tobě přijít o služební odznak,“ odsekla Myrta. „Velitel říkal, že se mám vrátit s tebou nebo vůbec.“

„A co mám dělat? Daroval jsem ten tuk, ne?“

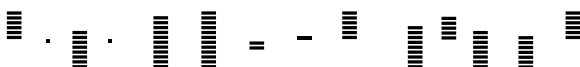
Butler obrátil oči v sloup. „Proboha ne!“

Julie se zahihňala: „Neboj, Dome. Na nič z toho si nebudješ pamatovať.“

„Uspěte mě,“ řekl Butler. „Honem.“

„To nestojí za řeč,“ zavrčel Sláma a pokoušel se zamnout si zadek.

Myrta rozepnula permoníkoví pouta, ale zůstala tak blízko, aby ho stačila včas chytit, kdyby bylo potřeba.

„Chtěl se rozloučit, tak jsme tady,“ šťouchla do Slámy ramenem. „No tak, rozluč se!“

Julie mrkla: „Ahoj, Smrad'ochu.“

„Měj se, Smrdutko.“

„A nezkoušej se prokousat žádnými betonovými stěnami.“

„To mi moc legrační nepřipadá,“ prohlásil uraženě Sláma.

„Kdo ví. Třeba se ještě někdy uvidíme.“

„Jestli ano, tak zásluhou tamtěch,“ kývl hlavou na techniky, kteří startovali hardware, „to bude poprvé.“

Butler si klekl, aby měl oči v jedné rovině s permoníkem: „Dávej na sebe pozor, kamarádíčku. Vyhybej se skřetům.“

„To mi nemusíš říkat,“ otrásl se Sláma.

Na rozkládací obrazovce, kterou instaloval jeden z techniků, se objevila tvář velitele Břízného.

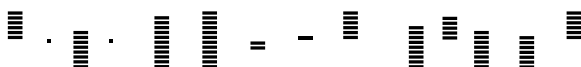
„Nechcete se vy dva třeba vzít?“ štěkl. „Já nevím, co se tak rozněžňujete. Za deset minut si vy lidi nebudete pamatovat ani jméno toho zločince.“

„Máme na lince velitele,“ prohlásil technik maličko zbytečně.

„Julie, prosím vás!“ Sláma se podíval do minikamery připevněné na obrazovce. „Uvědomte si, že všichni ti lidi mi vděčí za svůj život. Tohle je pro ně dojemná chvíle.“

Špatný příjem ještě podtrhával zarudlost Břízného tváře.

„Mně jsou všechny dojemné chvíle úplně ukradené,“ láleřil. „Já jsem tady, abych se přesvědčil, že vý-

maz paměti proběhne hladce. Jak znám našeho kama-
rádělka Fowla, určitě má nějakou tu kartu v rukávu.“

„No veliteli,“ řekl Artemis, „taková podezíravost,
to se mě skutečně dotklo.“

Třináctiletý Ir však nedokázal potlačit rozpustilý
úsměv. Nikdo nepochyboval, že určitě poschovával
pár věcí, které by mohly rozdmýchat zbytkové vzpo-
mínky; na skřítkovských policistech bylo, aby je obje-
vili. Poslední měření sil.

Artemis vstal a přistoupil k Slámovi Hrabošovi.

„Slámo, ze všech skřítků mi budou tvoje služby
chybět nejvíc. Co my dva jsme spolu mohli dokázat!“

Sláma vypadal, jako by se chtěl rozplakat. „To je
pravda. S tvým mozkiem a mými speciálními schop-
nostmi.“

„Nemluvě už o oboustranném nedostatku morál-
ky,“ přisadila si Myrta.

„Žádná banka na planetě by nebyla v bezpečí,“
dokončil Sláma. „Taková promarněná příležitost!“

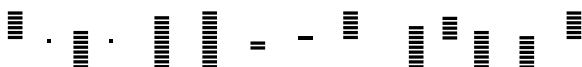
Artemis se snažil vypadat co nejupřímněji. Pro
příští krok jeho plánu to bylo absolutně nezbytné.

„Slámo, já vím, že jsi riskoval život, když jsi zradil
Antonelliovy, takže bych ti rád něco dal.“

Permoníkovi se v hlavě hned začaly honit před-
stavy svěřeneckých fondů a zahraničních účtů.

„To není třeba, vážně. I když to bylo neuvěřitelně
statečný a já jsem byl ve smrtelném nebezpečí.“

„Přesně tak,“ kývl Artemis a odvázal z krku zlatý
medailon. Já vím, že to není mnoho, ale pro mě to má
velký význam. Chtěl jsem si to nechat, ale uvědomil
jsem si, že za pár minut to pro mě nebude znamenat

absolutně nic. Přeji si, abys to měl ty; a myslím, že Myrta si to bude přát také. Malá vzpomínka na naše dobrodružství.“

„No páni,“ potěžkal Sláma medailon. „Půl unce zlata. Teda, ty ses vážně předal, Artemisi.“

Mladík mu stiskl ruku: „Někdy jsou důležitější věci než peníze, Slámo.“

Břízný natahoval krk a snažil se vidět víc. „Co to je? Co tomu zločinci dal?“

Myrta popadla medailon a ukázala ji na kameru.

Jenom zlatou minci, veliteli. Sama jsem ji Artemisovi dala.“

Klusák pohlédl na malou medaili. „No, tohle vlastně zabije dva smrdutce jednou špejlí. Ten medailon by mohl v klukovi vyvolat nějaké zbytkové vzpomínky: je to sice vysoce nepravděpodobné, ale možné.“

„A ten druhý smrdutec?“

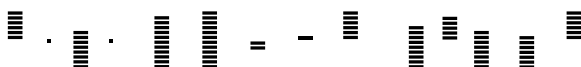
„Sláma - bude se mít ve vězení na co koukat.“

Břízný o tom chvilku uvažoval.

„Tak dobře. Může si ho nechat. Teď ale odved'te toho zločince do člunu a dáme se do toho. Za deset minut mám zasedání Rady.“

Myrta Slámu odvedla a Artemis si uvědomil, že ho skutečně mrzí, že permoník odchází. Ale snad ještě víc ho mrzelo, že také vzpomínka na jejich přátelství bude brzo tatam.

Pak se na ně vrhli technici jako mouchy na mršinu. Během několika vteřin měli všichni tři ke spánkům a zápestím přidělané elektrody. Každá sada elektrod

vou bombu. Virus vašim souborům nic neudělá, pokud se netýkají skřítčího Národa. A nejen to, virus bude monitorovat váš systém ještě šest měsíců, pro případ, že jste nás nějak přelstili.“

„A to všechno mi říkáte proto, že si to stejně nebudu pamatovat.“

Klusák udělal pár tanečních kroků a zatleskal rukama: „Přesně tak.“

Do dveří vešla Myrta a za sebou táhla uzavřenou kovovou schránku.

„Koukejte, co našli zahrabané na zahradě.“ Otevřela víko a vysypala obsah na tuniský koberec. Rozkutálelo se po něm několik počítačových disků a papírová kopie Artemisova deníku.

Klusák se podíval na jeden z disků: „Ještě o něčem ses nám zapomněl zmínit?“

Artemis nebyl už tak pyšný. Jeho záchranná lana, spojující ho s minulostí, byla přetínána jedno po druhém.

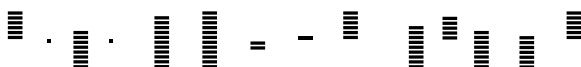
„Vypadlo mi to z hlavy.“

„Předpokládám, že to je všechno. Nic jiného už nemáš?“

Artemis se vrátil na svou židli a založil ruce na prsou. „A když řeknu ano, tak mi předpokládám budete věřit.“

Břízný se rozesmál tak, že se zdálo, jako by se obrazovka chvěla.

„No jistě, Artemisi. Naprosto ti věříme! Jak bychom ti mohli nevěřit, po tom všem, co ses Národu naprováděl? Když dovolíš, položíme ti pár otázek pod

mesmerem, a tentokrát nebudeš mít žádné sluneční brýle.“

Před šestnácti měsíci Artemis úspěšně odvrátil Myrtin hypnotický pohled zrcadlovými slunečními brýlemi. To bylo poprvé, co byl chytřejší než skřítkové. A nemělo to být naposled.

„No tak dobře, do toho.“

„Kapitánko Krátká,“ vyšťekl Břízný. „Víte, co máte dělat.“

Myrta si sňala přilbu a zamnula si špičky uší, aby se jí v nich rozproudila krev.

„Budu tě mesmerizovat a položím ti pár otázek. Nebude to poprvé, co to zažiješ, takže víš, že to nebolí. Doporučuji ti, aby ses uvolnil; když se budeš pokoušet vzdorovat, mohlo by to způsobit ztrátu paměti nebo dokonce poškození mozku.“

Artemis pozvedl dlaň. „Počkej moment. Předpokládám správně, že až se zase proberu, bude po všem?“

Myrta se usmála. „Ano, Artemisi. Tohle je rozloučení. Naposledy.“

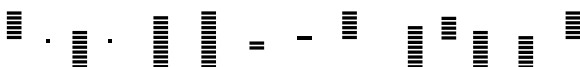
Artemisův výraz byl vyrovnaný, i když se v něm vařily emoce.

„V tom případě chci ještě něco říct.“

Břízný byl proti své vůli zvědavý: „Jednu minutu, Fowle. A potom dobrou.“

„Dobře. Tak především, děkuju vám. Mám kolem sebe svou rodinu a přátele díky Národu. Přál bych si, abych na tohle nemusel zapomenout.“

Myrta mu položila ruku na rameno. „Takhle je to lepší, Artemisi. Věř mi.“

„A za druhé, chtěl bych, abyste si všichni vzpomněli na to, jak jste mě poprvé viděli. Pamatujete si na tu noc?“

Myrta se zachvěla. Vzpomněla si na toho chladného tvora, který na ni zaútočil na magickém místě v jižním Irsku. Velitel Břízný zas nikdy nezapomene, jak sotva o tloušťku křídel unikl z explodujícího tankeru, a Klusák viděl Bláteníka poprvé na záznamu vyjednávání o Myrtině propuštění. Byl tehdy skutečně odporné stvoření.

„Když mi vezmete vzpomínky na Národ a jeho vliv,“ pokračoval Artemis, „možná se tou osobou znova stanu. Skutečně to tak chcete?“

Byla to děsivá myšlenka. Opravdu se o jeho proměnu zasloužil Národ? A budou teď zodpovědní i za jeho zpětnou proměnu?

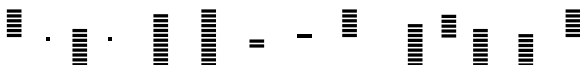
Myrta se obrátila k obrazovce. Je to možné? Artemis urazil dlouhý kus cesty. Máme právo všechny ty změny k lepšímu zničit?“

„Má pravdu,“ dodal Klusák. „Nikdy mě nenapadlo, že něco takového řeknu, ale ten nový model se mi docela líbí.“

Břízný otevřel na obrazovce další okno. „Psychobratrstvo nám vypracovalo tenhle rozbor. Říkají, že pravděpodobnost zvratu je malá: na Fowla budou pořád působit silné pozitivní vlivy rodiny a Butlerových.“

„Psychobratrstvo?“ namítla Myrta. „Argon a jeho poskoci? A odkdy těm šamanům věříme?“

Břízný otevřel ústa, aby na ni začal rvát, ale pak si to rozmyslel a zase je zavřel. To se moc často nestávalo.

„Myrto,“ řekl skoro laskavě. „Tady je v sázce budoucnost naší kultury. Podstatná informace je, že Artemisova budoucnost není náš problém.“

Myrta sevřela ústa do tenké zachmuřené čáry. „Jestli je to pravda, tak nejsme o nic lepší než Blátiví.“

Velitel se rozhodl vrátit se ke svému obvyklému způsobu komunikace.

„Poslouchejte mě, kapitánko,“ zařval. „Velet znamená dělat těžká rozhodnutí. Nevelet znamená sklapnout a dělat, co se vám řekne. A teď ty lidi mesmerizuj, než přijdeme o spojení.“

„Ano, pane. Jak si přejete, pane.“

Myrta se postavila před Artemise a zadívala se mu zpřímá do očí.

„Sbohem, Myrto. Už tě neuvidím, i když jsem si jistý, že ty uvidíš mě.“

„Uvolni se, Artemisi. Dýchej zhluboka.“

Když Myrta znovu promluvila, byly v jejím hlase basové a altové tóny. Hypnotické tóny mesmeru.

„S tím Spirem jsme odvedli dobrou práci, co?“

Artemis se ospale usmál. „Ano. Poslední dobrodružství. Už nebudu ubližovat lidem.“

„Jak jsi přišel na ty plány?“

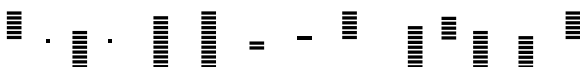
Artemisovi klesala víčka. „To je asi vrozená schopnost. Zdědil jsem ji po generacích Fowlů.“

„Vsadím se, že bys udělal cokoli, aby sis zachoval svoje vzpomínky na skřítky?“

„Skoro cokoli.“

„Tak co jsi udělán“

Artemis se usmál. „Vymyslel jsem pár překvapeníček.“

Jakých překvapeníček?“ naléhala Myrta.

„To je tajemství. To ti nemůžu říct.“

Myrta přidala k svému hlasu pár dalších tónů.

„Řekni mi to, Artemisi. Bude to naše tajemství.“

Artemisovi tepala ve spánku žíla. „Neřekneš to? Neprozradíš to skřítkům?“

Myrta provinile mrkla po obrazovce. Břízný ji gestem pobídl, at' pokračuje.

„Neřeknu. Bude to jen mezi námi.“

„Butler schoval v bludišti časovou schránku.“

„A co ještě?“

„Poslal jsem si e-mail. Ale předpokládám, že ten Klusák najde. Mělo by ho to uklébat.“

„To je chytré. A je ještě něco, co čekáš, že nenajde?“

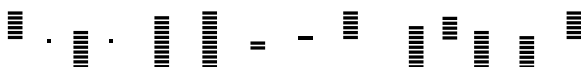
Artemis se vychytrale usmál: „Butler zakopal na zahradě skříňku a já jsem v jednom internetovém skladu uložil soubor. Klusákova datová bomba ho nezasáhne. Provozovatelé mě za šest měsíců upozorní e-mailem. Až si ta data vyzvednu, měla by vyvolat zbytkové vzpomínky a možná se mi pak vybaví všechno.“

„Ještě něco?“

„Ne. Ten sklad je naše poslední naděje. Jestli kentaur najde i to, bude pro nás svět skřítků navždycky ztracený.“

Obrazovka zapraskala. „Dobře. Spojení se nám trhá. Uspěte je a vymažte. Celý proces nahrajte. Neuvěřím, že je Artemis ze hry, dokud neuvidím záznam.“

„Veliteli? Neměla bych položit pár otázek i těm ostatním?“

„Ne, kapitánko. Fowl to sám řekl. Ten sklad byl jejich poslední naděje. Zapojte je a spust'te program.“

Velitelův obraz se rozplynul ve statických poruchách.

„Ano, pane.“ Myrta se obrátila k technikům. „Slyšeli jste ho. Jdeme na to. Za dvě hodiny svítá. Do té doby vás chci všechny vidět pod zemí.“

Technici se přesvědčili, že elektrody mají pevné kontakty, a pak vybalili tři uspávací masky.

„To udělám já,“ řekla Myrta a vzala od nich masky.

Natáhla gumičku přes Juliin ohon.

„Víš co?“ řekla. „Osobní ochrana je chladná záležitost. Ty na ni máš moc vřelé srdce.“

Julie pomalu kývla. „Pokusím se tuhle myšlenku nezapomenout.“

Myrta jí zlehka přetáhla masku.

„Dohlídnu na tebe.“

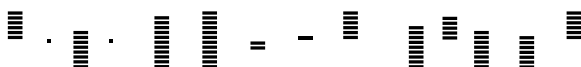
Julie se usmála: „Tak ahoj ve snu.“

Myrta stiskla malé tlačítko na uspávací masce a kombinace hypnosvětél a sedativa podaného ze švů uspalo Julii ani ne za pět vteřin.

Pak byl na řadě Butler. Technici přidělali na masku další kus gumy, aby se vůbec vešla na jeho oholenou hlavu.

„Dohlídni, at' Klusák s tím vymazáváním moc nešílí,“ řekl strážce. „Nechci se vzbudit a zjistit, že mám v hlavě čtyři desetiletí prázdnoty.“

„Neboj,“ uklidnila ho Myrta. „Klusák obvykle ví, co dělá.“

„Výborně. A pamatuj si, že kdyby Národ někdy potřeboval pomoc, jsem k dispozici.“

Myrta stiskla tlačítko. „Budu si to pamatovat,“ zašeptala.

Poslední byl Artemis. V mesmerizovaném stavu vypadal skoro mírumilovně. Projednou mu čelo nehyzdily žádné zamyšlené vrásky, a kdo by ho neznal, tomu by připadal skoro jako normální třináctiletý chlapec.

Myrta se obrátila ke Klusákovi. „Jste si úplně jistý?“

Kentaur pokrčil rameny. „Copak máme na vybranou? Rozkaz je rozkaz.“

A tak skřítko přiložila masku Artemisovi na oči a stiskla tlačítko. O pár vteřin později se teenager svezl v židli stranou. Přes obrazovku před ním okamžitě začaly přebíhat řádky textu v gnómštině. Za dob Frondových se gnómština psávala ve spirálách, jenže z čtení takových textů dostávala většina skřítků migrény.

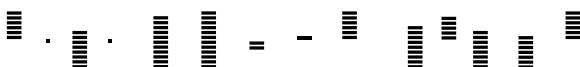
„Zahajte výmaz,“ řekl Klusák. „Ale zachovejte kopii. Jednou, až budu mít pár týdnů volna, zjistím, co je ten kluk vlastně zač.“

Myrta se dívala, jak se Artemisův život vypisuje v zelených symbolech na obrazovce.

„Nepřipadá mi to správné,“ podotkla. Jestli nás našel jednou, může nás najít znovu. Zvlášť jestli z něj zase bude to monstrum, jako býval.“

Klusák vyt'ukával příkazy do ergonomické klávesnice. „Možná. Ale příště budeme připravení.“

Myrta si povzdechla: Je to škoda, už jsme byli skoro přátelé.“

Kentaur odfrkl: „No jistě. S tím se můžete přátelit asi jako se zmijí.“

Kapitánka Krátká si prudce sklapla vizor přilby přes oči.

„Máte samozřejmě pravdu. Nikdy bychom nebyli přátelé. Okolnosti nás svedly dohromady, nic víc.“

Klusák ji poplácal po rameni. „Tak se mi líbí! Uši vzhůru. Kam jdete?“

„Na Tara,“ odpověděla. „Poletím. Potřebuju čerstvý vzduch.“

„Nemáte povolení k letu,“ namítal Klusák. „Břízný vám sebere odznak.“

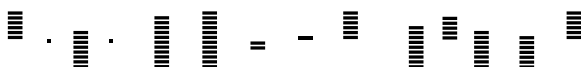
„Za co?“ zeptala se Myrta a nastartovala křídla. „Já tady přece nemám být, nezapomeňte.“

A s tím zmizela, línou smyčkou prolétla vstupní halou. Z hlavních dveří vylétla s několikacentimetrovou rezervou a rychle stoupala k nočnímu nebi. Její štíhlá postava se na okamžik rýsovala proti úplňku a pak zmizela, odvibrovala z viditelného spektra.

Klusák se za ní díval. Elfové jsou samá emoce. V některých ohledech to z nich činí ty nejhorší agenty Reko. Všechna rozhodnutí si berou moc k srdci. Ale Břízný Myrtu nikdy nevyhodí, protože ta se pro policejní práci narodila. Ostatně, kdo by zachránil Národ, kdyby je Artemis Fowl znovu našel?

Sláma dřepěl ve vězeňském boxu člunu a strašně se litoval. Pokoušel se sedět na lavici, aniž by se jí dotýkal bolavým zadkem. To nebyl snadný úkol.

Situace nevypadala právě nejlépe. Dokonce i po tom, co všechno pro policii udělal, ho teď zavrou

aspoň na deset let. Jen proto, že ukradl pár ubohých zlatých cihel. A nebylo pravděpodobné, že by dostal příležitost utéct. Kolem něj byly ocelové a laserové mříže a zůstanou tam, dokud nepřistanou v Jistotě. Pak už to byl jen kousek na policejní ústředí, kde ho čekal výslech, a pak šup pod zámek, až mu vousy zešediví. Což zešediví, jestli bude muset strávit víc než pět let mimo tunely.

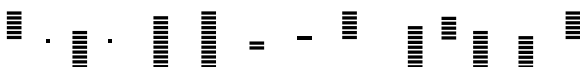
Ale byla tu ještě naděje. Malá jiskřička. Sláma se přinutil počkat, až všichni technici vystěhovali své přístroje z raketoplánu. Pak jako by nic rozevřel pravou ruku a zamnul si čelo palcem a ukazováčkem: přitom si četl maličký papírek schovaný v dlani - ten, který mu tam vsunul Artemis Fowl, když si tiskli ruce. Stálo v něm:

Ještě jsem s tebou neskončil, Slámo Hraboš. Až se vrátíš, řekni svému právníkovi, at' prověří datum vydání původního povolení k prohlídce tvé jeskyně. Až tě pustí, pár let se do ničeho nezaplet'. Pak mi přines ten medailon. Spolu budeme neporažitelní.

*Tvůj přítel a dobrodinec
Artemis Fowl Druhý*

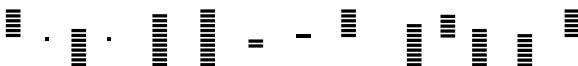
Sláma papírek zmačkal. Udělal z prstů trubičku a lístek vcucnul. Jeho permonické stoličky důkaz rychle zničily.

Potom hluboce vdechl nosem. Ještě nebyl čas na to, bouchnout zátku skayleyského skalního vína. Revi-

ze případu může trvat měsíce, možná roky. Ale byla tu naděje.

Permoník sevřel v prstech Artemisův medailon. Spolu budou neporazitelní.

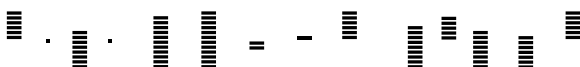
EPÍLOG

ДЕНІК АРТЕМІСЕ ФОВЛА. ДІСК 2. ШІФРОВАНО

Rozhodl jsem se psát si deník. Vlastně mě překvapuje, že mě ta myšlenka ještě nikdy nenapadla. Intelpekt jako můj by měl být zdokumentován, aby příští generace Fowlů mohly využít mých skvělých nápadů.

Samozřejmě, s takovým dokumentem musím být opatrný. Bude sice drahocenný pro mé potomky, ale ještě cennější by byl pro policejní agenty, kteří se pořád pokoušejí shromáždit důkazy proti mně.

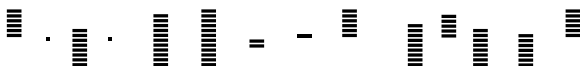
A ještě důležitější je utajit tenhle deník před mým otcem. Od té doby, co unikl z Ruska, není sám sebou. Je teď posedlý ušlechtilostí a hrdinstvím. Podle mě jsou to nejvýš tak abstraktní představy. Pokud já vím, ušlechtilost a hrdinství v žádné velké světové bance nepřijímají. Rodinný majetek je v mých rukou a já ho budu zachovávat tak, jak jsem to vždycky dělal, geniálními plány. Většina z nich bude ilegální. Ty nejlepší jsou vždycky ilegální. Skutečné zisky se najdou v přítmí za hranicemi zákona.

Rozhodl jsem se ovšem, z respektu k otcovým hodnotám, že změním svá kritéria výběru obětí. Myslím, že pro světovou ekologii bude lepší, když několik nadnárodních společností zbankrotuje, a tak jsem se rozhodl jim k tomu napomoci. Nebudou to zločiny bez obětí, ale pro poškozené nikdo mnoho slzí prolévat nebude. To neznamená, že se ze mě stane slabošský novodobý Robin Hood. Zdaleka ne. Hodlám ze svých zločinů vytěžit značný zisk.

Nejen můj otec se změnil. Butler skoro přes noc zestárl. Vypadá stejně jako vždycky, ale je o mnoho pomalejší, ať se jak chce snaží to skrýt. Rozhodně ho ale nevyměním. Byl to vždycky loajální zaměstnanec a jeho znalosti ve špionážních věcech budou nedocenitelné. Možná mě bude doprovázet Julie, pokud budu potřebovat skutečnou ochranu, ačkoli teď tvrdí, že život osobního strážce není nic pro ni: příští týden cestuje do Spojených států na konkurz do wrestlingového týmu. Vybrala si pseudonym Jadeitová princezna. Můžu jen doufat, že ten konkurz neudělá, i když to je málo pravděpodobné. Je konec konců Butlerová.

Mám samozřejmě rozdělaných pár plánů, ke kterým nepotřebuji osobního strážce. V posledních letech jsem napsal software, který převádí fondy z různých bankovních účtů na můj. Ten software budu muset modernizovat, abych si udržel náskok před policejními specialisty na počítačovou kriminalitu. Verze 2.0 by měla být v chodu do šesti měsíců. Pak je tu můj padělatelský talent. V minulosti jsem dával přednost impresionistům, ale teď mě z nějakého

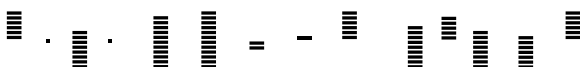

důvodu přitahují fantastičtější témata, například skřítkové, jak je zobrazil Pascal Hervé ve své sérii *Magický svět*. Ale tyto projekty musím dočasně pozastavit, protože dnes jsem zjistil, že jsem obětí spiknutí.

Den začal podivně. Když jsem se vzbudil, pocítil jsem chvilkovou slabost. Na malý okamžik, než jsem otevřel oči, jsem si připadal spokojený, moje touha bromadit bohatství byla zapomenuta. Snad to byl požůstatek nějakého magického snu, nebo snad nově nalezený postoj mého otce je nakažlivý. Ať tak či tak, musím si nápodobné chyby dávat pozor. Když je teď otec v tomto rozpoložení, není vhodná chvíle na to, abych ztrácel hlavu. Musím zůstat stejně odhodlaný jako vždycky. Pro Fowly je zločin cestou vpřed. Aurum potestas est.

O několik minut později se objevila velká záhada. Když jsem si myl obličej v umyvadle, vypadl mi z jednoho oka maličký předmět. Bližší zkoumání v laboratoři ukázalo, že je to napůl zkorodovaná, zabarvená kontaktní čočka. Nejen to, za barevnou čočku byla přidána ještě zrcadlová vrstva. Chytré. Rozhodně je to mistrovská řemeslná práce. Ale k jakému účelu? Je to zvláštní, ale ačkoli nic nevím o té čočce ani o tom, jak se mi dostala do oka, mám pocit, že odpověď je někde v mém vlastním mozku. Schovaná ve stínu.

Představte si moje překvapení, když také Butler a Julie objevili v očích zrcadlové čočky. Jsou to tak chytře vymyšlené věci, jako bych je vynalezl sám,

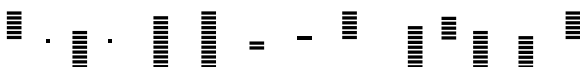

takže je zřejmé, že toho neznámého protivníka nesmím podceňovat.

Ale já viníka vystopuji, o tom nepochybujte. Ani jedinou stopu nenechám neprobádanou. Butler má kontakt v Limericku, experta v oboru čoček a dalekohledů. Možná že pozná práci našeho vetřelce. Zatímco toto píšu, je Butler už na cestě tam.

A tak začíná nová kapitola v životě Artemise Fowla Drubého. Během několika dní se vrátí otec se svým znovunaleženým svědomím. Brzo mě pošlou do internátní školy, kde budu mít přístup jen k ubohému počítačovému centru a ještě ubožejší laboroři. Můj osobní strážce se zdá být příliš starý pro fyzické úkoly a nějaký záhadný protivník tajně pašuje předměty přímo na mou osobu.

Řekli byste, nepřekonatelné obtíže. Obvyčejný člověk by zatáhl rolety a skryl se před světem. Ale já nejsem obvyčejný člověk. Já jsem Artemis Fowl, nejmladší z kriminální dynastie Fowlů, a nenechám se ze své cesty odvrátit: najdu toho, kdo nám vpašoval čočky, a ten někdo za tu drzost zaplatí. A jak se této obtíže zbavím, budou moje plány bez překážek pokračovat. Rozpoutám vlny zločinu, jaké ještě nikdy nikdo neviděl. Svět si zapamatuje jméno Artemis Fowl.

OBSAH

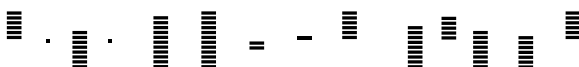
Prolog	8
--------	---

Část I: ÚTOK

Kapitola 1: Kostka	11
Kapitola 2: Uzávěra	29
Kapitola 3: U ledu	42
Kapitola 4: Zůstane to v rodině	95
Kapitola 5: Železo a opice	105
Kapitola 6: Útok na Fowl Manor	122
Kapitola 7: Ty nejlepší plány	142

Část II: PROTIÚTOK

Kapitola 8: I s navijákem	155
Kapitola 9: Duchové v soukolí	187
Kapitola 10: Prsty a palce	228
Kapitola 11: Neviditelný muž	269
Kapitola 12: Výmaz paměti	279
Epilog	298

EOIN COLFER

ARTEMIS FOWL

V Ě Č P Á Š Í F R A

Z anglického originálu Artemis Fowl. The Eternity Code,
vydaného nakladatelstvím Puffin Books, Londýn, 2003,

přeložila Veronika Volhejnová

Ilustrace na potahu Tony Fleetwood

Grafická úprava a frontispice Václav Rytina

V Klubu mladých čtenářů vydal jako svou 9309. publikaci

Albatros nakladatelství, a. s., Praha, 2003

Odpovědná redaktorka Jiřina Novotná

Výtvarná redaktorka Jana Mikulecká

Technická redaktorka Arnoštka Svobodová

Sazbu zhotovil VR ateliér Vytiskla Severografia, a. s., závod Most

1. vydání

13-763-KMČ-003

14/55

Pro čtenáře od 11 let

